

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 101 / III Legislatura / Setè període

Dijous, 27 de juny de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 75

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 5101).*

El M. H. Sr. President saluda la delegació de la Dieta de Polònia, present a l'hemicicle (p. 5101).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Treball (p. 5102).*

Rèplica: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 5104).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5104).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de promoció i creació de sòl industrial, de serveis i d'equipaments (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Oliart (S) (p. 5106).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5107).*

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S) (p. 5109).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5111).*

L'I. Sr. Oliart (S) (p. 5112) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5112) intervenen per contradiccions.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Barenys (S) (p. 5113).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia l'alteració del l'ordre del dia pel que fa al punt tretzè (p. 5115).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC) (p. 5115).*

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 5116).*

Rèpliques: *I. Sra. Barenys (S) (p. 5118) i I. Sra. Fabian (IC) (p. 5118).*

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller (p. 5119).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general en matèria d'educació d'adults per al curs 1991-1992 (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Torrent (S) (p. 5120).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 5122).*

Rèplica: *I. Sra. Torrent (S) (p. 5123).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5124).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general del medi natural (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Madueño (S) (p. 5125).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5126).*

Rèplica: *I. Sr. Madueño (S) (p. 5128).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5128).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de patrimoni històric-cultural del Govern de la Generalitat (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5129).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 5131).*

Rèplica: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5132).*

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i dos minuts.

Preguntes (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre el compliment de les disposicions vigents en disciplina de mercat i defensa dels consumidors pel que fa a la qualitat de la carn, sobre la comercialització de carn de boví importada il·legalment de Polònia i sobre la importació clandestina de carn de boví procedent de Polònia

Formulació: *I. Sra. Utgés (S) (p. 5133).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5133).*

Rèplica: *I. Sra. Utgés (S) (p. 5134).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5134).*

Preguntes al Consell Executiu sobre la distribució territorial que el grup GEC-Alsthom ha determinat per a les filials de Catalunya, sobre la relació que té el pla industrial del grup GEC-Alsthom amb el fet de deixar de fabricar una sèrie de productes a Catalunya, sobre l'existència d'una negociació relativa a la situació de les empreses filials del grup GEC-Alsthom a Catalunya i sobre la repercussió del pla industrial del grup GEC-Alsthom

Formulació: *I. Sr. Rañé (S) (p. 5134).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5135).*

Rèplica: *I. Sr. Rañé (S) (p. 5135).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5136).*

Pregunta al Consell Executiu sobre l'expropiació de terrenys en relació amb la construcció de la carretera Cervera-Rocafort de Queralt (Segarra)

Formulació: *I. Sra. Utgés (S) (p. 5136).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5137).*

Rèplica: *I. Sra. Utgés (S) (p. 5137).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5137).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis d'execució del tram Olot-coll d'en Bas de la carretera C-152

Formulació: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 5137).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5138).*

Rèplica: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 5138).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5138).*

Preguntes al Consell Executiu sobre les actuacions que pensa dur a terme per preservar la R+D de diverses empreses, sobre les actuacions que pensa dur a terme en relació amb les reduccions de plantilla de diverses empreses i sobre les actuacions que pensa dur a terme en matèria de sòl industrial a la zona del Vallès

Formulació: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 5138).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5138).

Rèplica: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 5139).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5139).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats en el lliurament d'un televisor i un aparell de vídeo a un club de futbol de Reus

Formulació: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 5139).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 5139).

Rèplica: *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 5140).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5140).

Preguntes al Consell Executiu sobre la possible reserva de sòl per a una multinacional en la zona de Gallecs (Vallès Oriental), sobre la resposta a les centrals sindicals arran de la situació de dues empreses que han presentat expedients de regulació d'ocupació, sobre la relació entre la presentació d'expedients de regulació d'ocupació de dues empreses i la desaparició del mercat d'alguns productes manufacturats a Catalunya, sobre si disposa de la documentació necessària per avaluar el grau de compliment dels compromisos contractuals de dues empreses que han presentat expedients de regulació d'ocupació i sobre el contracte de venda de dues empreses

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 5140).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5141).

Rèplica: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 5141).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5142).

Interpehlació al Consell Executiu sobre el sector de la fruita seca (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5142).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5144).

Rèplica: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5145).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5146).

Interpehlació al Consell Executiu sobre l'impacte ambiental del turisme (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5147).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Medi Ambient* (p. 5148).

Rèplica: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5149).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5150).

Interpehlació al Consell Executiu sobre la política de conservació i gestió del patrimoni natural (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5150).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 5151).

Rèplica: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5152).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5153).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Política General per a la Infància (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 5153).

Posició dels grups: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 5155), *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 5155) i *I. Sra. Bruguera (CiU)* (p. 5155).

Votació: *rebutjada per 22 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 5157).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Potenciació dels Òrgans de Participació i de Govern en els Centres Docents (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Torrent (S)* (p. 5157).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5158).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 5158), *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 5158) i *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 5158).

Posició del grup presentant: *I. Sra. Torrent (S)* (p. 5159).

Votació: *rebutjada per 17 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 5160).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Política de Formació Professional (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Torrent (S)* (p. 5160).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5161).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 5161), *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 5162) i *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 5162).

Posició del grup presentant: *I. Sra. Torrent (S)* (p. 5163).

Votació: *rebutjada per 20 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 5163).

Moció subsegüent a la interpehlació al Consell Executiu sobre la Política d'Habitatge (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 5163).

Esmenes del G. p. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Pont (CiU) (p. 5164).*

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martín (CDS) (p. 5165) i I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 5165).*

Posició del grup presentant: *I. Sr. Oliart (S) (p. 5165).*

Votació dels apartats 1 i 2: *aprovats per unanimitat (p. 5165).*

Votació de l'apartat 3: *rebutjat per 15 vots a favor, 57 en contra i 2 abstencions (p. 5166).*

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 75.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral, que formularà la Diputada il·lustre senyora Rosa Fabian, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula la senyora Rosa Fabian.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya presentem aquesta interpellació d'urgència sobre sinistralitat laboral a Catalunya perquè no volíem que passés aquest període de la legislatura sense que aquesta Cambra discutís les dades que sobre aquest tema ha facilitat recentment el Govern de la Generalitat.

L'índex d'incidència d'accidents laborals a Catalunya —estimat de la següent manera: nombre d'accidents, dividit per la població assalariada, multiplicat per cent— és igual al 17,32%, molt semblant al de l'any passat, que era, o que va ser del 17,14%. Això vol dir que una mica més de disset treballadors sobre cent pateixen un accident laboral a Catalunya, i això considerant que les dades que aporta l'Administració sobre accidents laborals lleus sense baixa no són rigoroses ni fiables, donat que la majoria es comptabilitzen com a accidents o malalties «normals». L'estimació que la mateixa Generalitat fa sobre les seves dades és que aquests accidents serien el doble dels que es comptabilitzen.

Els accidents lleus i greus amb baixa passen de 150.131 el 1989 a 162.147 el 1990, que representa un increment del 8% respecte a l'any anterior.

La població assalariada s'incrementa en un 5%. Per tant, això significa que els accidents lleus i greus s'incrementen més que l'increment de la població assalariada.

Els accidents mortals van ser, el 1990, 202, davant dels 214 que van succeir l'any 1989, que representa un decrement del 5,61% respecte a l'any anterior i una petita millora enfront de la mortalitat laboral, que nosaltres saludem.

Si analitzem les dades per sectors de la producció, veiem que l'agricultura passa de nou accidents mortals el 1989 a dotze el 1990, que representa un increment del 33,33%. Els accidents greus es decreixen un 11%, i el total d'accidents en el sector es decreix un 6%. Però en tant que la població assalariada del sector decreix en un 10,5% el 1990 respecte al 1989, l'índex d'incidència s'incrementa, malgrat l'aparent decrement del

nombre d'accidents, passant a accidentar-se 20,5 treballadors de cada 100 l'any 1990, quan el 1989 ho feien 19,7 treballadors de cada 100.

Del sector de la indústria podem dir quelcom semblant, amb el greuge que en aquest sector el nombre total d'accidents s'incrementa en un 12,3% per sobre de l'increment de la població assalariada, que ho fa en un 2,12%.

L'índex d'incidència és de 26,2 treballadors per cada cent. Té el nombre més alt d'accidents greus, 818 en nombres absoluts, de tots els sectors, malgrat que la seva població assalariada és de 160.000 treballadors menys que en el sector serveis. Tanmateix tenim una bona notícia en el sector de la indústria: els accidents mortals baixen. Baixen de 76 l'any 89 a 57 l'any 90: un decrement del 26%.

El sector de la construcció segueix sent el més preocupant: no hi han signes esperançadors. Els accidents lleus i greus amb baixa passen de 23.325 l'any 89 a 26.582 l'any 1990, que representa un increment del 14%. La població assalariada del sector s'incrementa en un 6,3%. Els accidents mortals passen de 47 a 51, un increment del 8,51%, i la taxa d'incidència és de 27 treballadors per cada 100; l'any 89 era de 25. Té la taxa de mortalitat més alta de tots els sectors laborals.

El sector servei és molt preocupant: està absorbint mà d'obra procedent d'altres sectors en condicions de treball molt precàries, i això es nota en la sinistralitat laboral: 82 morts, 2 més que l'any 89. El total d'accidents del sector s'ha incrementat en un 13,2% respecte a 1989, i la taxa d'incidència també s'ha incrementat: és de 8,4 accidents per cada 100 treballadors.

Podem resumir dient que el nombre total d'accidents a Catalunya és un 6% superior a l'any passat. Recordem que la població assalariada s'ha incrementat en un 5% i que l'increment es centra en els accidents lleus amb baixa i sense baixa, encara que afortunadament els accidents greus i mortals baixen —encara que estadísticament aquesta baixa és encara molt poc significativa.

Si observem les gràfiques —de què suposo que disposa el senyor Conseller, exactament igual que jo— de l'evolució de la sinistralitat laboral a Catalunya, veiem que la situació de l'any 1990 és molt similar a la de 1977 en el sector de l'agricultura i en el sector de la construcció, una mica millor en el sector de la indústria i molt pitjor en el sector de serveis.

En el conjunt, és una situació també molt similar. Senyores i senyors diputats, estem comparant dades de l'any 1990 i de 1977, i no hem estat capaços de millorar aquesta situació. Vam tenir des de 1977 una millora significativa fins a l'any 1985, i des de llavors seguim pujant amb increment d'accidents laborals, fins a estar en els mateixos nivells que estàvem a l'any 1977. Estem parlant de 214 morts l'any 89 i 202 l'any 1990. Si considerem els dies laborables de l'any, estem parlant quasi bé d'un mort per dia treballat.

El 1989 vam tenir 61 morts per accidents laborals només a Barcelona, els mateixos que per accident de tràfic a la ciutat, sense considerar carreteres i autopistes. Tenen les senyores i els senyors diputats la consciència que se li dona la mateixa importància? Les campanyes per evitar els accidents de tràfic, controls d'alcoholèmia a les sortides de les discoteques, etcètera, que el nostre Grup saluda, creiem que tenen a veure que es fan, millor dit, que es fa i es dona més importància als morts en accident de tràfic que als morts en el món laboral.

Recordem la foto que el diari *El País* ens oferia el dia que es va coronar la torre MAPFRE de la Vila Olímpica. Recordem que en aquesta foto es veia l'obra i un obrer, al final, coronant l'edifici, que no portava cap mesura de seguretat, ni tan sols el preceptiu cinturó de seguretat. Ningú se'n va estranyar; ningú ho va comentar. En canvi, sí que recordem l'escàndol que van provocar els conductors suïcides.

Malgrat tot, no volem ser catastrofistes i volem dir que estem i saludem l'acció coordinada que el Centre de Seguretat i Higiene i la Inspecció de Treball estan duent en la construcció de la Vila Olímpica. Això és un fet significatiu i un fet que nosaltres saludem.

Donada aquesta situació..., i avui tenim, senyor Conseller, una mala notícia, també: en el cinturó, avui, acaben de treure, ara venia en el cotxe escoltant-ho, acaben de treure el cadàver d'un obrer que precisament avui es jubilava i que avui anava a celebrar amb els seus companys el dia de la seva jubilació... Donada aquesta situació d'increment de la sinistralitat laboral, el tema ha estat observat, ha estat discutit entre les centrals sindicals i el Govern de la Generalitat, i es va arribar a un acord, a l'acord de crear el programa interdepartamental de seguretat i higiene de salut laboral. I es va elaborar un informe que es va finalitzar el novembre de 1990. Aquest informe acaba amb vuit propostes d'actuació, de les quals només citaré les més importants: creació del Consell Català de Seguretat i Salut dels Treballadors; creació de la Comissió Interdepartamental de Seguretat i Salut dels Treballadors; creació de l'Institut Català de Seguretat i Salut dels Treballadors, i creació d'un sistema d'informació i seguretat i salut dels treballadors; control de les condicions de seguretat i salut dels treballadors abans de l'inici d'activitats dels centres de treball; control de les condicions de seguretat i salut dels treballadors en la fase de funcionament dels centres de treball; comunicació d'incidències, etcètera.

Segons paraules del mateix estudi, que recullo literalment, les millors propostes «no són les que condueixen a la utopia però no es duen a terme a la pràctica, sinó les que es converteixen en realitat i fan possible avançar, tocant de peus a terra, l'objectiu fixat. Ens hem inclinat» —continuo citant literalment— «per un conjunt de propostes d'actuació que pensem que són realitzables, sense massa dificultats de tot ordre, ni un cost econòmic important.» Si és cert que són realitzables sense grans dificultats de cap ordre, per què després del mes de novembre de 1990, després de cinc mesos, encara no s'ha posat en marxa cap d'aquestes propostes de resolució que deia l'informe?

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Diputada. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller de Treball, senyor Farreres. *(Pausa.)*

Em plau comunicar a les senyores diputades i senyors diputats que a la llotja d'invitats hi ha una delegació de la Dieta de Polònia, la Cambra legislativa polonesa, a la qual des d'aquí dedico una especial salutació. *(Aplaudiments.)*

Senyor Conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Moltes gràcies, molt honorable senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, permetin-me, en el moment de començar, agrair a la il·lustre senyora Diputada que m'hagi donat l'oportunitat —tal com ella ha dit—, amb les seves paraules, que no aca-

bés aquesta part d'aquest període parlamentari sense parlar d'un tema tan important com és el tema de la sinistralitat a Catalunya i la seguretat i higiene amb caràcter general.

Miri, vostè em pregunta, amb caràcter general, quins són els propòsits de capteniment: jo li parlaré dels propòsits de capteniment, també de les realitats. És evident que hi ha una lògica discrepància entre la interpretació que vostè fa de determinats fets i quina ha sigut..., la que jo li faré. Però sí que per endavant voldria dir-li que estic convençut que ens mou un comú interès pel tema de la seguretat i la salut dels treballadors. La senyora Diputada ens diu: «quins propòsits de capteniment tenen sobre el tema?» Després entra en l'anàlisi de la sinistralitat, i després parla del programa. Per tant, procuraré seguir més o menys també aquest ordre.

Els propòsits de capteniment del Govern consisteixen a millorar, ampliar i desplegar totes les actuacions possibles i necessàries en la qüestió de seguretat i higiene i també estendre al màxim possible les realitats assolides. Això per una banda. També efectuar un control rigorós i sistemàtic de la situació i, quan sigui necessari, també exercir la repressió, que per a això tenim també els instruments.

En tota la política de seguretat i higiene, de salut dels treballadors, és clau —i cada vegada s'està fent més— la política preventiva. L'argument essencial és la política preventiva. I aquesta es basa fonamentalment en tres grans línies: conèixer les causes dels danys, tant dels accidents com de les malalties professionals. Aquesta tasca l'hem anat realitzant any rere any i últimament ha estat potenciada amb l'acord signat —i vostè n'ha fet referència— amb una part, vaja, dels acords aquests, l'acord signat entre la Generalitat i els sindicats més representatius, i en els quals s'accepta el repte d'elaborar un mapa de riscos de tot Catalunya. O sigui, per tant, això ja respon al primer perfil de conèixer les causes dels accidents i de les malalties professionals.

La segona línia seria la de planificació i realització de programes i campanyes per a informació, mentalització i pautes d'actuació, i també per al control del compliment de les mesures.

El tercer punt seria la promoció i el suport a les iniciatives tendents a aconseguir la unitat d'acció per part dels agents socials. En aquesta línia s'ha recolzat tècnicament i econòmicament la Comissió de Seguretat i Higiene de la Construcció de Catalunya, que va ser creada pels sindicats i les patronals del sector, i per part nostra, que no vam ser intervinents en l'acord però li hem donat recolzament i ens hem integrat en les comissions de desenvolupament; li hem donat —repeteix— i li estem donant suport tant tècnic com econòmic.

Aquestes tres branques podrien englobar-se en una idea que per a mi és central. Miri, avui dia seria utòpic parlar de risc zero; risc zero voldria dir desaparició de l'activitat econòmica, on hi ha activitat i on hi ha un mòbil en acció, per entendre'ns hi ha risc per naturalesa. Per tant, el risc zero fóra utòpic i, per tant, volent dir fóra plegar l'activitat empresarial.

En canvi... Per tant, no defensem el risc zero perquè fóra una promesa vana i falsa. El que sí que preconitzem o desitgem és que, mitjançant l'extensió de la cultura de la prevenció de risc, o sigui la major consciència col·lectiva del risc a tots els agents socials, es pugui arribar a la tendència de l'accident zero, de zero accidents. Aquest és l'objectiu essencial del conjunt de les accions.

Per tant, mentre hi hagi un accident, mai estarem tranquils. I sabem que, segurament, és un límit també possiblement a la llunyania i, per tant, utòpic, però tendencialment hi hem d'arribar. Aquesta és la nostra preocupació essencial sobre la qüestió: els zero accidents.

La sinistralitat ens preocupa a tots, per tant; és evident que hem tingut una millora remarcable, i aquí entro ja en una part que vostè ha tocat i que jo en faré una lectura possiblement diferent perquè la seva lectura, fonamentalment, descansa en una valoració bastant diferent de l'evolució de la sinistralitat a Catalunya en els darrers anys. Vostè ha presentat un panorama matisat amb cert catastrofisme, amb cert catastrofisme en el sentit que l'accidentabilitat no va bé. Si partim de la base que qualsevol accident és dolent, evidentment, no va bé. Tendencialment, sortosament, a Catalunya els darrers anys anem francament bé, i li faré remarca del període 88, 89, 90 i àdhuc el primer quadrimestre del 91, les dades del qual acabem de registrar.

Aquesta evolució positiva ve amb una connotació negativa, que és pràcticament l'única, en xifres globals, que és l'increment dels accidents lleus, que nosaltres atribuïm, entre altres coses, a l'accident..., l'accidentabilitat lleu és que, havent-hi major consciència de risc, hi ha unes declarades..., o sigui hi ha una sistemàtica declaració de tots els accidents. Els accidents lleus en tant que no tenien repercussions econòmiques significatives importants, sobretot en la metodologia d'abans de l'any 87 i vostè en una interpellació anterior en vam parlar, molts d'ells no eren declarats.

Avui dia, perquè es sap que les autoritats hi estem a sobre, perquè es sap que la inspecció hi estem a sobre, perquè hi ha major sensibilitat tant de part de les patronals com dels sindicats, els accidents avui dia es declaren tots. I aquí ve el fet..., pot explicar almenys en una part important l'increment de l'accidentabilitat lleu aquests darrers anys. Però, sortosament, l'any 89 els accidents greus i els accidents mortals, que són els que tan humanament com econòmicament són, diguem-ne, molt més lamentables i tenen un cost en tot sentit, humà i social, molt més dur i, per tant, són l'aspecte dur de la sinistralitat, he de dir el següent: l'any 89 els accidents greus van disminuir a Catalunya en 217 -217 accidents greus menys. Podria dir les xifres absolutes, aquí les tinc al seu abast i que passaria: van passar de 2.450 van baixar a 2.233. Per tant, menys 217. L'any 90 van baixar novament, sobre la xifra anterior, en 153. I van passar dels 2.233 anteriors als 2.080. Això quant als accidents greus.

Els accidents mortals han passat l'any 90..., han baixat en 13; han passat, concretament, de 215 -vostè ha dit 214-, han passat de 215 a 202: 13 accidents menys.

Sí que voldria destacar, a més..., perquè això ens ha de fer pensar a tots plegats, que, a més, dins d'aquesta disminució total dels accidents mortals, aquesta disminució important, hi ha hagut una transformació dels seus components, de tal forma que l'any 90 han disminuït, dins d'aquests 202 que hem esmentat abans, han disminuït en 35 els accidents ocorreguts al lloc de treball. O sigui, aquells sobre els quals pot actuar més directament una política de prevenció sobre les màquines, sobre la cultura dels treballadors, sobre la cultura dels empresaris, sobre les inversions etcètera. I en canvi s'han incrementat aquells que són en trànsit i que són deguts a causes naturals. Aquest és un fenomen..., potser crec que n'hem de prendre nota perquè cada

vegada més els accidents mortals i greus estan succeint menys a la mateixa fàbrica, a la mateixa empresa i estan produint-se en trànsit o estan produint-se per causes naturals que, en tot cas, també es produeixen dins de l'empresa però que, segurament, la seva causalitat seria molt més complexa que no seria l'estrictament, diguem-ne, la seguretat com l'entendem en un tipus..., en una concepció més restringida.

Concretament, l'any 90, en tants per cents..., o sigui, l'any 90 els accidents que van tenir lloc dins del lloc de treball eren un 56% del total. Vol dir que la resta eren els de trànsit i i per causes orgàniques. I l'any següent, l'any 90, han baixat els accidents al lloc de treball al 42%; o sigui, menys de la meitat succeeixen solament..., solament menys de la meitat succeeixen al lloc de treball: és important.

Per confirmar aquesta tendència positiva que li he dit dels accidents greus i mortals durant aquests anys, les xifres del primer quadrimestre de l'any 91, o sigui, tancat a finals del mes d'abril són en aquest aspecte, fins i tot, més positius perquè també han disminuït, fins i tot, els accidents lleus. De tal forma, han disminuït els accidents lleus, greus i mortals i, per tant, també els totals. I, concretament, han disminuït en aquest primer quadrimestre de l'any, una disminució total de menys 463 accidents, dels quals 456 són dels lleus, 4 són greus i 3 són mortals.

Em sembla que això són dades objectives, són globalitzadores; després anirem, en tot cas, podem anar a l'anàlisi per sectors, els grans sectors, l'agricultura, la construcció, la indústria i els serveis, i aquí jo estic d'acord amb vostè que, dins d'aquests quatre grans blocs estadístics que es formen, els que tenen un índex de sinistralitat més elevat són l'agricultura -per aquest ordre és el que té l'índex més elevat, o sigui, la professió de pagès té alt risc laboral; la volcada de tractor, per exemple, entre ells és un dels elements importants- i la construcció; després ve la indústria i en últim terme vénen els serveis.

Per fer front, per tant, aquests sectors, amb molt més índex de sinistralitat, calculats com vostè deia en funció de la població ocupada, es porten a terme accions específiques, accions específiques per prevenir, concretament, la sinistralitat d'aquests sectors i, concretament -i permeti-m'ho esmentar-, una de les accions dins del conjunt -que són tota una sèrie molt àmplia i que tinc aquí, si fossin del seu interès per detallar-les-hi-, hem portat a terme un vídeo de trenta-cinc minuts per a la prevenció dels accidents de treball a la construcció amb l'esponsorització de les més importants empreses del sector i -potser aquí hi ha l'important, l'altre dia en vam fer la presentació fa un parell de mesos dins del Col·legi d'Arquitectes Tècnics de Barcelona- s'està repartint gratuïtament a les 20.000 empreses -a les 20.000 empreses- que, en principi, figuren al cens d'empreses constructores de Catalunya. Nosaltres creiem que són unes tres o quatre mil reals existents i les altres s'haurà de constatar la seva real existència. Ho dic perquè hi ha -vostè ho sap-, hi ha empreses que es constitueixen, es fa una obra i després desapareix l'empresa.

Però, en principi, s'està repartint gratuïtament a totes les empreses, a tots els sindicats, a tots els centres de formació i, en fi, a tots els agents que imparteixen pedagogia o que tenen possibilitat d'incidir sobre el tema. També s'està preparant, vist l'èxit de l'anterior -perquè ens ha sigut reclamat en el conjunt d'Espanya, o en fi d'empreses per portar-ho a tot el conjunt

d'Espanya, el mateix vídeo—, s'està preparant un vídeo en termes similars adaptats, evidentment, a la seva tipologia per a la prevenció dels accidents a l'agricultura. Potser, d'esment, voldria dir que hem aprofitat també, diguem-ne, l'elaboració d'aquest vídeo per fer-lo en un català molt planer perquè ajudi, subsidiàriament, a la normalització lingüística d'un sector que té un tant per cent de població immigrada, castellanoparlant, i que, diguem, en una cosa de tant interès pot facilitar amb normalitat, pot ajudar a la seva integració lingüística; això no ha sigut la finalitat essencial però s'ha tingut cura que a Catalunya es faci, es reparteixi en català.

I quant a... —i perquè ja veig que tinc el llum vermell, en tot cas a la rèplica li ho podré donar amb més detall. Li voldria dir que vostè ha fet referència només a un tema del programa. Jo li voldria dir que el programa era un dels punts, dels setze punts d'acord, que hi va haver en l'acord Generalitat-sindicats sobre seguretat i higiene, i li voldria dir que aquests punts s'han portat a terme quasi tots ells, excepte aquells temes que, com aquest del programa..., que en tot cas espero que n'hi podré parlar a la rèplica i que ve condicionat —i ja li avanço això— en part, primer, a la metodologia que s'hagi seguit quant a la seva elaboració, que li voldria dir que l'última reunió va tenir lloc el dia 4 de març, o sigui, va ser la reunió en la qual patronals i sindicats ens van donar les seves contrapropostes, per tant, fa tot just tres mesos, ho estem analitzant a fons i, en tot cas, ve també planejant el condicionament de la futura i imminent —sembla— llei de salut laboral.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Rosa Fabian pot fer ús d'una rèplica per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Conseller. Jo no dubto que el seu interès, igual que l'interès de tots els diputats de la Cambra, és que la sinistralitat laboral a Catalunya baixi; no ho dubto en absolut.

Jo crec que és difícil d'argumentar si la meua visió és pessimista i la de vostè és optimista. És a dir, això són conceptes subjectius que jo no vull discutir. O sigui, jo he intentat posar sobre la taula una sèrie de dades que suposo..., a excepció d'aquest 214 respecte a 215 de l'any 89, vostè no m'ha dit pas que no fossin aquestes, les dades.

Per tant, si vostè diu que jo faig una lectura pessimista, doncs, bé, i si jo li dic que vostè la fa optimista, doncs, també bé. Això ja són valoracions i judicis d'intencions.

Jo en el que no estic d'acord amb vostè, senyor Conseller, és que en els últims anys a Catalunya el tema de la sinistralitat laboral vagi bé. Ho diuen les gràfiques i ho diuen les taxes: l'any 85, la taxa de mortalitat per accidents de treball a Catalunya —i estic utilitzant dades públiques—, essent el numerador les dades de nombre d'accidents mortals succeïts a Catalunya i el denominador la mitjana anual de la població activa, donada per l'EPA, doncs, l'any 85 eren del 5,66 —estem parlant de taxes—, el 86 va pujar al 7,83; el 87, el 8,97; el 88, el 8,63; el 89, el 8,69 i aquest any potser ha baixat dues dècimes.

Jo crec que, estadísticament, en baixar en les gràfiques aquests 204 respecte als 215 hi haurà un lleu descens, però quan continuem fent aquesta gràfica, estadísticament, això no serà gaire significatiu. Però li he dit des d'aquesta tribuna que

nosaltres saludem aquests deu accidents de treball menys; evidentment que cada mort té un valor molt important. Per tant, una sola mort és una bona notícia. Però, en canvi, estadísticament, senyor Conseller, en taxes que elabora el seu mateix Departament no està millorant, des de l'any 85 cap aquí, no està millorant la taxa d'accidents mortals.

La taxa d'accidents lleus i greus a Catalunya per sectors, tampoc; en tots els sectors, accidents i lleus, l'any 85 era el 52,58; el 86, el 55,34; el 87, 60,09; el 88, 55,23; el 89, 60,94. Per sectors: el 85, agricultura, el 37,66; el 86, el 37,21; el 87, el 40,34; el 88, el 37,17; el 89, el 37,06. En la construcció hem passat del 66,57 el 85 —i no dic tots els anys per no molestar amb les xifres— al 121,13 l'any 89. A la indústria, del 86,49 el 85 al 103,22 el 89; i a serveis del 26,39 al 34,08 el 89.

Per tant, jo, permeti'm que li digui que no comparteixo la seva opinió que en aquests últims anys estigui millorant la taxa d'accidents a Catalunya.

Respecte al tema del programa interdepartamental, jo lamento molt que no m'hagi contestat en aquesta primera rèplica perquè jo no tindrè ocasió, després, de tornar-n'hi a parlar. A mi el que em sembla és que aquest..., jo he fet esment d'aquest document perquè ha estat un document elaborat per l'Administració, és a dir, amb l'acord de l'Administració. I d'aquí es fan unes propostes que es diuen que són possibles, que són immediates i que no tenen cost econòmic. Ens podem quedar esperant la llei de salut laboral; ens podem quedar esperant que la Conselleria de Treball i la Conselleria de Sanitat arribin a acords de competències, que sembla ser que també hi ha un problema per aquí... En definitiva, els treballadors ens esperarem, amb accidents laborals a les empreses, esperant que l'Administració es posi d'acord en temes en què —permeti'm l'expressió, però és literal— als treballadors ens va la vida.

Per tant, una pregunta que jo li faria, molt concretament, és dir en quina data pensa la Conselleria de Treball, pensa el Consell Executiu que aquestes propostes d'actuació..., i que moltes recullen això que vostè deia, i que jo comparteixo; és a dir, ha d'haver-hi un diagnòstic de l'accidentalitat laboral a Catalunya, i no parlem de les malalties professionals, perquè vostè sap igual que jo que no hi ha manera de saber-les, perquè totes entren com a malalties «normals», i és evident —i jo hi estic d'acord— que s'hagi de fer un diagnòstic de quina és la manera d'emmalaltir els treballadors i quines són les causes de la sinistralitat laboral, però és que en aquest document es parla de com s'ha de fer aquest diagnòstic, i és important que es posi en marxa aquest document per fer això que vostè deia, i que jo comparteixo: fem el diagnòstic perquè llavors podrem atacar amb eficàcia en aquells punts febles, en aquells punts negres on s'estan produint els fets. Però si no posem les eines en marxa perquè això es pugui fer, vostè haurà de pujar a aquesta tribuna amb bona voluntat —que jo li agraeixo i comparteixo—, però sense res a les mans i amb unes gràfiques que continuen mantenint-se, senyor Conseller, a uns nivells que aquesta Diputada —digui-li vostè que és pessimista— considera que estan per sobre del que la nostra societat treballadora es mereix.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Per a contrarèplica, té la paraula l'honorable Conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor President. Miri, en tot cas, ja seran els senyors diputats i, en ge-

neral, els lectors del *Diari de Sessions* els qui ens podran jutjar; però jo em remeto, per tant, a dades objectives. Li he parlat des de la tendència del 88 ençà perquè és quan —en signar-se els acords, per dir-ho així—, diguem-ne, la rendició de comptes de l'aplicació dels compromisos adquirits substancialment.

Vostè fa referència a estadístiques que vénen de molts anys enllà, sobretot en moments en què agafa la crisi econòmica en diferents, en molt diferents situacions; per tant, possiblement, les referències no són homologables perquè són períodes diferents; el fet incontestable és que els accidents greus i mortals han disminuït durant aquests dos anys. Aquest any 91 continua la tendència en tots ells; això és un fet objectiu, per tant, estic segur que vostè i jo ens n'alegrem, com tothom, i per tant, jo penso que el seu raonament, fonamentalment —fonamentalment—, descansa que vostè, a l'hora dels índexs, els descansa fonamentalment en un increment, que jo li he reconegut, dels accidents de tipus lleu. I, per tant, aquest podria ser el perfil essencial de la valoració.

Però com que, diguem-n'hi, no es tracta, en tot cas, ara, de discutir més de xifres, jo li responc, concretament, que l'acord que al seu moment es va signar eren setze punts. Aquests punts, molt ràpidament... Els òrgans de participació, un d'ells, vàrem crear el 6 del VI del 89 la Comissió de Seguiment dels Centres de Seguretat i Higiene. Amb la Inspecció..., era un dels altres compromisos a què la Inspecció donaria prioritat, als temes de seguretat i higiene, i això s'està fent així, i figura en els acords subscrits a la Comissió de Seguiment que existeix entre la Generalitat i la Inspecció de Treball.

La informació es dona sistemàticament a les juntes territorials. Quant al conveni respecte a seguretat i higiene, no el conveni en general quant a l'Estat, amb l'Administració central, està demanada la transferència de tota la resta d'elements que fan referència a seguretat i higiene, com podria ser l'Institut Nacional de Seguretat i Higiene del Treball, o de l'OSME. Madrid, en aquest aspecte, no dona resposta positiva quant al traspass. En l'OSME, també diu que ve condicionat pel tema de la llei de salut laboral...

L'altre era, als sectors i les empreses de major índex, fer programes específics; li he explicat abans els programes específics que es fan per a l'agricultura i per a la construcció, com uns dels representatius, i podria donar el detall dels altres sectors amb major incidència, també, que es fan els programes específics.

Quant als reconeixements mèdics, la política és, s'està portant, s'està donant prioritat als treballadors amb risc, específicament no les revisions de caràcter general, sinó als treballadors amb risc de possibles patologies concretes en funció de les valoracions higièniques, tant si les valoracions es fan en els mateixos centres com en la unitat mòbil.

Els serveis mèdics d'empresa —li ho he dit abans—, l'OSME està pendent de la llei de salut laboral; és possible, fins i tot, que se'n determini la desaparició per part de l'Estat, o almenys aquestes són les notícies que tenim pels contactes que amb ells hem tingut.

Quant al compliment, al seguiment de la legislació de la Comunitat Europea, aquella que està ratificada a l'Estat, es procedeix sistemàticament al control de les directives sobre l'amiant, el plom, el soroll, etcètera.

Sobre campanyes..., tenim endegades en aquest moment dues campanyes específiques de sectors d'alt risc: una seria so-

bre la mateixa construcció —daixò..., parlo del vídeo—; estem en contactes, en aquest moment, amb la Comissió constituïda conjuntament per sindicats i patronal de la construcció per endegar, en unitat amb tots ells, una possible campanya, novament, de sensibilització i de perfeccionament i d'informació sobre la temàtica de la construcció, sobre la sinistralitat.

I, per altra banda, també estem..., ja això està bastant més avançat, i possiblement es porti dins de la segona part d'aquest any endavant una campanya genèrica quant a les mútues d'accidents de treball, o sigui, amb un cert cofinançament o una certa esponsorització conjunta amb les mútues d'accidents de treball —ho repeteixo— per una campanya genèrica per a tots els mitjans de comunicació, per a la prevenció d'accidents de treball.

I com que també el temps es va escurçant, comunicar-li —i això és una primícia— que el dia 8 del mes que ve hi haurà la reunió de la Comissió de Seguretat i Higiene, se'ls posarà sobre la taula —perquè ahir me la donaven; ahir o abans-d'ahir, fa dos o tres dies, vaja— el mapa de riscos de Catalunya. Està acabat tot l'any 90; això ha suposat treballar amb 23.000 comunicats d'accidents; hi han entrat totes les seves dades, i regionalitzades i sectorialitzades, a nivell de tot Catalunya, tots els accidents mortals, tots els accidents greus i el 13% dels lleus. Això ha portat, ja ho dic, 23.000 comunicats que s'han informatitzat. Hi han treballat set experts o funcionaris durant tot l'any, s'han demanat ajudes externes per valor de 5 milions de pessetes, i ja s'està endegant també el mapa de riscos quant a les malalties professionals, o sigui, ja està també en funcionament, encara que aquest segurament durarà també un cert temps perquè té la seva complexitat. Per això aquest és un dels compromisos més importants, i està acabat.

I últimament vostè em pregunta sobre el Programa. Doncs, el Programa, com ja li he avançat abans, està en certa manera pendent que nosaltres prenguem decisions. Estem analitzant les conclusions, per una banda, del Programa. Pensi que el Programa és una proposta d'un senyor independent que ha escoltat l'Administració, a tots els organismes de l'Administració més o menys involucrats, però que és responsabilitat personal, és el criteri d'un senyor, diu: «Jo, en principi, faria aquestes...», diu una sèrie d'alternatives, no és taxatiu —vostè ho coneix bé, això—, nosaltres ho estem analitzant en profunditat. El problema no és d'organigrames, sinó que és de l'impacte que això representa si al cap de dos dies la llei de salut del treball ens modifica..., sobretot en dos camps competencials importantíssims, que són..., o sigui, dos camps de referència: un, les funcions de les administracions i, l'altre, el grau de participació dels agents socials.

I això, nosaltres pensem que no és bo que traguem una normativa amb tot..., no una normativa, sinó una modificació estructural important, amb el que afecta de funcions, de competències, etcètera, i al cap de dos dies ens queda desvirtuat. A pesar de tot, a pesar de tot, nosaltres assenyallem —ja que en aquest moment s'està parlant a nivell del Govern central, i sabem que és imminent la presentació d'aquesta Llei— que, si aquesta Llei, que és imminent —encara que fa temps que es diu que és imminent, i vostè ho sabrà més, potser, que es mou dintre d'un sindicat, que s'estan discutint, que han fet catorze esborranys, que el tenen només per treure'l de sota la taula i posar-lo a sobre la taula—, si, per al 30 de setembre, el Projecte

de Llei de Salut Laboral no ha surat, nosaltres prendrem decisions, fins i tot amb el risc, o sigui, el Conseller de Treball presentarà al Govern de la Generalitat propostes de decisió sobre el tema, fins i tot amb el risc de les disfuncions que pugui donar el fet que, fent tota una modificació en el sentit que, després d'aquesta anàlisi de les aportacions que tenim, es tinguin de fer, i que quedi devaluada o que quedi obsoleta o que quedi canviada al cap de quatre dies en funció de la llei de salut laboral.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, il·lustre senyora Diputada.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable Conseller.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre la política de promoció i creació de sòl industrial, de serveis i d'equipaments, que formularà el Diputat il·lustre senyor Joan Oliart, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de promoció i creació de sòl industrial, de serveis i d'equipaments

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, em permetran unes consideracions d'ordre general, que crec que fixaran millor la motivació i propòsit d'aquesta interpellació i la seva finalitat política, perquè no hi hagi falses interpretacions.

És evident, senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Política Territorial, que la política de promoció i creació de sòl industrial, de serveis i d'equipaments del Consell Executiu està forçosament condicionada a la prèvia planificació de cada actuació i a les condicions i forma d'adquisició dels terrenys.

L'optimització de la utilització dels recursos disponibles suposarà menors costos, més inversió i, en definitiva, més promoció industrial. Al contrari, una defectuosa planificació i una administració descuidada produiran un malbaratament de recursos i, en conseqüència, s'obtindrà una defectuosa política de promoció de sòl industrial, i també de sòl residencial, naturalment.

En debats anteriors, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, ja van quedar palesades algunes deficiències importants de la gestió i administració de l'INCASOL, que és l'instrument que té el Consell Executiu per dur a terme aquest tipus d'actuacions. No obstant, nous elements i noves anàlisis fan avui necessari tornar a insistir sobre aquest tema. Sobre la planificació deficient de l'INCASOL, aquest Diputat ha fet una anàlisi de vuit de les actuacions que consten en la memòria lliurada per la Conselleria de Política Territorial l'any 1989.

Doncs bé, aquest any l'Institut va adquirir 201 hectàrees per un cost de 3.417 milions de pessetes per a ampliació d'actuacions iniciades els anys 1988 i 1987; és a dir, un o dos anys abans. El resultat de la imprevisió —que després diré en què consisteix— i de no fer bé les coses ha estat el de pagar per aquests terrenys un preu escandalosament superior un any de l'altre.

L'anàlisi d'aquestes vuit actuacions mostra que l'INCASOL va comprar 63 hectàrees l'any 1989, que li van costar 1.643 milions de pessetes, i que si les hagués adquirit al preu de 1987 i 1988 —al mateix preu que el mateix INCASOL havia pagat—, li haurien costat 449 milions de pessetes. És a dir, fent una simple resta, que l'INCASOL va pagar 1.194 milions de pessetes més

del que hauria pagat l'any abans. Tres vegades més, de mitjana, d'aquestes vuit actuacions, d'un any a l'altre —hi insisteixo.

Li llegiré, senyor Molins, el nom d'aquestes vuit actuacions, perquè vostè, naturalment, s'hi pugui referir i em pugui donar alguna explicació de per què han ocorregut aquestes coses: Gavà, actuació «Camí Ral»; Vilafranca del Penedès, actuació «Les Bassetes»; Rubí, actuació Can Sant Joan; Solsona, actuació Els Ametllers; Lleida, actuació «Camí dels Frares»; Figueres, actuació «recinte firal»; Banyoles, actuació «Vila Olímpica»; Far de l'Empordà, actuació «estació duanera».

I ara anem a la forma i condicions de les adquisicions. Bé, ja es va demostrar que hi havia una manca de criteris homogenis i d'inadequació del procediment. Es van citar casos; recordem: Viella i Vila-sana; no insistiré en la descripció d'aquests casos perquè és molt recent la interpellació anterior, però sí que hi havien uns factors que apareixien. Apareixien intermediaris, apareixien unes sobrevaloracions, apareixien uns substanciosos beneficis que feien aquests intermediaris, apareixien uns propietaris —els antics, els primitius— sorpresos i apareixia, com a conseqüència de tot això, la presumpció que hi havia una filtració d'informació confidencial del mateix Institut cap a aquestes societats i persones que apareixien com a intermediaris clars.

Ara han aparegut nous casos que els mitjans de comunicació, doncs, han denunciat els darrers mesos. El de Santa Perpètua de Mogoda, actuació Can Roca: l'INCASOL adquireix per permuta dues finques propietat d'INMOPAC, Sociedad Anónima, d'una superfície conjunta de 2.400 metres quadrats, que li és necessari per obrir un carrer del polígon industrial de Can Roca. Naturalment, en aquests dallòs hi ha dues naus industrials, una de 300 metres i una de 1.100; són elements que cal considerar en el moment en què l'INCASOL fa la valoració, i a canvi, l'INCASOL què fa? Entrega dues parcel·les urbanitzades pel mateix INCASOL del mateix polígon, d'un total de 14.320 metres quadrats. La valoració que en fa l'INCASOL és de 117 milions de pessetes. La data de la compra-venda, senyores i senyors diputats, és el març de 1990; data a retenir.

Els dubtes que apareixen; quins són els dubtes aquests que apareixen després d'aquesta operació? Primer INMOPAC s'havia constituït el gener de 1989; segon, l'objecte d'aquesta societat és simplement la de compra i venda de terrenys, no la de cap activitat industrial; tercer, uns terrenys que havien costat 39 milions de pessetes es converteixen en 17 milions de pessetes un any després d'aquesta valoració, que és la que els mateixos compradors i, diguem, intermediaris havien fet; és a dir, 78 milions de benefici.

Les preguntes i interrogants que sorgeixen, que apareixen: de quina informació gaudí aquesta societat? Per què l'INCASOL entrega 14.320 metres quadrats de sòl industrial a una empresa que no té cap activitat industrial? Que suposo que per vendre i comprar finques no és necessiten 14.320 metres quadrats d'un sòl industrial en un polígon industrial. I per què una sobrevaloració tan evident per part de l'INCASOL? Després en tornarem a parlar, d'això, en el torn de rèplica, si és que vostè pot donar, senyor Conseller, elements per explicar què és el que ha passat aquí.

Una altra actuació, també denunciada pels mitjans de comunicació: la del Far de l'Empordà en l'actuació «estació duanera». Inici de l'actuació de l'INCASOL, segons la mateixa memòria de la Conselleria: l'any 1987; és a dir que l'any 1987

l'INCASOL comença a actuar; l'any 1988 consta en el registre de la propietat que l'INCASOL havia adquirit 14 finques —directament l'INCASOL— per un total de 13 hectàrees per 40 milions de pessetes. Si fem la divisió veiem que l'INCASOL va comprar a 3 milions de pessetes l'hectàrea. Aquests eren propietaris antics, primitius, és a dir, el que ha de fer l'INCASOL: anar a comprar a aquests propietaris.

Mentre l'INCASOL estava comprant directament sorgeix una societat, també dedicada exclusivament a la compra i venda de terrenys: GOROME, SA —donaré el nom—; compra al llarg de 1988 i 1989 —repeteix, en el mateix moment que l'INCASOL està comprant— 25 finques amb una superfície total de 26 hectàrees i per un preu de 46 milions de pessetes, registrats en el Registre de la Propietat. L'any 1990, és a dir, uns mesos després d'haver finalitzat tota aquesta operació de compra, GOROME ven a l'INCASOL aquestes finques per 146 milions de pessetes; és a dir, restant, 100 milions nets, 100 milions de beneficis. I a quin preu resulta això? Això és molt important: a 6 milions de pessetes l'hectàrea. És a dir que l'INCASOL l'any següent està comprant el doble que havia comprat l'any anterior als propietaris primitius. I a qui li paga aquesta sobrevaloració? A una empresa dedicada —repeteix— a la compra i venda de finques.

El mateix Director General d'Urbanisme i Vice-president de l'INCASOL admet en unes declaracions públiques en un primer moment, que després va rectificar, que hi havien hagut filtracions d'informació confidencial o d'informació restringida. I alguns propietaris també declaren; alguns propietaris que els havia comprat aquesta empresa, GOROME, les seves finques, declaren també als mitjans de comunicació, senyores i senyors diputats, que se'ls havia pressionat amb l'amenaça de l'expropiació. Cadascú, senyores i senyors diputats, que faci les seves valoracions.

La valoració que nosaltres en fem, senyores i senyors diputats, és que es repeteix la mateixa història i les mateixes excuses de l'altra vegada. I em refereixo a les excuses que s'han donat per part de responsables en els mitjans de comunicació. L'essencial, no obstant, no s'explica; no s'explica els intermediaris per què apareixen; no s'expliquen les sobrevaloracions; no s'expliquen les raons per les quals l'INCASOL no compra abans. I quant als perjudicats, els perjudicats són els propietaris inicials, els que no tenen aquesta informació, els que no gaudeixen d'aquest privilegi i que aleshores, naturalment, són explotats —diríem fins i tot espoliats— per unes persones i unes societats que sí que gaudeixen d'una informació millor que la que ells tenen.

I els interessos generals: els interessos generals en queden afectats. Per què? Perquè les plusvàlues, que segons marca la Constitució han de revertir en la comunitat, resulta que no reverteixen en la comunitat; les mateixes actuacions de l'INCASOL, que creen unes plusvàlues, en lloc de revertir en la comunitat reverteixen en uns propietaris determinats. Naturalment, això significa també menys actuacions —ho he dit al començament de la meua intervenció— i significa també una mala administració dels cabals públics. I això és el fonamental, el vital, el que aquí hem de parlar per millorar-ho, naturalment.

La resposta del Govern: alguna explicació convincent? No l'hem rebuda. Jo no en tinc constància. Algun propòsit o declaració pública per aplicar criteris diferents de major garantia

d'aquí en endavant? Tampoc els he sentit. El que sí que hem vist, i ho hem vist en una disposició del Govern, que ha sortit en el butlletí d'aquest Parlament, és la creació d'una societat anònima, Catalònia Ex-Import —que sembla que aquest «Ex» vulgui dir «Export-Import»—, que no es dedicarà ni a l'exportació ni a la importació. Quin objecte tindrà aquesta societat que vostès creen? Doncs, miri, la mateixa de l'INCASOL: «l'objecte social de la qual» —article tercer de la seva disposició, o punt tercer de la disposició del Govern— «serà l'adquisició i alienació de sòl i d'edificacions, la construcció, promoció, gestió, administració i alienació del qualsevol tipus d'immobles»; exactament el que està fent en aquest moment l'INCASOL. Per què aquesta societat? Doncs, per molt que aquest Diputat esbrini i vulgui bones intencions, l'única finalitat que jo li veig, l'única conclusió a què jo arribo és apartar del control parlamentari totes les actuacions de compra i venda de sòl industrial. Aquesta és l'única explicació que jo em dono a mi mateix i que jo li prego, senyor Conseller, que em digui que estic equivocat.

Tot això, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, fa necessària una explicació convincent i una garantia de millor administració i control per al futur. Parlem-ne, senyor Molins, parlem-ne amb mesura, parlem-ne amb reflexió, parlem-ne bé. I no vegin en la meua intervenció, senyor Conseller i senyores i senyors diputats, més significat que el de l'exigible control parlamentari. Hauran també de convenir amb mi, senyores i senyors diputats i senyor Conseller, que l'INCASOL ha de funcionar millor per a la tranquil·litat de tothom i per a la millor consecució de les seves pròpies finalitats.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Joaquim Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en nom del Consell Executiu, per respondre aquesta interpellació. Com succeeix sovint, senyor President, la interpellació està fixada a través d'un tema genèric, d'un tema respecte al sòl industrial; després en la forma amb què ha estat introduïda per l'il·lustre senyor Diputat dóna la sensació que, diguem-ne, quines són les finalitats de les actuacions de l'Institut Català del Sòl en matèria de promoció de sòl industrial i d'equipaments i serveis no sembla que sigui de l'interès de l'il·lustre senyor Diputat, que se centra en un tema específic, que és la forma en què es realitzen aquestes actuacions i no quina és la política, el propòsit de capteniment del Govern quant a promoció de sòl industrial.

Jo ara podria, doncs, respondre simplement quin és el propòsit de capteniment del Govern. Em sembla que aquest —insisteixo— no és el propòsit de l'interpellant; anem a intentar, doncs, respondre una mica a tot, no?

En primer lloc, crec que valdria la pena que, malgrat que no ha estat motiu de la interpellació específica o de la forma en què ha estat formulada aquesta..., les expressions amb què ha estat formulada aquesta interpellació, dediquem uns minuts, encara que sigui, per parlar del tema pel qual he estat interpellat.

L'Institut Català del Sòl al llarg d'aquests deu anys d'activitat ha promocionat..., ha fet inversions per valor d'uns 30.000 milions de pessetes en matèria de sòl industrial, tant en l'adqui-

sició com en la urbanització posterior d'aquestes actuacions, que ha promogut o que han resultat en la promoció de 4.460 hectàrees de sòl industrial al llarg i ample de tot Catalunya. En les diferents etapes al llarg d'aquests deu anys les finalitats d'aquestes actuacions han estat diverses. En els primers anys, en el moment de la duríssima crisi econòmica, fonamentalment es tractava, en primer lloc, de reordenar el patrimoni que va rebre com a transferència de l'Institut Nacional d'Urbanisme, de l'INUR; reordenar-lo i al mateix temps iniciar actuacions de compra de sòl, fonamentalment amb l'objectiu de respondre a la crisi econòmica i, per tant, de fer-ho fonamentalment —no exclusivament, però sí fonamentalment— en els llocs on la crisi industrial estava tenint, diguem-ne, més dures repercussions en el territori.

En una segona etapa es centra en l'intent de resposta, diguem-ne, en la millora de la situació econòmica l'any 85, fonamentalment 86; s'entra en la dinàmica d'intentar crear sòl pel repte que ja ens venia, ja es veia a venir, del Mercat Únic Europeu i, per tant, amb una finalitat de la seva ubicació, amb una finalitat de creació de sòl per als sectors punta de la indústria i, per tant, amb una finalitat, doncs, al voltant de centres d'ensenyament, al voltant de laboratoris ben equipats, etcètera.

I en una tercera etapa, que fonamentalment s'inicia al llarg dels anys noranta, la finalitat de les actuacions de l'Institut —no exclusivament, però sí fonamentalment, es centra en la creació difusa de sòl per a l'equilibri territorial de Catalunya; és a dir, unes actuacions molt més al llarg i ample de tot el territori de Catalunya. Després m'hi referiré més concretament.

Però, com els deia, molt probablement l'il·lustre senyor Diputat no està preocupat per això. I a mi també m'agradaria —com ell deia— que fóssim capaços de parlar-ne amb tranquil·litat. El que passa que m'agradaria que en parléssim —i així és com ho planteja— aquí, i que arribéssim a conclusions després d'haver parlat, no abans d'haver parlat. I l'il·lustre senyor Diputat formula la seva interpellació donant ja la resposta, les seves respostes; perfectament legítim, perfectament legítim, però, quan un ofereix parlar, el que hem de fer és primer parlar i després arribar a conclusions. És difícil fer-ho quan les conclusions ja han estat preses per l'il·lustre senyor Diputat —insisteixo, de forma perfectament legítima— i que crec que seria bo, doncs, que el procediment no fos aquest, sinó que les conclusions arribessin després d'haver-ne parlat.

Vejam, l'il·lustre senyor Diputat esmenta tot un reguitzell de casos en els quals pregunta per què, per exemple, el preu d'adquisició de la part final d'un polígon sencer és més car que l'inici d'aquestes actuacions. Després a estones ens diu que com no ens preocupem que les plusvàlues que exerceix o que genera l'actuació de l'Administració pública no reverteixin en la mateixa Administració pública i no en uns quants privats. I després en un altre moment, quan fa aquest tipus de raonament, hom pensaria que l'il·lustre senyor Diputat està incitant o està marcant que la forma d'actuar normal de l'Institut Català del Sòl hauria de ser l'expropiació; però en canvi després també diu que els propietaris són amenaçats amb l'expropiació; és a dir, és com si cregués que l'Institut Català del Sòl no hauria, o no hagués d'utilitzar el mètode de l'expropiació per adquirir els terrenys.

Jo veig una certa contradicció, en això. És a dir, no veig una altra forma d'assegurar aquesta, diguem-ne, preservació del bé

general més que actuant l'Institut Català del Sòl a través del mètode d'expropiació. I així és com actua —i això he tingut oportunitat de dir-ho en aquesta Cambra— en el cent per cent dels casos l'Institut Català del Sòl.

Com fa les actuacions l'Institut Català del Sòl? L'Institut Català del Sòl fixa a nivells interns uns indrets que normalment en la fixació d'aquests indrets per l'adquisició de sòl hi participa el Departament d'Indústria en el cas, diguem-ne, quan fem referència a sòl industrial, fixa uns indrets en base a aquests grans objectius d'actuació que abans li esmentava. Un cop té fixats els indrets aproximats busca les peces específiques de sòl que poden ser susceptibles d'una actuació industrial. A partir d'aquell moment, com sap l'il·lustre senyor Diputat, en l'expropiació del sòl una cosa que tenen, doncs, els jurats de preu just molt en compte són les transaccions immediates que hi han hagut per fixar el preu en cas d'arribar a un preu just. Aleshores l'Institut Català del Sòl, abans d'iniciar qualsevol mena, doncs, d'actuació pública, el que intenta fer són unes adquisicions concretes amb aquesta finalitat, amb la finalitat, precisament, que sigui utilitzat el preu d'aquella operació concreta amb la fixació pel preu per al cas de d'arribar el procediment d'expropiació a les seves darreres conseqüències, és a dir, no a través d'un mutu acord, sinó a la fixació per part d'un tribunal, d'un jurat de preu just. I aquesta és la forma en què actua. Per això, lògicament, les primeres actuacions de l'INCASOL sempre es produiran amb més bon preu que les darreres, perquè són aquelles actuacions que no són conegudes per ningú i es fa l'adquisició de sòl a aquell preu.

Aquest és el preu que s'intenta establir per al màxim possible d'hectàrees del conjunt de l'operació. A partir d'aquí ja s'ha fet, en aquestes operacions ja s'ha fet el que en diem nosaltres, com a instrument, un full de preu just; ja s'ha fet la delimitació de l'operació, el cost màxim al qual es pot pagar aquella operació concreta i es comença a tramitar el planejament.

A partir del moment en què actua l'Institut Català del Sòl —i l'il·lustre senyor Diputat, doncs, preguntava per què ho fa a través d'intermediaris—, si actua directament l'Institut Català del Sòl, això, automàticament fa encarir el preu del sòl, com vostè sap també. He vist una certa contradicció en les paraules de l'il·lustre senyor Diputat: d'una banda ens demana absoluta, diguem-ne, opacitat en les nostres operacions, és a dir que no s'assabenti ningú que està actuant l'Institut Català del Sòl i, d'una altra banda ens pregunta per què utilitzem intermediaris. Doncs, lògicament, si actua l'Institut Català del Sòl és conegut en el mercat immobiliari —com és lògic—, perquè les seves actuacions són molt i molt importants al llarg i ample del territori de Catalunya, i, per tant, és inevitable que si actués directament el coneixement de la sola actuació de l'Institut fa automàticament un increment, produeix automàticament un increment dels preus.

Quan ja s'han adquirit unes primeres peces —que s'intenta que siguin al màxim possible del polígon—, al moment que l'Institut es troba que les següents transaccions el privat propietari del sòl demana ja uns preus superiors als primers, a les primeres adquisicions, s'inicia el procediment d'expropiació, s'inicia el procediment d'expropiació. Jo insisteixo —tal com vaig dir—, el cent per cent dels polígons industrials de Catalunya —com els polígons residencials també— han estat aconseguits o han estat comprats per l'Institut Català del Sòl a través del pro-

cediment d'expropiació, el cent per cent. El procediment d'expropiació comprèn, dintre dels seus supòsits, el mutu acord; és a dir, no sempre s'arriba a la fixació del preu per part dels jurats, com coneix l'il·lustre senyor Diputat, però el cent per cent de les actuacions s'han fet sempre a través del procediment d'expropiació, que és el procediment públic reconegut per la legislació per assolir les administracions públiques un sòl determinat. Es marca aquest preu, es porta aquest preu fixat i si en el mutu acord s'ajusten aquests preus o els preus que raonablement, per la zona, pel coneixement que es té de la zona, etcètera, seran els que s'ajusten al preu que amb la valoració del sòl a través de la —en molts casos— requalificació urbanística que significa passar de sòl rústic o no urbanitzable a sòl industrial, a través d'aquest nou preu que fixarien, en qualsevol cas, els jurats de preu just és amb el que es fan les adquisicions posteriors.

En aquest procediment, per tant, il·lustre senyor Diputat..., la seva estranyesa fonamental de per què les diferències des de les primeres adquisicions fins a les finals són, en primer lloc, el pas del temps: no se li escapa que el preu del sòl ha variat de forma molt substantiva —és una constant preocupació no només de les administracions públiques, sinó també, doncs, de la nostra societat—, les conseqüències sobretot d'aquest fet; les variacions dels preus en el mercat d'un any per l'altre, i aquestes variacions són reconegudes, com és lògic, com és lògic, a través de la defensa del dret de propietat, són reconegudes també pels jurats de preu just, i, per tant, aquestes diferències són absolutament, absolutament lògiques.

A partir d'aquest moment la intervenció o el coneixement de professionals, que existeixen —ja ho sabem que existeixen professionals, però aquests professionals també tenen els seus drets i els tribunals els fan defensar, com és lògic també—, són professionals que es dediquen a comprar i vendre; doncs, és clar que existeixen, és clar que existeixen, i quan actua l'Institut Català del Sòl aquests professionals coneixen l'existència d'una actuació de l'Institut Català del Sòl, i moltes vegades es posen d'acord amb els privats, perquè ells aconseguiran —creuen ells— un determinat preu. I quan acaba als jurats de preu just, els jurats tenen en compte no només el preu d'adquisició de les primeres peces fetes amb aquesta intenció per part de l'Institut Català del Sòl, perquè marquin preu, tenim multitud de sentències d'aquests tribunals que ajusten els preus no al primer valor d'adquisició de l'Institut Català del Sòl, sinó al valor posterior, sinó a valors posteriors, tenint en compte, doncs, l'increment del preu del mercat i moltes altres coses.

Jo no voldria acabar aquesta ja primera intervenció sense treure l'il·lustre senyor Diputat de l'error que ja he llegit en els diaris que havia fet anteriorment respecte al tema de Catalunya Ex-Import. No vegi fantasmes, il·lustre senyor Diputat; normalment els fantasmes, quan han acabat als tribunals han acabat en el cent per cent dels casos donant-nos la raó i, en moltes ocasions, tornant-los-ho a la boca.

Catalunya Ex-Import és la societat creada per l'Institut Català del Sòl, creada per l'Institut Català del Sòl per fer una cosa que no és la seva finalitat. L'Institut Català del Sòl no és propietari de pedra, no és propietari d'edificis; l'Institut Català del Sòl promou sòl, l'urbanitza i el ven.

En aquest cas, en l'actuació del polígon Padrosa, l'Institut Català del Sòl va creure que la primera..., que una de les peces

fonamentals que componen el polígon Padrosa —la situada mirant el mar, a la banda dreta de l'eix principal, de l'eix viari principal del polígon Padrosa, i tocant a l'autovia de Castelldefels— era prou significativa des del seu punt de vista del seu aspecte exterior, perquè marca, a més a més, la resta de desenvolupament del mateix polígon, com perquè l'Institut Català del Sòl no se'n desentengés del seu futur simplement venent el sòl —com ha fet amb una altra peça a tocar, la que ha d'albergar o en la que s'hi ha d'ubicar un edifici d'oficines i un edifici hotel·ler—, que aquesta sí que ha estat venuda, però en canvi la peça del costat hem cregut que volíem fer una operació que consisteix en el següent —molt d'acord amb el Departament d'Indústria, òbviament—, que consisteix en el següent: es pretén fer un tipus d'oficina per a la implantació d'indústries..., d'empreses del país o de l'exterior que tinguin, que aquesta ubicació representi per a elles el que en dirien els francesos el *pied-à-terre*, és a dir la seva primera ubicació en el país, i que al cap d'uns pocs anys de veure la seva evolució de les seves vendes, del seu producte o d'introducció del seu producte els permeti bé la instal·lació definitiva, la presa de decisions més a llarg termini. És a dir, es pretén ubicar en aquestes zones uns edificis que serveixin per a la primera implantació d'empreses, bé autòctones —és a dir, del país— que volen exportar els seus productes, bé de l'exterior, que volen introduir els seus productes en el mercat català.

Aquestes operacions és previst de fer-les, aquestes operacions que representen immobilitzar el valor del sòl —per això no ho fa l'Institut Català del Sòl directament, perquè l'Institut, la vocació de l'Institut no és immobilitzar el sòl, sinó vendre'l—, per això es fa aquesta empresa que immobilitzarà el valor del sòl, l'aportarà a aquestes societats que tenen com a finalitat —insisteixo— la instal·lació d'empreses de fora o la instal·lació d'empreses del país amb ànim de l'exportació, que trobin en aquesta ubicació una ubicació temporal —de tres, quatre, cinc anys, no més enllà— i la forma d'assegurar la finalitat d'aquesta operació de l'Institut Català del Sòl, que és una operació específica, amb una finalitat específica, és la creació, és dominar a través de la propietat del sòl que no s'alienarà, sinó que és l'aportació a aquesta nova societat, Catalunya Ex-Import, per part de l'Institut Català del Sòl, retenir la propietat del sòl per definir així, necessàriament, la finalitat d'aquesta operació, que és la voluntat amb la qual ha estat feta aquesta societat.

No hi vegi, per tant, il·lustre senyor Diputat, cap mena d'afany de fugir del control d'aquest Parlament, cosa, per l'altra banda, que és impossible, en tant que és l'Institut Català del Sòl el propietari d'aquesta societat i, per tant, és l'Institut Català del Sòl qui respon, i el Conseller responsable, en aquest cas, qui continuarà responant davant d'aquesta Cambra també de les operacions que faci Catalunya Ex-Import, que —insisteixo— són estrictament i exclusivament les operacions a realitzar en el polígon Padrosa.

Li agraeixo molt, senyor President, la seva consideració en el temps.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Per a un torn de rèplica, té la paraula el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, li agraeixo la seva resposta i també li agraeixo molt el to amb què l'ha efectuada, que

crec que es correspon amb el to de la meua primera intervenció.

Vostè ha donat unes xifres sobre les actuacions de l'INCASOL, jo aquestes xifres les hi admeto. He d'admetre que l'INCASOL, efectivament, ha fet bastants actuacions, el que passa és que se'n podrien fer més si els recursos, doncs, s'adeqüessin millor o es fes una optimització d'aquests mateixos recursos.

Vostè m'ha acusat a mi d'arribar a unes conclusions abans d'un diàleg que jo li estava oferint a vostè i que aquestes conclusions, lògicament, haurien de sortir després d'aquest diàleg. Però, naturalment, hi havia uns fets, uns fets que tothom més o menys coneixem, hi ha unes memòries que jo he analitzat i, lògicament, d'aquí havien de sortir unes primeres conclusions, que és també una manera de fer debat, i aquestes primeres conclusions són les que jo he donat aquí a les senyores i senyors diputats i a vostè, senyor Conseller.

Vostè em diu que l'INCASOL, doncs, fa, de la manera com actua l'INCASOL; em parla que les primeres actuacions de l'INCASOL, com que ningú les coneix, doncs, els permet a vostès adquirir el sòl a millors condicions, és a dir, més barat, i que després vostès han de recórrer a uns intermediaris perquè, si no, aquest sòl aleshores seria més car, i aquests intermediaris, he de pensar jo que en el moment que vostès hi recorren, doncs, vostès creuen que aquests intermediaris els abarateixen el sòl.

Però, és clar, aquí sí que ja hi ha una primera contradicció —i jo no estic d'acord amb això—, perquè precisament el que nosaltres hem aquí assenyalat és que la intervenció d'aquests intermediaris el que fa és no abaratir el sòl, sinó que en alguns casos l'encareixen i indubtablement, doncs, aleshores no sé exactament quina és aquesta finalitat de buscar aquests intermediaris.

Miri, senyor Conseller, és indubtable que una mala planificació ens està costant car. Si aquesta interpellació nosaltres l'haguéssim de quantificar —és a dir, tot el que jo he assenyalat— veuríem que fet d'una altra manera ens hauríem pogut estalviar —i en dir «hauríem» vull dir l'Administració—, s'hagués pogut estalviar 1.500 milions de pessetes. Aquesta és la quantitat en xifres o en números rodons que nosaltres ens hauríem pogut estalviar si s'haguessin fet d'una altra manera.

Jo crec que aquests criteris que vostès estan aplicant discriminen. És a dir, si vostè diu: «s'ha de dir, s'ha de donar aquesta informació», donem-la, però donem-la a tots; que no hi hagi uns propietaris determinats, els primitius, que no ho saben, i aleshores uns intermediaris que sí gaudeixen d'aquesta informació s'aprofiten d'aquest desconeixement d'aquest propietaris, que aquests propietaris originals tenen.

Miri, jo li llegiré..., i no li llegiré actuacions d'aquestes en què hi han entrat intermediaris, els llegiré d'aquestes vuit actuacions, d'aquestes vuit actuacions que jo abans he assenyalat i que n'he fet l'anàlisi, n'hi llegiré unes quatre —quatre per no cansar les senyores i els senyors diputats—, que lògicament són les quatre en què es veu una evidència, una diferència dels preus, a més a més, molt important d'un any a l'altre; és a dir, d'un any o de dos anys, d'un any o de dos anys, senyor Conseller, i són adquisicions fetes pel mateix INCASOL.

Miri, Gavà, «Camí Ral»: vostès compren, l'any 1989, tretze hectàrees per un cost total de 850 milions de pessetes, i vostès paguen a 65 milions de pessetes l'hectàrea; sap a quant l'havien comprat vostès mateixos un any abans? A divuit, a divuit. Vostè diu: «Oh, és que en aquests anys tothom sap» —i és veritat

que ho sabem— «que el sòl ha pujat de preu»; bé, no tant, no tant d'un any a l'altre, i més un sòl agrícola, tampoc no tant, perquè el que sí ha pujat, diguem, és el sòl que es pot edificar, l'urbanitzable, els solars, però el sòl agrícola no ha tingut aquestes puges.

Una altra actuació, Rubí, «Can Sant Joan»: vostès compren l'any 88 o el 87 dues hectàrees, en paguen 69 milions i els resulta, naturalment, a 32 milions de pessetes l'hectàrea. Havien comprat l'any anterior a 6,5 milions de pessetes.

A Lleida, «Camí dels Frares»: compren 6 hectàrees l'any 89, en paguen 129 milions i paguen a 21 milions de pessetes l'hectàrea, quan havien pagat l'any 87 i 88 a 3 milions de pessetes l'hectàrea, escolti!

I a Banyoles —la quarta actuació que li assenyalo, senyor Conseller—, a Banyoles, «Vila Olímpica», vostès compren, l'any 89, 1,4 hectàrees, en paguen 196 milions de pessetes, és a dir, a 232 milions de pessetes l'hectàrea i saben vostès, sap vostè, senyor Conseller —perquè segurament vostè no ha fet aquesta divisió—, sap a quant havien comprat vostès un any o dos abans? A 18, a 18 milions de pessetes l'hectàrea.

És clar, naturalment, aquests criteris que vostè m'està indicant que l'INCASOL actua no són bons, no són bons i, per tant, jo crec que aquesta és l'única conclusió que de moment nosaltres en podem extreure d'aquí: que cal canviar-los, aquests criteris.

I quina és aquesta actuació correcta? Quina és l'actuació correcta que hauríem de tenir? Doncs, miri, fixar preus màxims a cada zona d'acord, naturalment, amb el valor agrícola que tenen, perquè normalment vostès el que adquireixen són terrenys no urbanitzables. Fins i tot la Llei ens està dient, senyor Molins, la Llei ens diu que els terrenys no urbanitzables, la seva taxació, la seva valoració es fa d'acord amb el valor inicial, és a dir, el valor agrícola, exempt de qualsevol altra contemplació urbanística, i fins i tot la modificació de la Llei del Sòl de 1975, la modificació del juny de l'any passat inclou també els terrenys urbanitzables no programats, que també seran taxats d'acord amb el seu valor inicial.

Però, miri, vostès no faltarien —no faltarien— a les lleis si ho fessin d'aquesta manera. És a dir, expropiant, quan no hi ha més remei, i, naturalment, taxant d'acord amb el valor inicial. L'article tercer de la constitució del mateix INCASOL diu: «l'adquisició per qualsevol títol fins i tot per expropiació forçosa dels terrenys destinats a la formació de reserves de sòl, preparació de solars, dotacions i equipaments, foment de l'habitatge o qualsevol altra finalitat anàloga de caràcter urbanístic». És a dir, la llei, la seva pròpia llei de constitució, els permet recórrer a l'expropiació quan no hi ha un acord amb els propietaris.

L'article 66.1 de la Llei del Sòl, la modificada, diu: «El sòl no urbanitzable i urbanitzable no programat que no tinguin PAU es taxaran d'acord amb el valor inicial». Però anem a les lleis nostres: el decret legislatiu sobre refosa de textos urbanístics que vostès van fer fa escassos mesos; article 157 d'aquest Decret legislatiu de vostès, d'aquest Consell Executiu: «Es taxaran conforme al valor inicial els terrenys classificats com a sòl no urbanitzable» —m'hi he referit abans. Les plusvàlues han de repercutir en la comunitat i amb aquests criteris que de moment vostè m'està indicant que està utilitzant l'INCASOL, aquestes «sobrevàlues», aquestes plusvàlues no repercuteixen

en la comunitat, sinó que repercuteixen en determinats propietaris o a determinats intermediaris.

Jo li he assenyalat tres actuacions concretes..., no, dues actuacions, millor dit, la de Santa Perpètua i el Far de l'Empordà, vostè no s'hi ha referit, jo, indubtablement, tampoc m'hi referiré en aquest torn de contesta d'aquí estant, i després sobre Catalunya Ex-Import. Celebro que la constitució d'aquesta empresa, Catalunya Ex-Import, tingui una finalitat molt concreta, que vostè l'ha explicada, però convindran amb mi, senyores i senyors diputats, convindrà amb mi, senyor conseller, que és bastant casual —bastant casual—..., coincidència que, després de la constitució de l'INCASOL, que va ser l'any 1981, que va ser la llei número tres que aquest Parlament va fer o la llei número quatre, doncs, després d'onze anys vostès creïn una societat anònima, que depèn de l'INCASOL, que està permès jurídicament perquè la mateixa Llei de constitució de l'INCASOL ja preveu aquesta possibilitat, però que vostès la creïn, precisament, quan està sorgint aquesta problemàtica que avui aquí, doncs, també l'estem tractant.

Per tant, la pregunta era molt clara: per què ara i no abans? Miri, el 75% de les actuacions de l'INCASOL, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, són, precisament, actuacions de sòl industrial i de serveis i si aquesta funció la cedísim a una societat anònima, escolti, l'Institut únicament, pràcticament es reservaria la capacitat o la facultat de fer transferències dels pressupostos generals de la Generalitat a l'INCASOL i de l'INCASOL a aquesta societat.

En l'últim debat sobre pressupostos ja vaig posar en evidència, doncs, el creixement de les despeses burocràtiques de l'INCASOL: capítols 1 i 2 han pujat des de l'any 1984, que estaven a 280 milions, a 1.500 milions l'any 1991. Ara, en aquesta resolució que constitueix aquesta societat, aquesta societat es constitueix amb un capital inicial de 400 milions de pessetes. Suposo que aquests 400 milions de pessetes aniran també, doncs, a despeses de formació d'aquesta societat, de les seves oficines, és a dir, a capítols pràcticament 1 i 2, o el que correspondrien als capítols 1 i 2. Per tant, estarem també una altra vegada pujant una mica —i bastant— les despeses burocràtiques, que ja estan suficientment inflades.

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, crec que hem de canviar els criteris; penso que l'única manera de fer-ho és el que he dit abans, és a dir, fixar uns preus màxims a cada zona d'acord amb el preu de mercat, i el preu de mercat —repetixo— és el seu valor agrícola; quan no es pugui arribar a un acord recórrer al que la Llei permet, és a dir, a l'expropiació, amb la taxació d'acord amb el valor inicial, que sol coincidir amb el valor agrícola, i procurar que totes les «sobrevàlues», plusvàlues que genera el mateix INCASOL per les seves actuacions urbanístiques, aquestes repercuteixin, realment, en la collectivitat i la manera de repercutir en la collectivitat és que, naturalment, se'n beneficiï el Govern, se'n beneficiï el Govern des del punt de vista que després pugui vendre aquests terrenys a més bon preu, que se'n puguin fer més actuacions i que es fomenti tota la indústria i tot l'equipament i tots els serveis que necessita aquest territori.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. El Conseller senyor Molins té la paraula per fer la contrarèplica

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, jo em donaria per satisfet si en aquesta interpellació, que potser és la tercera o la quarta que dilucidem vostè i jo davant d'aquesta Cambra sobre aquest tema, només m'escoltés mig minut —mig minut— (*remor de veus*), mig minut..., perquè li vaig a dir una cosa que li he dit en les cinc intervencions que he fet, que li he dit en la primera intervenció i que vostè m'insisteix. I, molt probablement, el proper dia vostè presentarà, doncs, una moció —quan procedimentalment s'hi escaigui— i em demanarà que la Cambra o demanarà a la Cambra que digui una cosa que ja és el que està fent l'Institut Català del Sòl i que li he dit sempre. (*Pausa.*) M'escolta aquest mig minut? (*Remor de veus.*) El cent per cent, el cent per cent del sòl adquirit per l'Institut Català del Sòl ha estat adquirit per expropiació; el cent per cent..., el cent per cent. És a dir, això que diu que diuen els estatuts de l'INCASOL és el que fa l'INCASOL, i això és el que li he intentat dir sempre al llarg d'aquestes sessions en què ens hem interpeilat mútuament, en què l'il·lustre Diputat m'ha interpeilat: el cent per cent.

Hi ha una forma de l'expropiació..., aquí vaig, il·lustre senyor Diputat, però és que això és expropiació també; es fa el full d'apreuament, es fa el full d'apreuament i si entre l'expropiat i l'entitat expropiant s'arriba a un acord, l'expropiació no acaba necessàriament en un tribunal del preu just, en un jurat del preu just, sinó en el mutu acord, però això és pel mètode d'expropiació, que vol dir que aquell sòl s'ha posat en un expedient públic i s'ha tramitat com a expropiació i pot acabar en mutu acord, no necessàriament en un tribunal ni en un jurat d'expropiacions, pot acabar en mutu acord, però és a través del procediment d'expropiació. I això és el que es fa. (*Remor de veus.*)

Il·lustre senyor Diputat, el valor del sòl, el valor del sòl en l'expropiació no és el valor agrícola, no és el valor agrícola; hi ha multitud de sentències, a instàncies sempre de l'Administració, que així ho demostren: hi ha multitud de sentències. Quan l'Administració pública expropia, ha d'explicar la finalitat de la seva expropiació, ha d'explicar la finalitat de la seva expropiació, i quan expropia per fer una carretera ha de dir que és per fer una carretera i només pot destinar aquell bé expropiat per fer una carretera, no per fer una altra cosa. Quan expropia, doncs, per fer una escola ha d'explicar que la finalitat és aquella i no pot fer una altra cosa.

Quan l'Institut Català expropia, expropia bé per fer sòl residencial, per tant, per fer habitatge, bé per fer sòl industrial. I els tribunals i els jurats del preu just —insisteixo en el nom de «tribunal», que no ho és, és el «jurat del preu just»— estableix el preu de la taxació amb base a la finalitat per a la qual és expropiat aquell bé, no amb base a la qualificació urbanística primigènia. És a dir que si en el procediment hi ha una requalificació d'aquell sòl, que de no urbanitzable passa a ser sòl industrial urbanitzat, el valor que se li dona al terreny no és, encara que l'actuació sigui feta per l'Administració pública, el valor que li donen els jurats no és el valor inicial, no és el valor d'aquell terreny amb la qualificació primera, sinó el valor d'aquell terreny amb la qualificació final. I aquesta és una qüestió que és prou coneguda per saber que és així i no és una opinió d'aquest Diputat, és així, la Llei és així i els jurats, lògicament, així la interpreten.

Per tant, el valor d'expropiació no és mai el valor inicial –no és mai el valor inicial–, sinó que és un valor que, tenint en compte el valor inicial, tenint en compte el valor inicial..., i per això l'Institut, normalment, fa operacions no a través d'intermediaris –que ara n'hi parlaré– sinó a través de professionals, no a través d'intermediaris sinó a través de professionals, que és una altra cosa..., és a dir, els agents de la propietat que no compren, allò dels intermediaris que vostè deia és una altra cosa que mai hem tingut nosaltres tractes amb ells, mai!, que són la gent que, sabent que està actuant l'Institut, compren els terrenys per després revendre'ls a més alt preu, i d'això ens n'hem òbviament de vetllar, per quines són les actuacions d'aquesta gent que, òbviament, no compten ni amb el vist-i-plau ni són utilitzats per l'Institut Català del Sòl, òbviament que no. Quan compra, precisament, inicialment és per marcar un preu, que sigui tingut en compte entre d'altres pels jurats que, després, en el cas final d'arribar la tramitació de l'expropiació a les seves darreres conseqüències, pugui ser tingut en compte pel jurat corresponent.

Per tant, sempre, en el cent per cent de les actuacions, l'Institut Català del Sòl actua per expropiació, com és lògic, i que és com ho hem de fer, però tingui en compte, il·lustre senyor Diputat, que el valor del sòl no és el valor inicial, no és el valor inicial, perquè les nostres lleis defensen el dret de propietat i és la nostra Constitució també la que el defensa. I aquest és el valor del sòl, no és el valor inicial. Insisteixo, il·lustre senyor Diputat: aquest pot ser un error greu. Per tant, m'agradaria molt que quedés clar, primera, que ja és en el cent per cent utilitzat el mètode de l'expropiació per a l'adquisició del sòl per part de l'Institut i que el valor del sòl no és el valor inicial, no és aquest el valor que donen les nostres lleis al sòl sinó la finalitat per a la qual l'Administració pública expropia aquells béns. I així es veu. S'exclamava d'alguna xifra l'illustre senyor Diputat. Miri, a l'expropiació de la pota sud, per exemple, que ha estat realitzada pels consells comarcals del Baix Llobregat, per exemple, en nom de l'Administració o pagat el cinquanta per cent pel Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme i pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, l'hectàrea agrícola –l'hectàrea agrícola– s'ha pagat en el Baix Llobregat a uns setze milions l'hectàrea. I en uns altres llocs s'està pagant a tres milions l'hectàrea o a cinc milions l'hectàrea, o a cinc-centes mil pessetes l'hectàrea: aquestes són les variacions del preu que hi ha a Catalunya avui en sòl agrícola, destinat a infraestructura. Aquest mateix sòl agrícola, amb preu fixat pel jurat d'expropiació, aquest mateix sòl agrícola, exactament el mateix en el Baix Llobregat, i vostè hi feia esment, il·lustre senyor Diputat, a Gavà aquest mateix sòl agrícola ha estat taxat per un tribunal, per un jurat d'expropiacions, quan anava destinat a sòl industrial, ha estat taxat en seixanta, en setanta, en vuitanta milions l'hectàrea; clar que sí, clar que sí..., o a cent deu milions l'hectàrea. (*Remor de veus.*) Perquè aquesta és la diferència del preu del sòl amb base a una qualificació determinada, i si hagués estat sòl residencial probablement el seu cost hauria estat superior encara, però aquests són els diferents valors que té el sòl no amb base –insisteixo, il·lustre senyor Diputat, perquè no és així com diuen les lleis que s'ha de fer–, no amb base al preu inicial, d'acord amb la qualificació inicial sinó amb la qualificació que l'Administració té obligació d'esmentar en el moment en què iniciï les seves actuacions d'expropiació, precisament, que és la

valoració final: l'ús que es donarà a aquell sòl, particularment en les actuacions d'un organisme comercial com és l'Institut Català del Sòl, que després aquell sòl el ven. Perquè, clar, què passaria, il·lustre senyor Diputat, si l'Institut Català del Sòl comprés al preu que vós dieu, el preu agrícola, després el ven i el ven a un privat? Aleshores, sí que la plusvàlua la faria el privat que comprés el sòl urbanitzat, il·lustre senyor Diputat; aleshores sí que la plusvàlua la faria aquell. L'Institut Català del Sòl ha de jugar amb les mateixes regles del joc que qualsevol altre, i així li obliquen els jurats de preu just.

El preu al que ha de pagar el sòl no és el preu de la valoració del sòl amb la qualificació inicial, sinó el preu del sòl amb la qualificació per a l'ús que, després de la seva actuació, tindrà aquell sòl. I això és el que diuen les lleis, i a aquestes lleis, òbviament, ha d'ajustar la seva actuació l'Institut Català del Sòl.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem al setè punt de l'ordre del dia...

El Sr. OLIART: Senyor President, si em permet, per raó de contradiccions. És sobre el tema de l'expropiació al cent per cent...

El Sr. PRESIDENT: Li dono mig minut, perquè ja sap que és un tràmit anòmal, aquest que vostè m'està demanant, ho sap perfectament, però...

El Sr. OLIART: I després n'hi ha un altre que és la diferència entre intermediaris i professionals, que ha nascut de la primera intervenció que ha tingut el senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: No, això no perquè no l'ha tractat el senyor..., de manera que no...

El Sr. OLIART: Bé, sí, ho ha dit però jo l'únic que vull dir és que el remeto al *Diari de Sessions* perquè, segurament, haurà sigut un *lapsus linguae*, jo no dic que no, però és indubtable que a la seva primera intervenció el senyor Conseller ha confós «intermediaris» per «professionals» i s'ha referit, durant tota l'estona, a «intermediaris». D'aquí pot haver nascut la confusió.

Quant a l'expropiació del cent per cent, jo l'únic que vull dir és que en la mateixa memòria de l'INCASOL, de l'any 1989 –està a l'abast de totes les senyores i els senyors diputats i del mateix senyor Conseller–, allà es diu taxativament en aquesta memòria: «L'INCASOL només ha hagut de recórrer a l'expropiació forçosa en un cinc per cent de les seves actuacions». Consta a la memòria de l'any 1989.

Moltes gràcies, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, però ara haig de donar la paraula al senyor Conseller, perquè li aclarirà això darrer.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. El 5% és d'expropiació forçosa; després hi ha l'expropiació normal, i jo el que li dic és que l'expropiació, el mètode d'expropiació és l'utilitzat sempre en les adquisicions de l'Institut Català del Sòl. El 5% dels cops s'arriba a la forçosa, eh?, que quedi clar.

Això segon dels intermediaris: no he estat jo qui ho ha confós: és l'illustre senyor Diputat, em temo, perquè un intermediari, el que ha interpretat l'illustre senyor Diputat, és que un intermediari és un senyor que compra i reven el sòl; jo en cap moment m'he referit a aquest intermediari. L'intermediari al qual jo he fet referència, i és un intermediari, és el professional que, en nom de l'Institut, fa les adquisicions; és un agent de la

propietat immobiliària —una funció que existeix en la nostra societat i que coneix ben segur— que no compra. És l'illustre senyor Diputat el que ha interpretat que l'intermediari nostre era aquell a què feia referència, per exemple, en l'actuació del Far, que és un senyor que compra el sòl, no en nom de l'Institut, i després el reven a l'Institut. Aquest és un altre tipus d'intermediari que en cap cas treballa per a l'Institut Català del Sòl.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social, que formularà la Diputada il·lustre senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista. Té la paraula per a l'exposició d'aquesta interpellació.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc vull recordar que el 29 de març del 1990 el Grup Socialista ja va formular una primera interpellació sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social; el 23 de novembre la va formular el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i al desembre es va produir en aquesta Cambra una moció de reprovació, com a conseqüència d'aquesta política que ha emprat la Conselleria de Benestar, el Conseller Antoni Comas.

En tot el debat suscitat en aquest Parlament a partir de la política subvencionadora d'aquesta Conselleria se'ns va manifestar als diputats d'una manera insistent que els grups parlamentaris estàvem en un error: que la política de subvencions era correcta, d'acord amb la normativa vigent aprovada en la Llei de Pressupostos, article 9.2. En la substanciació de la moció de reprovació del passat desembre, excepte el Grup que dóna recolzament al Govern, tothom va posar en dubte —uns amb més èmfasi i els altres amb no tant d'èmfasi— l'arbitrarietat del Conseller de Benestar Social en la política de subvencions —mirin, si més no, el *Diari de Sessions* d'aquella data.

No obstant la coincidència d'opinions dels grups parlamentaris de l'oposició, a partir de la responsabilitat de cercar la màxima objectivitat en les afirmacions que hem defensat i que vam plantejar en la moció de reprovació, vàrem decidir, el PSC, consultar els expedients de les subvencions, donades les reiterades indicacions en aquesta Cambra que ens havia fet el Conseller de Benestar Social. Vam haver de superar alguns entrebancs per poder arribar al Departament corresponent, en el sentit de deixar clars els drets de sol·licitud d'informació als organismes públics dependents de la Generalitat, establerts pel Reglament del Parlament. Hi vàrem accedir sense limitacions d'horari i dies, com es pretenia per part de la Conselleria de Benestar Social; vàrem estar quatre dies mirant i estudiant tots els expedients de les subvencions.

Aquesta interpellació, doncs, és per replantejar de nou la política subvencionadora de la Conselleria de Benestar Social, partint de nous elements, dels quals donarem compte al Parlament de Catalunya i també a l'honorable Conseller senyor Antoni Comas. Creiem que és necessari, en benefici de la transparència que té d'acompanyar qualsevol actuació administrativa, que es coneguin unes característiques importants, sota

el nostre criteri, de la política subvencionadora que s'utilitza per la via del 9.2. Recordem que aquest article de la Llei de Pressupostos estableix que aquestes subvencions es produiran «quan no sigui possible promoure la concurrència pública, per l'especificitat o característiques de l'entitat, empresa o persona subsidiària de la subvenció».

D'entrada, vull deixar clar que el que ara direm no és una crítica, ni molt menys, a les entitats que han sol·licitat ajuts per aquesta via: aquestes s'han aollit a les possibilitats que els ha ofert el Govern de la Generalitat; per tant, no és una crítica a aquestes entitats —dic. Vegem, doncs, quin és, com a conseqüència del treball realitzat, el resultat de la nostra investigació. Podem dir, de veritat, que no és gens insòlita: més aviat és habitual, si partim de les formes d'actuar a què ens té acostumats la Conselleria de Benestar Social, són qüestions que sabem i que també intuïm.

La radiografia és la següent: nosaltres, senyor Conseller, hem trobat irregularitats administratives —i crec que vostè ho ha de conèixer— en la tramitació dels expedients. La Secretaria General, en qui vostè delega i en qui recauen tots els expedients, donat que és qui finalment fa l'informe que avala o desestima les subvencions, creiem que treballa amb poc control i amb poca rigorositat, més aviat amb negligència. Manquen comprovants i factures; almenys en els expedients molts comprovants i factures no hi eren, en alguns sí, en altres no; en una part important, no n'hi havia; ens ha sigut molt difícil poder fer un percentatge d'aquesta qüestió. No hi ha, en general, registres d'entrada dels documents, cosa que fa difícil saber si des de la sol·licitud fins a la justificació de la despesa s'ha seguit un ordre cronològic d'entrada dels justificants, i que ens ha posat a nosaltres en una situació difícil: no sabem si els comprovants havien entrat abans de la sol·licitud, en el tràmit de la sol·licitud, o uns dies abans que nosaltres acudíssim a la Secretaria General a comprovar els expedients de les subvencions.

En altres casos, hem trobat que manquen pressupostos per justificar les sol·licituds de les ajudes, i aquí, senyor Conseller, jo li vull recordar que la Llei de Procediment Administratiu, article 65.1, obliga a un únic registre, és a dir, al registre de tots els documents que entren al Govern de la Generalitat.

Una altra qüestió és que, sota el nostre criteri, creiem que hi ha un incompliment de la Llei d'Organització, Procediment i Règim Jurídic de la Generalitat, en tant que són els directors generals els que tenen de presentar al Conseller les resolucions sobre matèries pròpies de la seva direcció general, i les subvencions són matèries pròpies de les diferents direccions generals del Departament de Benestar Social. La Secretaria General del Conseller té un circuit establert, que moltes vegades no passa pels directors generals —dic moltes vegades, no sempre—, moltes vegades no passa pels directors generals d'Acció Cívica de Serveis Comunitaris; és el cap del Gabinet del Conseller que proposa, o el cap de delegats de zones que proposa les ajudes. És un paper excessivament, totalment protagonista, que no deu ser-ho, d'aquests dos càrrecs, que fins i tot cobreixen —i això sí que m'agradaria, senyor Conseller, que vostè s'ho miri bé— les funcions dels directors generals, dels tècnics de l'Administració, amb els seus informes, recomanacions, propostes i ordres d'actuació.

Les característiques de les subvencions —és un altre aspecte— trepitgen, en moltes ocasions, les funcions d'altres conselleries.

Vostès sabran «com s'ho deuen amanir» —que diuen a la meua terra— al Consell Executiu, però hi ha subvencions que correspondrien a la Conselleria d'Ensenyament, hi ha subvencions que correspondrien a Presidència i Direcció General de la Joventut, hi ha subvencions que correspondrien a l'ICASS, i passen per la Secretaria General... És un calaix de sastre, ho hem dit més d'una vegada i ho tornem a afirmar aquí, ara i en aquest moment.

Hem de destacar novament, de l'anàlisi que hem realitzat, les reiterades actituds benèfiques; el que resulta de l'anàlisi de les subvencions a famílies és una barreja d'interessos i actituds purament assistencials, senyor Conseller, purament assistencials. Fins i tot un càrrec d'alta responsabilitat —si vol, en acabat li diré el nom— dona tres mil pessetes, en concepte d'ajut puntual, a una família d'extrema necessitat. Senyor Conseller, és realment lamentable comprovar la dependència que vostès han creat donant pots de llet, «papilles», pagant l'aigua, pagant la llum, pagant el gas, donant lots d'aliments, pagant cadires de rodes sense cap pla establert, sense cap pla establert de política d'atenció social a les persones necessitades: arribar i donar l'ajuda i donar el talonari.

Vostè parla molt del que vol fer i del que fa, perquè diu que li reconeixen arreu de Catalunya que fa una política avançada, que no fa una política benèfica, que no fa una política assistencial, però, senyor Conseller, les dades estan demostrant que vostè, per sobre de tot, fa una política assistencial.

Tornem a dir, com ho vam dir en el dia de la moció de reprovació: aquesta política d'«entrisme» que vostè està fent en aquells ajuntaments en els quals el partit, la coalició a la qual vostè pertany no governa. Hem pogut constatar que les ajudes més nombroses a associacions de veïns, a famílies, a associacions culturals, a associacions de jubilats, incideixen, d'una manera majoritària, en els ajuntaments, diguem-ne, de l'oposició: Terrassa, Sabadell, l'Hospitalet, Sant Boi, Sant Adrià de Besòs, Granollers, Badalona, etcètera. També hi ha ajudes als ajuntaments de la coalició de Convergència i Unió, és lògic, però on hi ha més incidència —i ens hem entretingut a recomptar ajuda per ajuda— és en aquests ajuntaments. (*Remor de veus.*)

Sempre ho hem dit, que vostè feia clientelisme polític, senyor Conseller, i una vegada més davant d'aquesta Cambra l'hem de denunciar. Hem trobat cartes i paraules de recomanació en els expedients: Déu n'hi do, Déu n'hi do, senyor Conseller de Benestar Social. Des de l'establiment de subvencions per donar compliment a les promeses fetes pel President de la Generalitat en els seus viatges a les ciutats i pobles, des del clientelisme ajudant col·lectius —segons diuen— que són fidels a l'ideari convergent i col·laboradors de les oficines de benestar social, passant per la tramesa dels xecs de les subvencions a la seva mà, via cap de gabinet, perquè vostè vagi a la població i pugui donar el xec nominalment a aquella família o a aquella entitat, ho hem analitzat amb molta cura —ho hem analitzat amb molta cura— i li podem dir els expedients en els quals constaven —jo no sé si hi constaran d'aquí a uns quants dies, però constaven— aquestes dades.

Clientelisme polític, senyor Conseller, que es constata en els ajuts per a eliminació de barreres arquitectòniques, d'infraestructura per als serveis d'atenció primària, serveis d'ajut a domicili, adquisició i reparació de cadires de rodes per a paraplègics... A més, ens ha dolgut trobar, dintre de l'expedient, una fotografia

de l'honorable Conseller amb la família a la qual li ha donat la cadira de rodes, publicada en un diari de la comarca. Ens ha dolgut, senyor Conseller. A vostè li agrada, això? A nosaltres realment ens fa pena, ens fa llàstima.

Convenis: vostè ens ha parlat reiteradament que prefereix la fórmula de conveni a la de la subvenció, i és veritat que s'ha impulsat una política de convenis amb els ajuntaments, una política interessant, que la Federació de Municipis ha negociat, ha negociat i l'ha tirat endavant. Però molts dels convenis que vostè ha signat per la via del 9.2 no es poden considerar com a tals: és una fórmula que vostè s'ha ideat per asseure's en una taula amb l'entitat, amb la ploma estilogràfica a la mà, i poder firmar i fer-se la foto, però no són convenis, perquè vostè ofereix però no hi ha, per part de l'entitat amb la qual vostè «convenia», una contrapartida: és una prolongació de les subvencions. Si vol, també li diré quins convenis vostè haurà de revisar per comprovar que, dintre de la fórmula administrativa, no són convenis, sinó que és una prolongació de les subvencions.

I, finalment, per acabar —perquè el temps s'esgota—, manifestar...

El Sr. PRESIDENT: S'ha esgotat.

La Sra. BARENYS: Sí, però jo li demanaria, senyor President —vostè ha sigut molt generós amb els interpellants anteriors—, que em deixi mig minut per poder acabar. Com vostè veu, tinc poques coses ja a dir.

El Sr. PRESIDENT: Mig minut.

La Sra. BARENYS: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Li agafo la paraula.

La Sra. BARENYS: I finalment, per acabar, manifestar que el que segons vostè era falsedat s'ha transformat, per la via del coneixement dels fets, en una veritat. Tot el que hem dit a les interpellacions i mocions pren més força, senyor Conseller. Hem pogut constatar que la Conselleria de Benestar Social adapta la norma i la llei als seus interessos clientelars —ho dic amb majúscula—, interessos que no afavoreixen el desenvolupament de les polítiques de benestar social, sinó que condueixen a la dispersió d'esforços i recursos. La seva és una política que ha fet —i ho torno a dir i ho vaig dir el dia de la moció de reprovació—, ha fet una mala utilització dels recursos públics, perquè no estableix la concurrència pública, la previsió de les necessitats, l'objectivitat i l'eficàcia. Aquesta és una política, com hem dit més d'una vegada, d'esquixada.

Vostè té dret a la discrecionalitat —és ben cert—, vostè té dret a la discrecionalitat de l'Administració, però també té dret a l'objectivitat; tenim dret, els ciutadans, a l'objectivitat i a l'eficàcia, elements, tots ells, que estan absents de la filosofia de les subvencions emprades per la Conselleria de Benestar Social, per l'article 9.2, que crec que han creat un greuge comparatiu a aquelles entitats que no varen poder accedir o concórrer, perquè, com hem dit ja tantes vegades, no eren coneguts els destinataris de determinats favors de la Conselleria de Benestar Social.

Aquesta és la nostra anàlisi. En podríem parlar molt més: una interpellació no ens dona més de temps. Espero, senyor Conseller, que prengui en consideració totes aquestes observacions que aquesta Diputada, amb molt d'interès i amb un cert dolor i pena, ha fet en comprovar els expedients de la seva Conselleria.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. L'honorable Conseller, per contestar.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Demanaria, si el senyor President i els senyors diputats no hi tenen inconvenient, perquè hi ha una altra interpellació d'igual definició...

El Sr. PRESIDENT: Sí, la número 13.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: ...si no hi hagués inconvenient, acumular-les.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Fabian? *(Pausa.)* Doncs té la paraula. És el punt 13 de l'ordre del dia.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions del Departament de Benestar Social

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la senyora Barenys ho ha dit, arran de les interpellacions substanciades davant d'aquesta Cambra pel Grup Socialista i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya en els mesos de març i novembre del 90, sobre les subvencions atorgades pel Departament de Benestar Social, i que es van referir quasi amb exclusivitat a les atorgades per l'article 9.2 de la Llei de Pressupostos de la Generalitat, la senyora Barenys i jo vam ser reiteradament convidades pel Conseller de Benestar Social a consultar els expedients d'aquestes subvencions. Vam acceptar la invitació i vam revisar tots els expedients de l'any 89 i 90, i avui volem donar compte a aquesta Cambra del resultat d'aquesta feina.

En primer lloc, vull dir-los que, malgrat la invitació feta pel senyor Conseller, li vam demanar permís per escrit i ens va remetre a sol·licitar la visita al Departament, mitjançant petició al President del Parlament. Ho vam fer així per no polemitzar més, però malgrat tot vam haver de recórrer de nou al senyor Xicoy per ampliar les estrictes limitacions a què ens sotmetia el senyor Comas; però per fi va passar que l'error no era d'ell, era de la secretària, i vam poder iniciar la feina.

No vull perdre'm els escassos minuts que em permet el Reglament en detalls, però els diré que el tracte a la Conselleria va ser deplorable. El principi de presumpció de culpabilitat de les diputades es va fer palès durant els quatre dies que va durar el treball, i van ser sotmeses, en tot moment, a l'estricta vigilància i amb determinats comentaris molt poc agradables per part dels funcionaris i càrrecs de confiança de la Conselleria. Suposem que tenien por que ens emportéssim els expedients dins el «bolso». Com els deia, vam acabar mirant tots els expedients. Expedients on els documents no tenen registre d'entrada en el seu noranta per cent, i on manquen factures justificants de l'entitat que ha rebut les subvencions entre el quaranta i el cinquanta per cent d'aquests expedients. Les subvencions són nominals i els justificants han de ser també firmats per la persona que rep la subvenció, i això no és així en una part importantíssima dels expedients. Per tant, volem dir davant d'aquesta Cambra que

aquests expedients que hem vist són de dubtosa legalitat administrativa, per no dir, senyor Conseller, de dubtosa legalitat.

I no podem saber, com deia la senyora Barenys, si l'expedient es va conformar abans, durant o després que l'administrat fes la petició o fins i tot uns dies abans de nosaltres anar-hi, i que, quan aquesta petició existeix —que tampoc existeix en tots els casos—, es conformés abans, durant o després de rebre la subvenció l'entitat o la persona que l'ha rebut.

Les subvencions s'han donat a diferents grups de persones o entitats; s'ha donat a associacions culturals, informades per la Direcció General d'Acció Cívica i el Cap del Conseller. Dintre d'aquests expedients figuren informes del tipus de «i estic llegint textualment» «hem de fer notar que aquest col·lectiu no ens crea cap problema, a l'Oficina de Benestar Social; al contrari, són en tot moment grans col·laboradors nostres», o bé que «l'Oficina de Benestar Social vol i desitja col·laborar» amb una determinada associació, o amb peticions redactades per la mateixa Oficina de Benestar Social amb referència a promeses del senyor Jordi Pujol en visites anteriors; amb rebuts que certifiquen que han donat els diners la mateixa Oficina de Benestar Social; amb cartes del Conseller senyor Comas que diuen «fes tot el possible per trobar la forma de pagar; aquesta gent protestarà davant del President». Són paraules textuais.

Hem de dir que aquestes anotacions figuren en els expedients que estan complets. En la majoria només figuren algunes autoritzacions, sempre, senyor Conseller, sense registre d'entrada.

Els motius de les subvencions són els més diversos: des de festes per fer cagar el tió a cursos de sardanes, a colònies, a festes majors o a cants d'havaneres. També han rebut subvencions per aquesta via associacions de veïns, amb pressupostos de la Direcció General d'Acció Cívica. Hi ha també informes de les oficines de Benestar Social que diuen coses de l'estil de: «Valorem que el més positiu és ajudar-los»; peticions dirigides al director d'ADIGSA on el conviden a festes i demanen ajuda econòmica; més informes de l'oficina de Benestar Social: «autoritat prevista la seva assistència a les festes»; en alguns casos diu: «Cap destacable». Un altre informe: «el contacte sempre ha estat bo; des de sempre hi ha hagut bona relació força continuada; entre altres coses se'ls ha concedit una senyera, medalles d'or, d'argent i de coure». Un altre: «El president d'aquesta associació, a més, és president de la unió d'entitats del barri. És un senyor que és molt conegut i coneix molta gent i es preocupa moltíssim dels problemes del seu barri». En un altre: «És gent nostra».

Peticions fetes directament també per l'oficina de Benestar Social; cartes del senyor Violant demanant que el xec sigui tramès al Gabinet del Conseller. Ho deia la senyora Barenys: perquè vostè vagi a fer-se la foto. I emetent xecs nominatius i donant i rebent rebuts de subvencions donades al seu Cap de Gabinet. Els motius de les subvencions van d'actes de festes majors a compres de caramels per a la cavalcada de Reis, a grups d'havaneres, a excursions, cagar tió, compra de llibres o el mantell de la Verge.

Associacions de pares en col·legis públics: informes de les oficines de Benestar Social de l'estil de: «Nivell de contacte de l'entitat amb l'oficina: no molt freqüent». O bé: «Veïns del barri tal on convé la nostra incidència: són una mica refractaris a venir, encara que nosaltres no deixem d'anar-hi i trucar-los sempre que hi ha ofertes que puguin sol·licitar».

Peticions directament de les oficines de Benestar Social, documents amb propostes de compromisos personals del senyor Conseller; motius: llibres, sortides escolars, colònies, festes, etcètera. Associacions de jubilats també han rebut aquestes subvencions per a festes, compres de plaques commemoratives amb el compromís que les entregará el senyor Conseller; jocs de petanca, cortines o equips de música. Hi ha vuit subvencions a entitats de l'Església, que no detallaré per poc significatives. Subvencions a famílies sense informes tècnics d'assistents socials donant compte del programa d'actuació que es proposa fer per reinserir o per ajudar la família: tan sols un document autoritzant la subvenció. No hi diu si els serveis socials d'atenció primària fan cap altra feina, ni per què aquestes famílies van a parar a la Direcció General d'Acció Cívica. Hi ha una subvenció que li van demanar a la senyora Marta Ferrusola, i altres donades per l'Oficina de Benestar Social. Una altra d'una treballadora de la mateixa Direcció General. Els motius són diversos: ajuts, aliments, rebuts, endarreriments d'aigua, llum, etcètera.

Associacions de serveis socials. Les més importants s'han donat a la Fundació privada de Tallers de Catalunya, de la qual el president és el senyor Conseller; n'hi ha una de 11.405.000 pessetes per a eliminació de barreres dintre de la seu de la Federació, i una altra de 35 milions, per al projecte de vendes de les loteries de la Generalitat. Després de «convenir» amb l'ONCE, es tornarà aquesta subvenció, senyor Conseller?

Els ajuntaments, diputacions i consells comarcals..., 40 ens públics han rebut subvencions per la via del 9.2. Deia la senyora Barenys, i és cert, que les oficines de Benestar Social estan instal·lades en aquells municipis on no mana Convergència i Unió i, per tant, són institucions, associacions i persones d'aquests municipis que reben aquestes subvencions; però, en canvi, les subvencions que es donen als ens locals són tan directes o com per via de conveni de les 40; 25, ajuntaments de Convergència i Unió.

Hi ha una subvenció per urbanitzar una plaça: per què des de Benestar Social s'atorguen diners per a urbanisme? Una altra per a papereres: per què al mobiliari urbà, des de la Conselleria de Benestar Social? I una altra per a una campanya d'embelliment del municipi.

Vam trobar també subvencions sustentades en convenis: uns amb ajuntaments i altres amb entitats privades. Senyor Conseller, jo he estat repassant aquests dies la doctrina de dret administratiu; m'he llegit molt el llibre del professor senyor García de Enterría, buscant aquests convenis de l'Administració, quan actua amb ens privats, i el senyor García de Enterría ja ens diu als estudiosos els perills que té aquesta manera de contractar fora de la Llei de Contractes de l'Estat, perquè el gran perill és l'arbitrarietat i que faci fallida el principi d'igualtat davant la Llei, però, en canvi, el que és clar és que un conveni —assenyala la doctrina— ha de ser un contracte i un contracte és un negoci jurídic sinallagmàtic. Els convenis que vostè ha firmat són del caire..., d'algú que la Conselleria li compra taules i cadires a canvi que l'entitat es comprometi a fer conèixer Catalunya. A uns altres també els compren unes pilotes i unes botes de futbol a canvi que uns altres creïn un equip de futbol. El contracte sinallagmàtic, senyor Conseller, aquí..., jo crec que el senyor García de Enterría no coneixia les seves dots jurídiques, perquè jo vull dir des d'aquesta tribuna que vostè, amb el Decret

327/1990, on dóna suport a aquest tipus de conveni, s'ha inventat un negoci jurídic que no coneixem ningú i que no coneixen els administrativistes d'aquest país.

Però jo penso que les interpellacions han servit; han servit perquè posteriorment, al març del 90, van sortir les ordres. Van sortir unes ordres en què vostè rectifica que donarà aquestes subvencions per la via del 9.2. Són les ordres del 21 de maig del 90, les del 12 de novembre del 90 i la del 14 de gener del 91. Vostè sap que aquesta Diputada li ha fet unes preguntes per escrit, que té les respostes i que, realment, aquestes ordres són les que donen les mateixes subvencions que nosaltres hem estat comprovant amb els expedients. I hem guanyat alguna cosa: hem guanyat que, com a mínim, aquestes subvencions ja no siguin secretes. Ja hi ha una convocatòria pública; després, no es publica. Ara haurem d'anar fent preguntes, però no es preocupi, perquè tant la senyora Barenys com jo som treballadores i ho farem, li anirem al darrere.

Però hem analitzat, creiem que això és un pas endavant; ha estat molt bé que vostè rectificqués aquesta política del 9.2, però aquestes ordres, el que no trenquen, amb el que no acaben és amb l'arbitrarietat. Són subvencions que s'han de demanar davant de vostè i només resol vostè. Són amb pressupostos de la Direcció General d'Acció Cívica, de Serveis Comunitaris, de la Secretaria General, però els directors generals no compten per a res. Igual que a vostè li vam dir des d'aquesta tribuna, quan els pressupostos, que tot el capítol 1 dels pressupostos es passava a la seva Secretaria General, també aquesta part dels pressupostos se'ls passa i només decidirà vostè.

Hem acabat amb el secretisme, però no hem acabat amb l'arbitrarietat. Continuarem treballant, continuarem fent control parlamentari, i potser algun dia acabarem amb la seva manera de fer les coses. No s'ha acabat, el 9.2. En aquests pressupostos és el 8.2. Han sortit dues ordres: la del 19 de febrer del 91 i la de l'1 de març del 91, perquè a les ordres que abans li he esmentat els beneficiaris no són..., no hi han ajuntaments ni ens locals, i per tant, vostè ha donat una sèrie d'ajudes a consells comarcals, i a ens locals pel 8.2. Bé. Es reserva el 8.2, en aquests moments, per als ens locals. No sé si...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyora Diputada, li prego que vagi acabant.

La Sra. FABIAN: Molt bé, gràcies, senyor President. Continuarem empenyent per veure per què hi ha uns ajuntaments que tenen uns privilegis davant dels altres —siguin del signe que siguin—, per què uns utilitzen el 8.2 i altres no, però no sé si caldrà que de nou haguem d'anar a la seva Conselleria per tornar a mirar els expedients, però jo insisteixo que, com a mínim, la rectificació dels seus propis actes ens ha donat la força moral de dir «teníem raó». Hem vist el que vam dir que passava, ho hem vist amb els nostres propis ulls i la seva pròpia conducta ratifica el que nosaltres vam dir en aquesta tribuna i per la qual vam demanar-li una moció de reprovació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora Diputada. Per contestar les interpellacions, té la paraula l'honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyores diputades, és cert que el mateix objecte d'aquesta interpellació l'hem vist altres vegades. Si la memòria no m'erra, han estat tres interpellacions

les que hem tingut, i avui realment no s'han aportat —a pesar que han vist tots els expedients, ara repassarem algunes de les coses de les que han dit—, no han aportat..., perquè les fixacions, senyores diputades, són sempre dolentes. I vostès estan en el seu dret de quedar fixades en unes d'això, però, realment..., és evident que ni hi ha clientelisme, ni hi ha arbitrarietat.

Abans m'havien dit, en altres interpellacions: «Oh, és que les subvencions van, sobretot, als ajuntaments de CiU». Ara em diuen: «No, és que això, bàsicament, es dona als llocs que no són ajuntaments de CiU». En què quedem? Repassin el *Diari de Sessions* i podran veure, doncs, que aleshores el que em criticaven en unes interpellacions, ara resulta que és a l'inrevés.

Jo suposo que la conducta correcta ha de ser una o l'altra; el que no pot ser una quan interessi i l'altra quan interessi una altra qüestió. Per tant, això, jo demano que vostès s'aclareixin, a veure què hem de fer.

Les oficines de Benestar Social són oficines de l'Administració, i és evident que poden fer informes; és una oficina de l'Administració. No són oficines aïllades: són oficines de l'Administració, i hi són per a alguna cosa i aleshores realment tenen el nexa amb els ciutadans del barri o del territori en el qual operen i també amb les entitats.

I és indubtable que el President de la Generalitat, si va a un lloc i diu: «Els procurarem d'ajudar», és el President de la Generalitat, i per tant és obligació d'un conseller a qui afecta aquella matèria d'intentar complimentar la possibilitat del que ell ha assenyalat. Per tant, no hi ha cap aspecte estrany.

La subvenció, com vostès saben, és una institució de dret públic, la causa de la qual és el compliment de l'interès públic, que es considera més efectiu canalitzar-ho a través de les mesures de foment. I sempre els destinataris de les subvencions o convenis són entitats o ciutadans, que viuen indubtablement en aquest país, i que tenen unes mancances personals, familiars o bé relacionades amb les seves activitats de caire social i de caire cívic.

Hi ha una Direcció General d'Acció Cívica; hi ha una actuació cívica del Departament; hi ha una situació social; unes responsabilitats socials, unes competències socials.

I diuen: «Oh, és que vostè fa assistencialisme!» Miri, la política del Departament no és fer assistencialisme, però hi ha ocasions —alcaldes mateix—, gent que s'ha de resoldre una determinada situació i s'ha de resoldre. Després realment hi ha les teories; hi ha realment els plans; hi ha realment la política del Departament que fa una actuació no assistencial. I això és reconegut per tothom, no tan sols per aquest país. Jo vinc ara d'Alemanya, on hem tingut contactes amb les regions de Lombardia, de Rhône-Alpes, Baden-Württemberg, i de Catalunya, i aleshores realment s'ha reconegut en aquest fòrum internacional realment l'orientació progressista, l'orientació no assistencial del que anem fent. I això, doncs, els sabrà..., ho podran acceptar més o menys, però això és així.

Totes les subvencions passen per una intervenció delegada i posteriorment per la intervenció general de la Generalitat. Per tant, qüestionar quelcom respecte a la legalitat, a la possible legalitat o irregularitat és qüestionar també els sistemes de control econòmic i de legalitat de les administracions. Com poden comprendre, el Conseller no analitza la documentació de cada expedient, no els veu..., ni els tinc per què veure; hi ha realment

la intervenció delegada i la intervenció general. I tot això és en funció de la Llei General Pressupostària que l'interventor ha de garantir que es compleixi, la Llei, en aquest cas la 20/90, dels Pressupostos de la Generalitat, el seu article vuitè, i el punt 1 de l'article vuitè fa referència al que són convocatòries. Per tant, en aquest cas ha d'analitzar si s'han complimentat o no els decrets, la normativa dels decrets, les ordres, les resolucions del Departament de Benestar Social. I l'article 8.2 és el que es refereix a les condicions que ha de tenir tota subvenció emprant aquestes possibilitats que atorga la llei de pressupostos en aquest punt. I les subvencions, atorgades en relació amb aquest punt dels pressupostos, amb aquest article, amb aquest punt, el 8.2, aquest any, l'objectivitat en la concessió s'ha de respectar igualment —es diu clar—, i la publicitat es garanteix mitjançant la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* de l'ordre de concessió.

Cal remarcar que, si bé en els supòsits del 8.1, que és l'atorgament de les subvencions, que es fan normalment per resolució, en els supòsits del 8.2 s'eleva el rang exigint-se que s'atorgui per ordre del conseller corresponent, la qual cosa, juntament amb la publicació del DOG, reforça les garanties de l'atorgament d'aquestes subvencions de caire excepcional. I els supòsits que es poden reconduir al 8.2 són aquells en què no és possible promoure la concurrència pública per l'especificitat de les característiques que ha de complir l'entitat, empresa o la persona destinatària de la subvenció.

S'ha de donar, doncs, un doble requisit per poder acollir aquesta via excepcional; d'una banda la impossibilitat de promoure la concurrència pública i d'altra que aquesta impossibilitat sigui deguda a l'especificitat de les característiques del destinatari. Tots dos requisits estan interrelacionats. Per tant, la via excepcional que en fa l'article 8.2 no suposa en cap cas un trencament del principi de legalitat en tant que observa les regles procedimentals establertes. Però la qualificació d'excepcionalitat requereix una prèvia valoració de l'especificitat de les característiques del destinatari amb relació a l'actuació subvencionada que correspon al Conseller del Departament.

Per tant, assenyalant tot allò exposat, les subvencions atorgades pel Departament de Benestar Social es comprova que, tal com s'ha dit, la regla general és la convocatòria pública; vostè ho ha dit; vostè ho ha dit; diu que hem rectificat, però jo crec que no hem rectificat, però en tot cas és indubtable que l'any 90 nosaltres teníem com a departament un rodatge i potser, doncs, ho varem fer millor segons vostè. Però mai ha estat, nosaltres mai ens hem volgut limitar a un sol dels articles, de les opcions que ens dona un article de la Generalitat, sinó que si la Llei de Pressupostos ens dona dues possibilitats, creiem que, crec que sempre operem en la legalitat —i ho creu l'interventor— emprant les dues possibilitats.

S'ha dit aquí que es feien subvencions i que les anava a entregar el Conseller. Miri, el Conseller que els parla no ha entregat mai una sola subvenció, perquè la que s'ha advertit, aquella fotografia, que jo no conec, només pot ser una, que és una subvenció que varem donar a la colla castellera dels Xiquets de Valls per un noi que havia caigut i havia quedat tetraplègic i aleshores varem complementar la subvenció de la colla castellera... Jo vaig coincidir allà per poder visitar aquell noi i en aquell moment hi havia la colla castellera. Però jo normalment no els dono els daixò; no en trobaran cap si no és aquest, que es

va produir aquesta circumstància, perquè no n'he donat absolutament cap.

I vostès diuen que, en algunes ocasions, dels assistents socials no hi ha l'informe; bé, en molts sí, i nosaltres creiem que en tots ells hi ha el rigor suficient en tots els casos i l'informe de la societat, dels professionals per donar-ho... El que passa que és diferent una subvenció de tres mil pessetes, que diuen vostès que existeix —que jo no ho sé, però suposo que deu ser cert— per una necessitat molt concreta d'una subvenció d'una altra dimensió. Per tant, no crec que això pugui ser motiu de comentari.

Vostès han fet moltes frases, però en contingut no han dit res, no han dit res que no s'hagués dit. I aleshores dir: «Oh, és que vostès tenen, han donat una gran quantitat de subvencions per a moltes matèries...», és que és el Departament de Benestar Social, el Departament de Benestar Social toca tots els aspectes cívics, tots els aspectes assistencials, tot els aspectes socials. I, per tant, doncs, aleshores, clar que hi ha d'haver tot un conjunt d'actuacions.

S'han referit vostès a la fundació Tallers de Catalunya, que és una fundació amb majoria pública, que el President és el conseller, però com a conseller..., com a conseller, té majoria pública i, per tant, per a unes atribucions concretes creiem que s'havia de donar aquesta subvenció. Per tant, jo realment no puc entrar en el detall de cada un dels expedients, perquè aquesta no és una tasca que fa el Conseller; no puc tenir un coneixement exhaustiu de tots i cada un dels expedients de la subvenció del Departament; per això hi ha l'interventor, ja ho he assenyalat abans; per això l'administració pública té els seus mecanismes.

Jo realment no sé què més dir-los, perquè realment l'actuació del Departament ha estat altament correcta. Si vostès creuen que no ho ha estat, tenen altres camins, tenen altres mecanismes que poden utilitzar. I jo no puc deixar de considerar el fet que la meua tasca és la que es correspon amb les competències que té el Departament i que, per tant, he d'emprar per a això els mecanismes que em dóna la normativa vigent, que és evident que és l'article 8, tant en el punt 1, que és el que vostès diuen que tot hauria de passar per aquí, com en el punt 2, perquè per això és una llei i, per tant, jo no he volgut ni em limitaré a passar per un sol dels articles simplement perquè vostès creguin que això s'ha de fer d'aquesta forma. Vostès han pogut analitzar els expedients; els expedients són correctes i, per tant, doncs, amb aquesta transparència, doncs, el Departament seguirà actuant.

Si ara en la contrarèplica assenyalen algun punt en el qual jo pugui incidir d'una forma més clara, amb molt de gust intentaré clarificar-li.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Per al torn de rèplica corresponent, té la paraula, en primer lloc, la il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és com un diàleg de l'absurd el que es produeix quan l'interpel·lem sobre aquest tema i a vegades també sobre altres, però molt especialment sobre aquest, senyor Conseller. Recordo aquells còmics de la televisió, el Tip i Coll, un dia una cosa i l'altre en contesta una altra *remor de veus*; no ens entenem; no ens hem entès mai i amb vostè no ens entenem, senyor Conseller. No em digui que tenim fixacions; crec

que ja som una mica grans per haver superat determinades fixacions de l'adolescència; no sé, vostè, en quina etapa de la vida està... (*rialles*), però jo no tinc fixacions, senyor Conseller, no tinc...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyora Diputada, li prego que moderi les seves expressions.

La Sra. BARENYS: Gràcies. Diu que hem fet frases, que no hem dit res; que opinin els senyors i les senyores diputats si hem dit alguna cosa o no l'hem dit; *Diari de Sessions* a la vista dintre d'uns dies. Diu que no ens aclaram; crec que el senyor Conseller també hauria de moderar les seves paraules respecte a les diputades, perquè jo crec que ens aclaram; jo crec que hem presentat un informe correcte.

Senyor Conseller, quan vostè diu que les promeses que fa el President de la Generalitat s'han de d'accontentar i anar als barris, em demostra que vostè no ha entès quina és la funció de l'administració i la seva responsabilitat com a política i la concurrència pública i la igualtat d'oportunitats, perquè el President del Govern de Catalunya pot fer promeses, però realment se suposa que aquestes promeses que faci el President s'hauran d'analitzar, s'hauran de comprovar, s'haurà de veure; però, si vostè ha d'anar al darrere accontentant tot allò que al President, amb tot el respecte, al President del Govern se li pugui acudir, em sembla que no anem bé, senyor Conseller de Benestar Social.

Jo no li vull tornar a dir el que abans he intentat dir; jo torno a reafirmar que vostè actua amb clientelisme polític; ho hem dit; les anotacions que la senyora Fabian i jo hem fet amb aquests expedients, que hi eren el dia que hi vam anar, que no sé si més endavant aquestes anotacions hi seran o no hi seran. Jo crec que vostè no respecta el funcionament, o potser està poc informat del funcionament administratiu de les seves oficines, de la seva Secretaria General.

La prova és, senyor Conseller, que el 10 d'abril del 90 en aquest Parlament vàrem aprovar una moció, la 27/III, que vostè se n'ha oblidat totalment, en la qual, amb majoria de tota la Cambra, en la qual dèiem que el Parlament de Catalunya instava el Consell Executiu a establir els canals administratius i polítics adequats per tal que la concessió de les subvencions de la Conselleria estiguin sotmeses a la concurrència pública i, per tant, siguin conformes a dret, moció de la qual vostè no n'ha donat compte i n'havia de donar en els sis mesos corresponents a l'aprovació d'aquesta Moció. Per alguna cosa serà, senyor Conseller, que vostè no ha donat compte de com està fent, portant a cap aquestes subvencions i només intenta dir alguna cosa quan els diputats d'aquesta Cambra el cridem a l'ordre a través d'interpellacions i les corresponents mocions.

Senyor Conseller, vostè ho ha dit: que si estem tan segurs del que diem que emprem les vies que calgui. Nosaltres demanarem que la Sindicatura de Comptes analitzi, des d'un punt de vista administratiu —no polític; ens quedarà un aspecte que no el podrem investigar, perquè dependrà de la voluntat de vostè—, analitzi aquests expedients de la Conselleria de Benestar Social.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora Diputada. Té la paraula ara la il·lustre Diputada Rosa Fabian per també fer el corresponent torn de rèplica.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Ho acaba de dir la senyora Barenys: és un diàleg de sords; però ho serà en tant

que vostè –i jo li he dit bastants de vegades des d'aquesta tribuna– no entén quina és la tasca de control parlamentari que els diputats i diputades estem obligats a fer com una funció que l'Estat de dret i democràtic ens reconeix i ens obliga a totes les persones que representem el poble que ens ha escollit.

Nosaltres no tenim fixacions, ni tenim problemes amb ningú; estem fent el control d'una determinada política que hem dit des d'aquesta tribuna moltes vegades, que aquesta manera de fer fa que faci fallida el principi d'igualtat; que faci fallida el principi d'equitat; que hi ha clientelisme i propaganda; que hi ha un desmembrament dels serveis socials en lloc d'una integració d'aquests; que ens donen almoines en lloc de fer programes de serveis socials i que hi ha propaganda en lloc d'acció política.

És evident que no hem dit res que no s'hagi dit, perquè portem quasi tota la legislatura dient que això està passant. I el que hem fet és comprovar amb els nostres ulls que això està passant; no és res nou, és la comprovació amb proves, que moltes vegades vostè ens demana, d'allò que hem dit –i té raó, no és la primera vegada– contínuament des d'aquesta tribuna.

Vostè sempre troba, senyor Conseller, una secretària, un interventor o un funcionari en què li pugui delegar la seva responsabilitat i el que passa a la seva Conselleria; la responsabilitat política és de vostè. I nosaltres no estem demanant des d'aquí responsabilitats jurídiques; nosaltres estem demanant responsabilitats polítiques i aquesta responsabilitat és seva, facin el que facin els seus càrrecs de confiança o els funcionaris que estan sota el seu manament.

Per tant, és clar, el que no podem fer nosaltres és interpellar el seu interventor ni la seva secretària, perquè la responsabilitat és de vostè; faltaria més que haguessin de venir els funcionaris aquí a donar-nos raó. I nosaltres hem dit des d'aquesta tribuna que el noranta per cent dels expedients que hi han a la Secretaria General sobre aquestes subvencions són de dubtosa legalitat administrativa perquè no tenen registre d'entrada; perquè no estem segures, primer –ho ha dit la senyora Barenys–, que hi siguin després d'avui, però no sabem quan es van escriure aquells papers, estaven molt blancs i molt nous. (*Remor de veus.*) Però a l'única cosa que podria treure aquesta presumpció és que fossin legals, que tinguessin el registre d'entrada, i no el tenen, i llavors vostè ha de dir per què no el tenen. Perquè el que ja sabem és que són dubtosament legals els que no ho tinguin, per no dir absolutament ilegals. Perquè quan els justificants es demanen a les persones «nominatives» que han sortit publicades en el DOGC, que hi hagi un comprovant d'un tercer, és de dubtosa legalitat administrativa que no hi siguin els comprovants *nominals* d'aquell que ha rebut la subvenció. I això és així i està comprovat, i hem estat quatre dies tancades justament per comprovar això, i vostè el que ha de dir és per què passa això, perquè el responsable que passi això és vostè, és la seva responsabilitat, que vostè –insisteixo– està defugint constantment. I això és un tema que nosaltres volem repetir-li, perquè és la nostra obligació fer-ho.

Vostè diu que no hi ha arbitrarietat. No hi ha arbitrarietat, i vostè mateix es contradiu, perquè vostè ha dit literalment des d'aquí: «En alguns expedients i informes d'assistents socials; en altres, no.» Doncs, llavors, hi ha o no arbitrarietat? Si vostè mateix reconeix que en alguns sí i en altres no, després va i diu que no hi ha arbitrarietat. Bé, doncs en els que no hi ha, en pri-

mer lloc, un informe d'un assistent social per marcar el programa que a aquella família se li proposa..., no n'hi ha cap, ni un, zero. En alguns casos hi ha algun informe de l'assistent social per autoritzar o dir que seria convenient que es donés la subvenció. Això és el que hi ha, i vostè ho sap, què hi ha. I sense registre d'entrada, tampoc, aquest informe d'aquest assistent social.

Bé, doncs, jo penso que hem demostrat de manera clara que hi han irregularitats a la Conselleria, que de totes aquestes acusacions polítiques –que no jurídiques, polítiques– que li hem fet des d'aquesta tribuna ens ha donat la raó aquesta visita, que –hi insisteixo– ha estat molt desagradable. Hem hagut de sentir coses molt desagradables, aquestes diputades, manifestacions de les seves persones de confiança molt desagradables; quasi bé sentíem que algú volia que ens aixequéssim i donéssim un cop de porta, però hem pensat que no, que era més eficient aguantar durant quatre dies, fins i tot humiliacions que vam rebre, per poder estar avui davant d'aquesta tribuna dient-li a vostè tot això que hem vist, tot això que hem trobat, i que és l'essència de la política que vostè està fent al Departament de Benestar Social. I no em digui que no ha modificat la seva actitud. La seva actitud l'ha modificada perquè ha canviat: ja no es donen aquestes subvencions pel 9.2, i li dic que me n'alegro i llavors, a la vegada, ens fa sentir una mica útils, perquè acaba amb el secretisme –li torno a dir–, encara que no amb l'arbitrarietat, perquè decideix vostè sol; però com a mínim, aquestes diputades –que no tenen cap interès de barallar-se amb ningú–, com a mínim, se senten una mica útils perquè han passat de ser arbitraris i secrets a només arbitraris. Doncs, com a mínim, una mica útils ja ho som. Per tant, sí que ha canviat i nosaltres insistirem per voluntat política, per obligació política i per obligació moral, continuarem fent-li control parlamentari per acabar amb aquesta política –que nosaltres considerem impresentable– de la seva Conselleria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora Diputada. Per contestar, té la paraula l'honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyores diputades, home, sempre que es fa un informe es fa amb frases, però darrere de les frases hi ha d'haver-hi el què; vostès ara n'han fet moltes, de frases: «illegalitats», «arbitrarietats», «clientelisme»... En què es fonamenta això? Han vist els expedients i com si no els haguessin vist, perquè no hi ha res de tot això. Diguin-ho: les frases..., jo no puc contestar amb frases; puc contestar amb les contràries, i amb això és evident que és un diàleg de sords.

I, després, és un joc de confondre les coses, d'intentar confondre les coses, perquè, clar, és evident que el responsable de la política del Departament sóc jo, no ho he negat mai. Però això té alguna cosa a veure amb dir que la legalitat...? Jo no miro tots els expedients perquè no me'ls puc mirar; la legalitat per mi és suficient amb el que fa l'interventor, que per alguna cosa hi és, la intervenció general. Aquí hi ha alguna incongruència? Em sembla que no n'hi ha cap! Doncs, què té a veure, una cosa amb una altra? O dir: «És que no hi són en tots, els informes de l'assistència social.» És que no hi poden ser en tots!, perquè no tots són aspectes socials, senyora Diputada. En les qüestions cíviques l'agent social no necessita cap informe! Aleshores, és

que és evident, això! Vostès volen demostrar una cosa que no es correspon amb el que vostès han vist, i aleshores fan frases. Enviïn això a la Sindicatura de Comptes! Estic absolutament molt tranquil, perquè és correcte. Sempre hi poden haver coses a millorar, però és correcte! Per tant, aquesta és la qüestió... Això és evident. Diuen que «com es correspon», el que deien fa un moment, que «ara ens hem normalitzat més». Bé, no ho sé, si ens hem normalitzat més. Jo, l'article 8.2 de la Llei de Pressupostos, el segueixo utilitzant, el seguiré utilitzant mentre aquell article se m'autoritzi a utilitzar-lo. Que puc perfeccionar els mecanismes, que puc fer-ho millor? Evidentment. Acceptaré el seu suggeriment, els agraeixo la seva col·laboració, i en tot el que pugui millorar, ho milloraré, però jo no puc —insisteixo— menysprear una eina que em dona la llei.

Quan hi ha aquest tipus de crítiques al Parlament normalment és perquè hi ha dintre de la societat civil alguna protesta, algun moviment, alguna entitat que s'ha cregut perjudicada, algun grup d'entitats, algun sector... No n'hi ni un, de sector que hagi protestat, no hi ha ni una sola protesta, no hi ha ni un sol recurs de reposició! (*Remor de veus.*) No hi ha ni un sol recurs de reposició en aquests moments. En aquests moments no hi ha ni un sol recurs de reposició, no hi ha cap protesta. On és això? On és això?

Per tant, hi ha un recurs de reposició, si és el que vostès volen dir, hi ha un recurs de reposició —però no és al 8.2: en aquest cas és al 8.1— d'una convocatòria oficial. Però llevat d'aquesta qüestió, no hi ha cap..., ningú que es cregui discriminat. Això no existeix.

Aleshores, a què es deu això? No serà que aquesta reiteració obeeix a l'opció de l'estratègia que deien d'«agitació parlamentària», que vaig llegir jo l'altre dia amb relació al Conseller, del Grup Socialista? Perquè, si no, no s'entén. Hi ha un document que finalment, després de llegir-lo a la premsa, l'he tingut jo, que es diu que farien una «agitació parlamentària». Si no és això, jo no sé exactament a què es deu aquesta insistència, i jo no vull parlar de fixacions, si és que això molesta a les senyores diputades, però realment, realment..., no hi ha això. Perquè, clar, quan resulta que només treuen aquest assumpte sense cap autoritat moral, tot el dret de treure'l, però sense cap autoritat moral, perquè al moment que en el país hi ha els exemples que cada dia llegim a la premsa, la Generalitat demostra que és la institució que millor fa aquestes qüestions de les subvencions i del tracte... Perquè això no és en cap altre lloc. Existeix al Govern central i existeix en algun altre lloc, però no existeix aquí.

Per tant, jo, senyores diputades, no solament em sembla molt bé, sinó que jo els agraeixo molt aquesta atenció que vostès em dediquen i aquest treball, perquè em serveix, pot servir, per millorar-me, i els ho agraeixo molt. I, aleshores, creguin que els faré sempre, sempre, cas en tot allò que jo pugui modificar, que pugui millorar, que pugui perfeccionar, però el que no puc deixar de fer és la meva feina, i la meva feina la seguiré fent, utilitzant el 8.1, bàsicament, i utilitzant el 8.2 de la Llei de Pressupostos mentre existeixi aquesta possibilitat legal quan realment les circumstàncies m'ho assenyalin. Per la resta, tinguin per segur que la col·laboració del Departament de cara a la informació la tindran. Jo no sé, aquestes frases que diu, que van estar maltractades, no sé a què es deu, vostès a mi no m'ho han dit, això, ho han dit ara, però jo exactament no sé a què es deu; si en aquesta qüestió hi ha quelcom a modificar, no deixin de

fer-me arribar els seus punts de vista, que ho modificariem en tots els tractes que vostès puguin tenir al Departament.

Res més; moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Correspon ara substanciar la interpellació que formula la il·lustre Diputada senyora Dolors Torrent, en matèria d'educació d'adults. Té la paraula la il·lustre Diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general en matèria d'educació d'adults per al curs 1991-1992

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, d'antuvi, com que tinc molt clar que em contestarà el senyor Comas, l'honorable Conseller senyor Comas, el que sí que voldria dir que el que expressaré a continuació al darrere sí que hi han queixes. Hi han queixes socials, manifestades en el carrer, que em sembla que els ho ha volgut dir a les companyes que m'han precedit, prèviament, igual que elles, sí que plantejaré un seguit de qüestions en què hi han queixes de fons i espero que vostè a la seva rèplica em pugui indicar quines correccions es preveuen.

En principi, voldria plantejar per què faig —o fem, el Grup Socialista— aquesta interpellació. Doncs, bé, la fem per dos motius principals: un d'ells és que el Partit Socialista sempre ha estat preocupat pel tema de l'educació dels adults. Em sembla que ha quedat ben manifest i ben palès en aquest Parlament. I un altre tema és que a finals de febrer es va aprovar en aquest Parlament la Llei de la Formació d'Adults, amb aquest títol, i a mi em sembla que han passat ja..., o ens sembla que han passat quatre mesos, que n'han passat vora tres d'ençà que va estar publicada en el *Diari Oficial*, en el butlletí de la Generalitat, i que em sembla que és temps suficient perquè comencem a preguntar què s'està fent en política, en matèria d'educació d'adults, com s'està desplegant la Llei. Perquè jo els voldria recordar que el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió —i dic només el Grup de Convergència i Unió— va sortir molt content i molt satisfet del debat del Projecte de Llei que finalment va ser una llei. Però crec que, d'alguna manera, s'enganyava. I nosaltres, l'oposició, majoritàriament, crec que no ens enganyàvem, en aquell Projecte de Llei que finalment va ser aprovat. Però el cofoisme —exagerat, crec— de Convergència i Unió quedarà ben palès en la mesura que vagi exposant un seguit d'interrogants i d'incògnites respecte al desplegament d'aquesta Llei.

Vostès no han mantingut, d'ençà que es va aprovar la Llei, cap contacte —ni un sol— amb el sector, i amb el sector diversificat; vull dir amb això sindicats, empresaris, vull dir el Consell Assessor —o els membres de l'antic Consell Assessor; perquè vostès em poden contestar que encara no s'ha constituït el nou Consell Assessor com a conseqüència de la Llei. Però, és clar, pel fet de no haver-se constituït el Consell Assessor, ens trobem amb unes dificultats enormes per aplicar la Llei, perquè jo crec que aquest és un dels elements principals per començar a posar en marxa la Llei que aquí van aprovar.

El Consell Assessor tenia les facultats d'assessorar tant respecte als programes generals d'educació d'adults com als plans

específics de l'educació d'adults, i totes aquelles qüestions que podien desenvolupar; tenia un caràcter d'assessorament per a totes aquelles qüestions que poden desenvolupar l'educació d'adults a Catalunya.

Doncs, bé, vostès encara no han fet cap contacte —que jo sapiga— per constituir el Consell Assessor de l'Educació d'Adults. I jo els voldria preguntar quins terminis s'han marcat per concretar aquesta Llei, i quins reglaments seran consultats al Consell Assessor per desplegar aquesta Llei, perquè també poden recordar que, quan vam aprovar la Llei en aquest Parlament, hi havia molts apartats en què, fruit del seu Projecte, deien: «es desplegaran via reglament, via decret...» Llavors, nosaltres, en això ja estàvem en molts casos en contra, perquè ens semblava un mecanisme molt menys democràtic, però, bé, ja que la Llei va sortir així, ara els demanem quins reglaments, quins decrets pensen posar en marxa perquè es vagi complimentant la Llei. Jo crec que el que s'està aconseguint és la indefinició molt més gran en el camp de l'educació dels adults del que hi havia abans, perquè abans teníem l'excusa que es faria la Llei, i per tant es creaven expectatives i deïem: «Bé, quan tindrem la Llei, sembla que tot s'anirà arreglant», però ara estem en aquest *impasse* que tenim la Llei i que des del Departament no s'ha fet ni un pas per concretar temes de l'educació dels adults.

Jo els voldria fer un seguit de preguntes curtes amb l'orientació següent, perquè crec que també són clau per anar posant en pràctica els temes que van sortir en la Llei d'Adults. Quin departament, malgrat que pugui ser una incongruència, però quin departament, segons diu la Llei, serà l'encarregat de desplegar l'educació dels adults? I dic que pot semblar una incongruència perquè és evident que jo sé què em contestarà l'honorable Conseller Comas, això és evident. Però, clar, a la Llei, hi vam posar: «el Departament competent farà això, farà allò, i farà allò altre». Quin «departament competent»? Quan es crearà aquest Consell Assessor de què parlava ara? Quan es farà el programa general i els plans específics? I quan es faran els reglaments per anar concretant aquesta ambigüitat de la Llei que des de l'oposició vam anar denunciant en el debat?

I un tema clau, un altre tema clau que va ser motiu de transacció, una mica motiu de consens entre tots els grups, la Comissió Interdepartamental que es va crear a proposta del Grup Socialista, de crear la Comissió per a l'educació d'adults a Catalunya, que no va ser acceptada, i nosaltres, en benefici que a la Llei sortís algun organisme coordinador, vam acceptar la Comissió Interdepartamental. Doncs, bé, quins directors generals constituïran aquesta Comissió Interdepartamental, perquè en la constitució d'aquesta Comissió es deia: «un seguit de directors generals». Voldríem saber, a hores d'ara, a quatre mesos vista de la Llei, quins directors generals constituïran aquesta Comissió Interdepartamental.

I una altra qüestió que ens sorgeix de la lectura de la Llei que van aprovar, que crec, senyors i senyores diputades, que és incoherent de dalt a baix: qui aprovarà —perquè no surt en cap moment a la Llei— el Pla Interdepartamental de la Comissió Interdepartamental? A la Llei surt un programa general, sabem qui l'ha d'aprovar i qui l'ha d'elaborar; surten plans específics, però es diu, des de la Comissió Interdepartamental, que es crearà un Pla Interdepartamental, i a hores d'ara no hem sabut trobar a la Llei qui l'aprovarà. Doncs, m'agradaria que totes aquestes qüestions me les pogués clarificar el senyor Conseller.

I ara entraré en matèria més estrictament pedagògica, per dir-li d'alguna manera. Nosaltres vam aprovar un seguit d'àmbits en la Llei d'educació d'adults —que a mi m'agrada dir-li «Llei d'Educació d'Adults», malgrat que va sortir «de Formació d'Adults»—, en què s'instrumentava el següent: la formació instrumental bàsica, la formació per al món laboral i la formació per al lleure i la cultura. Bé, doncs jo els pregunto, quins contactes s'han fet amb Ensenyament per tal de desplegar els àmbits de la formació instrumental o bàsica? Quina política de centres? Quina política de plantilles? Com es preveu en el marc de Catalunya i en el marc del desplegament de la LOGSE catalana, de la Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu a Catalunya, com s'incorporarà tota la problemàtica dels adults? Què tenen previst en aquest sentit? Tenen algun contacte amb Ensenyament per clarificar aquesta qüestió? Per exemple, vostè sap que una qüestió quedarà molt afectada d'immediat, que és el graduat en educació secundària. Fins ara, als centres d'adults, a les escoles d'adults s'està fent el graduat escolar; vostè sap que això es modifica i passarà a fer-se, a partir que es comenci a aplicar la LOGSE, el graduat en educació secundària. Bé, com ho pensen implementar, concretar a la xarxa d'escoles d'adults? Quines previsions tenen fetes, vostès, respecte al contacte amb tot el que significa la formació ocupacional, la formació professional, que evidentment ateny molt, molt i molt no solament la població escolar —en edat escolar, per dir-ho d'alguna manera—, sinó la població adulta, que té dret a reciclar-se, a adaptar-se, té dret...

Sabem molt bé que amb l'Acta Única Europea el que hi haurà és el dret, tant de les persones com dels productes, a intercanviar-se, relacionar-se amb tot el que són els països de la Comunitat. A mi m'agradaria que vostès em poguessin dir quins contactes fan amb el món laboral, quins contactes tenen amb Treball, quins contactes tenen amb Ensenyament, per clarificar tot el tema de la formació ocupacional i la formació professional.

M'agradaria també que em diguessin quins contactes tenen de fer amb les universitats, per clarificar tots els temes d'especialització, de reciclatge, de formació del professorat. Quins contactes tenen fets amb els ajuntaments, perquè vostès també en la Llei plantejaven que s'havia de tenir contactes amb les corporacions locals, per tal de desplegar, fer una programació de l'educació d'adults.

Com pensen fer planificable la participació dels alumnes de la xarxa pública d'educació d'adults en els mateixos centres, perquè això també va quedar despenjat en la Llei, i jo els he de dir, per exemple, que a l'Ajuntament de Barcelona, la xarxa pública d'escoles d'adults que hi ha a l'Ajuntament de Barcelona tenen concretat un sistema de participació que vostès no van voler posar a la Llei, però que queda ara penjat i, a quatre mesos de la Llei, jo els he de continuar preguntant, perquè crec que tenim el dret de saber-ho i vostès tenen l'obligació, d'alguna manera, de contestar.

I un altre tema, el tema de la inspecció. Jo sé, a mi m'ha arribat, pels contactes que he mantingut, que hi han hagut problemes respecte a una convocatòria d'oposicions per al cos d'inspectors fet des de Benestar Social. A mi m'agradaria, senyor Conseller, que m'expliquéss què ha passat; si vostès realment ho poden fer, si el decret era ambigu, què és el que ha passat amb el cos d'inspectors, que teòricament havia d'anar a l'educació d'adults.

I, per acabar, perquè en la rèplica ja tindrè temps d'explicar algunes qüestions més, voldria plantejar un tema clau i crucial que s'està plantejant avui dia a les escoles d'adults i que l'únic que fa és que té les queixes de la majoria de les escoles de la xarxa pública, que és el PIRMI, el Pla Integral de Renda Mínima d'Inserció.

Doncs, bé, vostès el que han fet en posar en marxa el Pla Integral de la Renda Mínima d'Inserció és, evidentment, donar uns diners i també procurar que les persones tinguin un reciclatge, es formin, o sigui un principi que jo hi estaria d'acord. Ara, què ha passat amb això? Que totes aquestes persones que s'acullen a aquest Pla se les ha enviat a la xarxa pública d'escoles d'adults. Vostès em poden dir: «Se'ls va fer una carta a principis de curs». Sí, se'ls va fer una carta a principi de curs i en el mes d'abril i maig hi va haver una allau de persones a la xarxa pública d'escoles d'adults que l'únic que han fet és trencar la dinàmica dels centres. Es dona, per exemple, el cas de l'escola d'adults del barri gòtic, que al mes de març s'hi van incorporar de sobte quaranta persones que venien del PIRMI; doncs, bé, això l'únic que ha creat és malestar, no perquè des dels centres, els professionals de l'educació d'adults es neguin a acceptar aquestes persones, el que passa és que volen una planificació, uns convenis i uns contractes, si cal posar més professorat, si cal fer mòduls especials, una mica de discussió, no aquesta allau de persones a la xarxa pública, que l'únic que serveix és per acabar dient –com sempre acabo dient– que sembla que la xarxa pública d'escoles d'adults sigui el calaix de sastre de tot, i jo crec que tenen una dignitat i que hem de fer prevaler aquesta dignitat, i m'agradaria que el se-nyor Conseller em contestés, per treure una mica aquesta mala impressió que es té des del Grup Socialista de com funciona, a partir de la Llei i de les esperances que s'havien suscitat, el tema de l'educació d'adults.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, jo li agraeixo molt aquesta interpellació, perquè a mi em sembla que ve amb el temps acurat en què l'havíem de tenir o que convé que, com a mínim, hi hagi aquest contacte, aquest intercanvi d'opinions.

Com vostè sap, el marc que nosaltres vàrem obrir a partir de la Llei d'Adults era un marc, una llei que modificava el marc superant la identificació de la formació d'adults amb l'analfabetisme, el fracàs escolar, l'assistència social i fins i tot amb l'ensenyament reglat, sense que això, evidentment, pogués significar oblidar-nos dels col·lectius més necessitats.

Doncs, parlem de la PIRMI, que vostè ha mencionat. La formació d'adults s'havia d'emmarcar –vam dir– dins del procés de formació permanent que ha d'acompanyar la persona al llarg de la seva vida i, per tant, ha de tenir en compte els següents àmbits fonamentals d'actuació: la formació instrumental bàsica, la formació del món laboral, la formació del lleure. I vam dir i hem dit que l'objectiu de la Llei és oferir a totes les persones adultes la possibilitat d'adquirir uns coneixements que no van poder assolir al seu moment, actualitzant-los d'acord amb les exigències laborals, socials i culturals de la societat i contribuir

a incrementar el grau de satisfacció, en definitiva, el benestar de la persona.

Això era el nou marc, molt sintetitzat, que nosaltres vàrem obrir. Vostè ara em fa una sèrie de preguntes i em diu: «De qui dependrà, doncs, el Pla Interdepartamental de Formació d'Adults?» En ser «interdepartamental» –això està pendent de sortir d'un moment a l'altre al *Diari Oficial de la Generalitat*– dependrà de Presidència; per tant, la presidència d'aquesta Comissió la tindrà Presidència.

«I quants directors generals» –ha preguntat– «la compondran?» Jo no tinc aquí la llista, però són tots aquells directors d'aquells departaments que fan formació d'adults, que són la major part. Per tant, tots ells tindran la seva representació a nivell de director general en aquesta... Lamento no haver portat el document –que està enviat al DOGC perquè surti d'un moment a l'altre–, però són tots ells; és una acumulació, doncs, que tots els departaments hi estan representats.

I per què no s'ha reunit fins ara? Aquesta és una qüestió d'estratègia, que potser sí que aquest és un aspecte, una crítica que vostè pot formular-me i que jo la podria acceptar. No s'ha reunit fins ara perquè nosaltres hem cregut que el primer que havíem de confeccionar és el Pla Interdepartamental de Formació d'Adults, Pla que s'està en aquests moments elaborant i que no està del tot tancat, i és el que marcarà les directrius bàsiques d'actuació dins del marc de desplegament de la Llei de Formació d'Adults.

Tot i així, ens podem avançar a alguns aspectes. Vull dir, hem de posar en marxa la Comissió Interdepartamental, com li acabo de dir, per a Formació d'Adults, que serà dintre d'aquest mes de juliol; hem de continuar el desenvolupament del Pla trienal..., però, rectifico: desenvolupament del Pla quadriennal d'Equipaments –no és trienal, sinó que és quadriennal–; la programació dels cursos de formació per a formadors en l'àmbit socio-cultural, i la signatura de convenis amb ens locals per a l'ampliació d'acció educativa. I li contesto ara: amb les úniques institucions que no vam poder tenir contactes fins ara ha estat amb els ens locals, perquè tot justament s'acaben de constituir la major part d'ells, i encara n'hi ha algun d'important que no s'ha pogut constituir en aquest moment i, per tant, d'acord amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis de Catalunya, amb les dues associacions que agrupen els nostres municipis vàrem quedar que aquest tema i molts altres que teníem en converses entre el Departament i les dues institucions ho faríem després de les eleccions.

Si podem, ho farem, començarem el mes de juliol, si no, ho haurem de deixar per setembre, però en tot cas aquest és un punt que no ha estat responsabilitat del Departament, sinó que ha estat la mateixa dinàmica electoral la que ens ha impossibilitat que tinguéssim aquest contacte.

Vostè parla del Consell Assessor. El Consell Assessor es reunirà dintre d'aquest mes de juliol i també ens va semblar que havíem de demorar –també això pot ser motiu de diferents opinions–, que havíem de demorar constituir-lo i reunir-se a partir que tinguéssim el Pla Interdepartamental, perquè és aquest que ha d'encarar els reglaments que desenvolupin la Llei. Entenem que no es pot fer el desenvolupament de la Llei al buit, sense un Pla Interdepartamental que ens assenyali en quin aspecte ho hem de fer, i per tant els reglaments han de venir després; els reglaments que ha d'estudiar i proposar aquest Consell Asses-

sor d'Adults, al nostre entendre, han de venir després que existeixi aquest Pla Interdepartamental que l'estem acabant de confeigir.

Vostè ha fet una afirmació que jo no hi puc estar d'acord. Ha dit: «Home!, els decrets són menys democràtics.» Home!, els decrets, com tota norma jurídica, són tan democràtics com les lleis; vull dir, poden agradar més o menys, però de qualsevol manera la democràcia no passa per aquí.

I, aleshores, és evident que en aquests moments, de cara al desenvolupament del Pla Interdepartamental, estem en contacte amb tots els departaments que fan formació d'adults i amb especial incidència en Ensenyament, on hi ha tot el que vostè assenyalava: la política de centres, de plantilles, d'inspectors, perquè, doncs, la competència de la inspecció reglada és d'Ensenyament i de la LOGSE; dels aspectes que tinguin a veure amb la LOGSE, doncs, el Conseller d'Ensenyament en el seu moment en podrà informar amb més propietat que jo mateix; i amb Treball, en tot el que —com vostè ha assenyalat molt bé— té a veure amb tot el que és reciclatge laboral, tot el que és millora professional; també amb Treball, és el Departament amb el qual la Direcció General d'Afers Socials, que és la competent des del punt de vista de benestar social, està en contacte de cara a confeccionar aquest Pla Interdepartamental.

Finalment, vostè s'ha referit a la PIRMI. Realment em van arribar notícies que hi havia alguna situació de no conformitat en alguna escola d'adults, i existeix en la que vostè ha assenyalat, del casc antic, i segurament tenen raó en algun aspecte, perquè hi va haver, doncs, un excessiu nombre de gent que es va inserir en aquest centre. No existeix aquesta impressió, per exemple, en el de la Verneda, que és un altre contacte que jo he volgut tenir al respecte; a la Verneda no m'han formulat cap aspecte de protesta, ni d'insatisfacció per aquest camp. Al contrari, m'han dit que estaven satisfets d'aquesta... De qualsevol manera, vostè pot tenir raó en el fet que la incidència de la PIRMI és quelcom que, sobretot de cara al proper curs, haurem d'analitzar per veure quines són aquelles protestes o aquells posicionaments que responguin a una realitat, d'aquells que no sigui així, però em temo que en algun aspecte, com el del casc antic, s'hagi de fer alguna actuació de cara a satisfer les aspiracions del professorat i de les persones que tenen la seva..., vaja, que cursen estudis de formació d'adults en aquest centre.

Bé, a mi em sembla que jo he respost, almenys ara; després, si a vostè li sembla, en la rèplica podria aclarir algun aspecte, si no ho ha fet ara, però la situació és la que li he esmentat. Estem..., han passat quatre mesos, quasi bé quatre mesos, i bé, jo no sé si això es pot considerar que és un temps excessiu o no és. Nosaltres, per nosaltres, estem dintre del pla que ens havíem marcat. Sempre hem dit —jo sempre he dit—, en aquest Parlament em sembla que també ho he dit, però en tot cas ho he dit en molts altres contactes del Departament, que fins l'estiu, fins començar l'estiu, nosaltres teníem temps, crèiem que teníem temps per elaborar el pla interdepartamental de formació d'adults, i que després o abans de l'estiu, o al setembre, pogués ser aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat.

Doncs, res més. Moltes gràcies, senyor President, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. La senyora Torrent pot fer la rèplica.

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, no sé, la rèplica de l'honorable Conseller crec que em ve a confirmar, doncs, que no estan massa preparats per aplicar la Llei, i bé, deixa també una mica la rèplica, així, sense saber massa què dir, en el sentit que ja estava previst, no?

L'únic que li voldria clarificar és alguna qüestió. Jo li voldria demanar que es llegís la Llei, perquè hi ha una sèrie... O no ens entenem, o la lectura de la Llei no s'ha fet amb la mateixa profunditat. Perquè vostè em parla del Pla Interdepartamental, i jo també li he parlat, del Pla Interdepartamental, però és que en la Llei hem aprovat molts més plans; vam aprovar el Pla General, els plans específics, i el Pla Interdepartamental. I em semblava a mi que el pla més important era el Pla General, perquè definitivament l'aprovava el Consell Executiu, i vostè no em diu res, d'aquest Pla General. Doncs, llegeixi's la Llei. Jo crec que vostès tindran dificultats serioses, fins i tot administratives, per aplicar aquesta Llei, que és molt incoherent, i si vostè en fa una lectura, una segona o tercera lectura, s'adonarà que es va aprovar una llei que no té massa sortida ni mecanismes mecànics per instrumentar la possibilitat que es pugui dur a terme. Perquè..., ja li dic: Pla Interdepartamental, Pla General, programes específics... I, després, una altra qüestió. Vostè em diu: «S'hi està treballant, a nivell del Pla Interdepartamental», però després em diu que no s'ha constituït la comissió interdepartamental. Doncs a mi això també em sembla una incongruència; a mi em sembla que el lògic seria constituir la comissió i després començar a treballar, perquè si no no em lliga res, perquè tampoc no em sap dir quins directors generals són els qui hi treballen. Doncs, miri, no hi voldria insistir més; crec que queda clar. Jo crec que vostè avui ha tingut un dia prou dur, però sí que m'agradaria dir-li... Per a la Cambra, sobretot, perquè vostès em coneixen bastant per la meua insistència en el fet que l'educació d'adults hauria de passar a dependre d'Ensenyament, que és on li toca. Llavors, senyor Comas, vostè s'estalviaria les meves interpellacions. Llavors els voldria fer uns comentaris, en pla greuge comparatiu, del que representa ser a Benestar, del que representaria estar a Ensenyament, per al coneixement dels diputats i diputades, perquè quan jo torni a insistir sobre aquest tema —que ho faré, suposo, en el debat de pressupostos, com em toca— (*remor de veus*), doncs, vostès tinguin més arguments, eh?

Llavors, jo ara els diré un seguit de qüestions. En una columna tinc l'administració educativa i en l'altra columna tinc l'administració de Benestar Social. Doncs, bé, respecte als conceptes següents. Equips d'assessorament pedagògic: més o menys funcionen dintre del que és —en el camp de l'ensenyament— l'administració educativa, atenció per zones —«per zones», no «persones», «per zones». Doncs, bé, des de l'administració de Benestar, no existeixen. Els centres de recursos: també des de l'administració educativa existeix l'atenció per zones, i altres per necessitats més especials. Doncs, bé, hi ha un centre de recursos a Benestar Social per a tot Catalunya, que jo sàpiga.

Participació en programes europeus: des d'Ensenyament es participa a programes Atenea, Mercurio i Erasmus. Des de Benestar, només a Erasmus, que jo sàpiga.

Relació amb la universitat: des d'Ensenyament hi ha la relació per a cursos de postgrau, per a reciclatges, per a recerques... Des de Benestar Social, només hi ha postgraus.

Respecte a les biblioteques: des d'Ensenyament hi ha convenis amb municipis i el que se'n diu «Amics del Paper». Doncs, bé, des de Benestar Social, l'únic que es fa és enviar lots de llibres per a tots iguals, escollits per la mateixa Conselleria.

Educació a l'àmbit rural: es fa una atenció específica des d'Ensenyament. Des de Benestar Social, no se'n fa ni una.

Educació per a persones amb deficiències escolars; educació per a treballadors estrangers i les seves famílies; educació per a minories culturals: es fa una atenció específica des d'Ensenyament; no es fa des de Benestar, i després tenim oferta d'educació en altres àrees de l'educació integral com, per exemple, la música, l'educació física, els idiomes... Aquests temes ni es tracten, des de Benestar Social.

Programes informàtics: hi són a Ensenyament; no hi són a Benestar Social.

Programes de relació amb l'escola-empresa —d'un tema que ha tocat abans, respecte a la formació ocupacional, professional—: hi són des d'Ensenyament; no hi són des de Benestar Social.

Els òrgans de gestió i de participació estan definits des d'Ensenyament; des de Benestar Social no hi són.

Relacions amb institucions com els municipis: tampoc no hi són des de Benestar Social.

Bé, i, després, qüestions com secretaria i personal no docent en els mateixos centres: aquests no hi són des de Benestar Social.

Jo crec que és un memorial de greuges suficientment greu perquè se'l pensin i perquè quan jo plantegi —quan el Grup Socialista plantegi— el tema del traspàs a Ensenyament, vostès ho considerin des d'una altra òptica, sobretot el Grup de la majoria.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. L'honorable Conseller, si vol contestar la rèplica, pot fer-ho.

(Remor de veus.)

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt bé, avui no he tingut cap dia dur, i, per altra banda, per a mi sempre és un plaer, doncs, poder parlar amb vostè d'aquests temes.

Ara, jo em segueixo, una mica, queixant del mateix, senyora Torrent, perquè jo, les paraules, les afirmacions buides de contingut no les puc contestar, si no és que trec altres paraules pel meu compte, però amb això ens quedem igual; ens passa igual com amb les anteriors diputades, que llancen afirmacions, que aleshores no se sustenten, però allà queda l'afirmació.

Doncs, per tant, el que no sé..., jo li he contestat abans el que vostè m'ha preguntat. Diu: «No, és que vostè no s'ha llegit la Llei», em sembla que m'ha dit. Clar que m'he llegit la Llei! Si la vaig presentar jo! Però com vol que no em llegeixi la Llei? Vull dir, quina mena de Conseller seria..., i la vaig signar, a més a més, per enviar-la al Parlament! Quina mena de Conseller seria, si no em llegís la Llei? Per l'amor de Déu! No afirmem coses que realment no poden tenir sentit, que no poden tenir sentit.

Aleshores, «serà difícil, aplicar la Llei», diu vostè. Bé, doncs, no ho sé. També és una altra afirmació. També és una altra afirmació. Em parla: «Bé, és que vostè em diu del Pla Interdepartamental, però no em parla del Pla General», i des de quan, des de quan es pot plantejar un pla sense l'altre? Com es pot fer un Pla Interdepartamental sense considerar el Pla Gene-

ral i el Pla General sense considerar el Pla Interdepartamental? En tot cas, la meva..., vaja, he tingut l'error de no referir-me als dos, però com una part del conjunt; no es pot, no es pot triar: «Ara tenim el Pla General, ara tenim l'Interdepartamental!» Això sí que no té sentit; això sí que no té sentit. Són dues parts d'un mateix fet, d'una mateixa obra, d'un mateix pla. Són dues parts parcials d'un mateix pla, que aleshores s'han de fer conjuntament.

I vostè diu: «La Comissió Interdepartamental, com és que, si van treballar-hi, no s'ha reunit?» En això, nosaltres creiem que la Comissió Interdepartamental és útil quan se li presenti un esborrany de pla interdepartamental; quan hi hagi un pla interdepartamental que s'està discutint amb els funcionaris del Departament, perquè crear la Comissió amb tots els directors generals, sense un document, sense una eina de treball prèvia i sense una conformitat prèvia en el si de debat, en el si de cada un de tots els departaments que intervenen en la formació d'adults, a mi em sembla —almenys ens sembla, que aquesta és una opinió absolutament legítima—, ens sembla que valia més constituir-la quan tinguéssim aquest treball.

Bé, i amb això he contestat la primera part. Després vostè ha fet una sèrie d'aspectes, ha mencionat una sèrie de qüestions que..., què vol que li digui? A mi em sembla que, realment, això ha estat molt bé, ho discutirem en el moment de pressupostos, però amb els municipis, amb els municipis hi tenim tanta relació com hi pugui tenir Ensenyament, hi tenim nosaltres: tenim una comissió amb cinc taules de treball amb la Federació de Municipis de Catalunya i amb l'Associació de Municipis de Catalunya. Per tant, no està informada, senyora Diputada, en aquest aspecte.

I amb la universitat, doncs, hi tenim contactes. Que n'hem de tenir més? Nosaltres, en això, som oberts, i aleshores, encara que la competència estigui en Benestar Social, assignada a Benestar Social, parlem d'un pla interdepartamental i parlem d'una competència que forçosament és una competència de govern. Indubtablement, el que tingui Treball, o el que tingui Ensenyament, o el que tingui..., realment, això forma part del context del que ha de ser la formació d'adults. Per tant, totes aquestes qüestions que vostè ha assenyalat, quan vostè vulgui en podem parlar, però tingui per segur i estigui tranquil·la que això està encarat.

Pot mancar alguna cosa, és cert, perquè és una competència nova, és una competència que tampoc estava desenvolupada quan estava a Ensenyament, perquè és una competència que se li ha donat a través de la Llei tota una dimensió que abans no tenia.

I quant als centres de recursos, sí, té raó: tenim un sol centre de recursos per a tot Catalunya, i aquest és un aspecte evidentment a millorar.

Per tant, jo confio que en el transcurs d'ara fins a octubre donem un pas endavant en tot aquest desenvolupament de la Llei i en tot aquest posar en marxa la Llei, i que aleshores, en la Llei de Pressupostos, o abans, tan aviat com vostès desitgin, en podem parlar.

Jo ja li avanço que en la compareixença que jo demanaré a la Comissió de Política Social hi ha... Bàsicament podem parlar de tot el que vostès desitgin, però bàsicament jo la centraré en tres temes: què és infància, què és vellesa i què és formació d'adults, perquè em sembla que són els temes del Departament

que en aquests moments ens pertoca desenvolupar. Per tant, allà tindrem una oportunitat de més hores, de més temps del que assigna el temps d'una interpellació per parlar-ne i per veure què és el que..., si hem avançat prou o no hem avançat prou, i quins consells, senyora Torrent, vostè ens pot donar, que seran, ja sap, acceptats amb gratitud.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general del medi natural, que formularà el Diputat il·lustre senyor Rafael Madueño. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general del medi natural

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la interpellació d'avui tindrà, si més no, la virtualitat de posar de manifest que els temes de medi ambient, pel que fa a la política que practica el Consell Executiu, han canviat poc.

I han canviat poc perquè és evident que existeix una Conselleria de Medi Ambient, però que només —i sent generosos— disposa de la meitat de les competències de medi ambient. Per tant, podríem dir que és una Conselleria, com deia jo l'altre dia, del «Mig» Ambient, perquè l'altre «mig» està encara a la Conselleria d'Agricultura a través de la Direcció General del Medi Natural, o si es vol, perquè en aquesta Conselleria està encara tot el tema del medi natural. Medi natural molt afectat durant tots els últims anys per un creixement desordenat, per la cobdícia, fins i tot, d'alguns depredadors del territori, i sobretot amb una franja —la franja litoral— que ara s'estén també cap a la muntanya.

El Govern de la Generalitat, que hauria d'haver servit per posar ordre en aquest antic desordre, creiem nosaltres que no ha treballat en aquesta direcció. I per què ho diem? Perquè creiem que no ha desenvolupat tota la política d'ordenació del territori que li demanava aquesta Cambra a través de les lleis aprovades en aquest Parlament.

El 1983 aquest Parlament demanava que es fes el pla territorial general de Catalunya. Han passat set anys i aquest pla d'ordenació general territorial de Catalunya —que era vital per posar ordre en el nostre territori— no s'ha fet. Des del 88 havíem de fer el pla general de política forestal i entregar-lo a aquest..., entregar-lo, en fi, al poble de Catalunya abans de març del 90; no sabem on està aquest pla.

Des del 85 estan obligats vostès a fer el pla d'espais d'interès naturals, el PEIN; l'anterior Conseller de l'altre «mig ambient», el senyor Molins, va prometre que s'entregaria abans de juliol del 89. Aquest Parlament fins i tot va votar que al juny del 90 s'entregaria de «forma immediata». Estem al 91 i ja es veu com entenen vostès aquest «de forma immediata». Ha passat un any des de l'últim compromís, sis anys des que es va aprovar la Llei, i aquest «de forma immediata» no ha estat fet ni tampoc de cap altra manera, perquè el PEIN està encara dormint.

El que sí és evident —i això és clar— que, pel que fa a l'ordenació del territori, vostès es prenen les coses amb molta calma; és a dir, han passat set anys per a un pla, sis de l'altre, tres de l'altre i encara no sabem si haurem d'esperar el mateix temps

per disposar d'aquesta ordenació del territori. I això seria acceptable si la situació del medi ambient, del medi natural, del nostre territori, fos, doncs, res, que no tingués cap problema. Vostè, senyor Conseller, sap com baixen els nostres rius, que fins i tot perjudiquen les nostres platges, no tenen molts d'ells vida aquàtica; com està el nostre patrimoni natural agredit per les infraestructures, algunes d'elles sense estudis d'impacte ambiental, com és el tema del Garraf, que vostè sabrà perfectament; la degradació del paisatge per les pedreres, per les elèctriques o per les línies telefòniques, etcètera, o que el nostre paisatge també està superagredit pels temes dels abocaments i els abocadors, que s'escampen en el nostre territori.

La situació és tan greu, i no d'ara, sinó que ve de molt endarrerit, que no s'ha posat ordre, la situació és tan greu, senyor Conseller, que algú l'ha qualificat com una urgent qüestió nacional de posar fre a aquesta degradació del nostre territori. I el més greu de la situació és que fins i tot els que s'haurien d'encarregar de protegir el nostre territori, a vegades es converteixen en agressors del territori. O no és una agressió, senyor Conseller, que la Conselleria d'Agricultura hagi construït un embassament en el cor d'un parc natural, com és el del Montseny, en contra de l'opinió de l'organisme rector, com és la Diputació, que, per preservar aquest indret, ha hagut d'anar fins al Tribunal Suprem, i que quan ha arribat la sentència del Tribunal Suprem que dona la raó a l'organisme rector, la presa ja estava construïda i s'ha hagut d'arribar a un acord, perquè el mal ja estava fet i era impossible tornar enrere aquesta situació? I això fet des de la Conselleria, que és la responsable de la conservació del nostre medi natural. Què no hauríem de dir d'altres actuacions que han estat denunciades molt recentment per quaranta-vuit organitzacions conservacionistes, molt més dures les seves paraules que les meves, quan diuen que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca durant més de deu anys ha estat el responsable de la destrucció dels principals espais naturals de Catalunya, i citen les agressions: no són paraules, les citen amb noms i cognoms. Agressions en un medi poc ordenat, poc planificat i, sobretot, poc protegit.

Mentre el President de la Generalitat deia —sembla ser— el 89 aquí, davant de les acusacions de tots els grups de l'oposició que el seu Govern era poc proteccionista, anunciava que anaven a protegir el 20%... Vostè mateix ha fet publicitat en el *Passem comptes* de l'últim any sobre que «teníem protegit o estàvem a punt de protegir el 20%» a través d'aquest famós PEIN, que vostès anuncien però mai fan!

Si passéssim comptes de veritat, veuríem que, del 20%, res de res; com a molt, el 4,6% tenim protegit en el nostre país, i per part de la Generalitat, del Govern, el 2,7%; el 2,7%, si descomptem els parcs que gestiona la Diputació o el parc de Collserola.

Poc territori protegit; no és el 20%; el 2,7%. Mal conservat i amb una gestió dispersa, perquè ni vostè sol té la competència dels parcs, perquè estan distribuïts en medi ambient, fins i tot el President es reserva els dos parcs simbòlics de Catalunya, com són Montserrat i Poblet.

I, a més a més, avui no insistiré en el tema que destinen pocs diners perquè, durant el debat de pressupostos, ja en parlem cada any; però vostès destinen 278 milions —poden ser més, poden ser menys—, mentre una autonomia similar a la nostra, com és Andalusia, hi destina uns cinc mil milions de pessetes, que és

el normal, que seria el correcte; ho hem dit mil vegades en aquest Ple i vostès segueixen insistint en aquest tema. Si vol, després insistirem en aquest tema: és un conjunt d'actuacions que demostra l'abandonament de les nostres parts. Fins i tot els directors seus, dels seus parcs, critiquen l'abandonament de què són objecte per part de la seva Conselleria.

Pensi que hi ha una declaració d'una persona autoritzada que deia el següent: «Fins quan els parcs naturals actualment portats pel Departament d'Agricultura tindran els pressupostos d'inversions més baixos de l'Estat?» Això ho deia el President del Consell de Protecció de la Natura. Suposo que està ben documentat el President de l'organisme assessor del medi natural de la Generalitat de Catalunya; suposo que seran paraules que vostè no podrà rebatre, com no sigui que ens anunciï una inversió i un canvi substancials de la seva política de cara al futur.

Per tant, política que vostès han portat sobre tot el medi natural negativa, que exigeix rectificació i, sobretot, mesures urgents, perquè preservar el nostre medi és una aposta per preservar la identitat de Catalunya, perquè, entre altres coses, desfigurar el nostre territori és també perdre identitat, senyor Conseller, i, per tant, jo diria que agredir, desfigurar el nostre territori és la política més poc nacionalista que es pot fer des d'un govern que es diu d'aquesta manera.

Per tant, rectifiquin per tractar de conservar i protegir els nostres espais de més valor ecològic, de conservar la nostra massa forestal, de protegir i conservar la nostra fauna, flora i «gea», evitar l'erosió considerable del nostre sòl i fer més control i vigilància de tota aquesta situació, perquè amb polítiques d'aquest tipus no s'avança, i una conselleria que té moltíssimes competències, però té pocs recursos i poca actuació. I pensi que les crítiques sobre aquesta Direcció General provenen, a dojo, de tots els sectors de la societat civil catalana. No tinc temps per dir-li'n la quantitat, que vostè segur que també les ha seguit i les ha llegit, i, per tant, només li remarcaré algunes, les últimes, i les més importants.

Feia referència, fa poc, a quaranta-vuit grups conservacionistes que deien que l'actuació de la Direcció General està perjudicant el patrimoni natural de tots els catalans, no del Govern; de tots els catalans. I, en la mateixa direcció, es pronunciava la Institució Catalana d'Història Natural, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, que, a més a més, com les anteriors, demanava que l'actual Direcció General passés a la nova Conselleria de Medi Ambient. Igual es pronunciaven unes altres organitzacions i, en el mateix sentit, el doctor Ramon Folch deia, clarament, que aquesta situació s'havia de modificar en el fons i en la forma.

Per tant, existeix una tal coincidència entre la societat civil i tota l'oposició, fonamentalment en tres punts: el primer, que el medi ambient no es pot partir per la meitat creant conselleries de «mig ambient»; dos, la valoració negativa de l'actuació de la Direcció General de Medi Natural pel que fa als parcs naturals, a la política forestal i a la protecció de la fauna és general; tres, que la petició unànime que tot el medi natural sigui traspassat a la Conselleria de Medi Ambient és general.

I, per últim, el mateix Conseller de Medi Ambient, el dia 16 del IV, deia: «No tinc cap temor que les competències de conservació de la natura deixin de venir a Medi Ambient». No era massa explícit, però se li veien les intencions. A mi m'agradaria saber quines són les seves intencions: si coincideix amb el que

demana tothom, si coincideix amb el que demana un membre del Consell Executiu, si coincideix que la Direcció General de Medi Natural passi, com demana tothom, a dintre de la Conselleria de Medi Ambient.

I, per últim, vostè pot estar temptat de respondre la meua interpellació una mica com va fer l'altre dia a un membre del grup de l'oposició, que va tractar de confondre la Cambra dient: «Vostès critiquen la nova Conselleria perquè estan en contra d'aquesta Conselleria». Jo li vull recordar que tots els grups de la Cambra, excepte un, durant molts anys han sigut els únics que van votar en contra d'aquesta Conselleria, i ara succeeix el mateix: que tots els grups de l'oposició, coincidint aquesta vegada amb la societat civil catalana, demanen que les competències de medi natural que vostès han gestionat des d'Agricultura i no, per cert, en una bona direcció, com he demostrat abans, li demanen que aquestes competències passin a la nova Conselleria de Medi Ambient, i, de nou, són l'únic, l'únic Grup que s'oposa que això passi a la nova Conselleria de Medi Ambient.

I jo el que li demanaria, senyor Conseller, és que vostè, ja que la resta de grups ens hem pronunciat, digui si vostè pensa que és millor la proposta última que vostè ha fet, amb una fugida cap endavant, de tractar que els grups ecologistes gestionin el medi natural, els parcs, en lloc que això ho gestioni la nova Conselleria de Medi Ambient, perquè, d'aquesta manera, de nou, estarem confonent l'opinió pública, a tothom, creant conselleries, reproduint direccions generals, i que, per tant, creiem que no va en la bona direcció.

I és per això que li pregunto quin és el propòsit de capteniment del Consell Executiu per rectificar aquesta política que fins ara han fet.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Molt honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, avui veig que en aquests torns d'interpel·lacions es demanen traspassos de competències entre departaments.

Jo aprofitaria també per reiterar traspassos de competències pendents, que fa anys que té per assumir el Departament d'Agricultura, com és el tema de les cambres agràries, votat en aquesta Cambra a la tardor de 1980, i recordar també els traspassos pendents de l'inventari forestal, reiterat no fa gaires mesos per l'illustre Diputat senyor Gimeno i fins i tot el traspàs del Laboratori de Fraus, que seria molt útil per al Departament d'Agricultura per poder exercir les seves competències. Això sí que són traspassos de competències que l'Estatut atorga a la Generalitat i que el Govern central en dificulta el traspàs.

La distribució de funcions en el si del Govern de la Generalitat, senyor Madueño, és un tema que correspon decidir-ho al mateix Govern de la Generalitat, i, evidentment, quan l'oposició, evidentment, el que diu és com estan distribuïdes aquestes competències —i d'això en fa la qüestió— és que, possiblement, no pot fer qüestió d'altres coses.

Jo li voldria dir que Agricultura, com vostè sap, que representa només el 2,5% de la renda de Catalunya, i el 4,5% de la població activa, en canvi, està implementada, exerceix la seva acció en el 85% del territori de Catalunya; perquè, a part dels conreus, els boscos, els erms, les garrigues, tot això, és compe-

tència del Departament d'Agricultura. I, en aquest sentit, a la Direcció General de Medi Natural li correspon la utilització racional dels recursos naturals renovables, la lluita contra l'erosió i conservació i millora de sòls agrícoles i forestals, la protecció de la fauna autòctona i exòtica i dels animals domèstics i de companyia, la gestió d'activitats de caça i pesca en aigües continentals, el manteniment i la reconstitució dels equilibris biològics en l'espai natural, i també la coordinació, la tutela i, si s'escau, la gestió d'espais naturals protegits en aplicació vigent a la matèria.

La nostra competència, doncs, afecta el sòl, afecta la fauna, afecta la flora, el sòl emergit, el sòl continental, i també el sòl submergit, la vida a les aigües dolces, en aigües salobres, als aiguamolls, etcètera. És la protecció de les plantes i dels animals.

La conservació del territori. La conservació del territori de l'erosió i de la manca de vegetació..., i, evidentment, ens trobem en un país mediterrani. Vostè ha parlat de les opinions de quaranta entitats que diuen que la gestió del medi natural, doncs, ha estat nefasta per a Catalunya —més o menys, eren aquestes les paraules, aproximadament; no voldria..., o que no ha estat convenient la gestió. Jo li voldria dir que, en un país mediterrani i amb les temperatures en què ens trobem cada estiu un dels greus problemes que té el nostre país és el tema dels incendis forestals. Doncs, aquest ha estat, evidentment, un dels reptes que el Govern de la Generalitat i la Direcció, concretament, de Medi Natural es va posar per intentar resoldre, per intentar buscar un camí de solució a aquest problema dels incendis forestals. Perquè l'incendi, cal tenir en compte, que l'incendi destrueix la vegetació, per tant, impedeix l'aprofitament d'aquesta vegetació: l'aprofitament forestal, l'aprofitament agrari; destrueix també l'hàbitat de la fauna, i, evidentment, l'incendi fa que el terreny cremat sigui un terreny que pugui ser víctima de l'erosió, sobretot quan aquest incendi és repetitiu. La lluita contra el foc ha estat, per tant, una de les nostres fonamentals preocupacions de la Direcció General de Medi Natural.

L'operació Foc Verd, iniciada per l'anterior Conseller, pel Conseller Miró, l'any 87, ha tingut ja quatre exercicis i, evidentment, els resultats obtinguts, sense cap mena de cofoisme, però, ens permeten veure el futur amb molta precaució, perquè evidentment el nostre país..., i aquests dies, si sortíssim a fora i no tinguéssim aquest beneficiós aire condicionat de la sala, ens adonaríem de les altes temperatures i de la sequera que hi ha, ens adonaríem, doncs, en aquest sentit, del risc d'incendi que representa. L'operació Foc Verd ha consistit, d'una banda, en la detecció del foc, en una operació per detectar el foc, els punts de guaita, setanta-nou punts de guaita tenim instal·lats en el territori de Catalunya: punts fixos, els punts de vigilància aèria, mitjançant els avions del Departament d'Agricultura, les avioletes, i aleshores l'actuació quan es veu que hi ha alguna columna de fum, es veu que comença algun tipus d'incendi. Els grups d'acció immediata, que n'hi ha disset actuant a tot el territori: grups de terra i grups «helitransportats»; les patrulles d'agents rurals, seixanta patrulles actuant a Catalunya; els voluntaris forestals, més de cinc-centes persones fan aquesta actuació de cara a la defensa del territori, de cara a la conservació del nostre patrimoni natural; de cara que el nostre territori, com deia vostè, senyor Madueño, en una altra interpellació en aquesta Cambra, doncs, les competències no siguin només allò

gris, el que passa a Medi Ambient, sinó que passen també allò verd, en aquest cas seria allò negre, que és el que hi ha en el territori quan es crema.

Tot això és el que estem fent i, evidentment, també amb la col·laboració de les agrupacions de defensa forestal. Les agrupacions de defensa forestal estan constituïdes, sobretot, per propietaris i per persones que viuen permanentment al camp, per agricultors, per pagesos, que són els primers que coneixen el territori, que detecten l'incendi, i els primers que actuen enfront d'aquest incendi. L'agrupació de defensa forestal sensibilitzada vigila el territori i, si pot, apaga amb els mitjans de què disposa. L'Administració, evidentment, ha dotat aquestes agrupacions de defensa forestal dels mitjans necessaris: en primer lloc, els de comunicació, per poder avisar de la columna de fum, de l'inici d'incendi, i dels mitjans complementaris moltes vegades dels seus elements agraris, dels seus tractors, de les seves bótes de purins, per poder anar en una primera instància a apagar el foc. L'agricultor ha estat, en aquest sentit, el principal protector, el principal protagonista de la defensa forestal, el principal protagonista de la protecció del medi natural. Aquestes agrupacions de defensa forestal afecten més de quatre-cents ajuntaments de Catalunya, que hi estan relacionats, i cobreixen aproximadament uns 10.000 quilòmetres quadrats de territori forestal, quan el total de territori forestal és d'uns 18.000 quilòmetres quadrats, però cal tenir en compte que hi ha tota una part important, que és la part pirinenca, on el risc d'incendis, sobretot en els mesos d'estiu, és més baix, atesa la pluviometria d'aquelles zones.

L'operació Foc Verd ha comptat també amb totes unes campanyes de sensibilització, dutes a terme, evidentment, per la Direcció General de Medi Natural, de cara a l'opinió pública: els joves, els escolars..., i, de tot això, n'hem pogut obtenir uns resultats que ens permeten, doncs, estar satisfets en les darreres quatre campanyes. I ho dic sense cap mena de petulància, perquè podria ser que aquest any els resultats no fossin bons. Deia precisament el Director General d'ICONA, el senyor Santiago Marraco —bon amic de fa molts anys—, que una bona gestió enfront dels incendis forestals es comprova quan, després de deu anys, d'una sèrie de deu anys, els resultats mitjans han estat uns resultats suficientment baixos, suficientment bons: un any pot ser l'excepció, tant si és un any bo, mogut per una altíssima pluviometria, com si és un any dolent, mogut per unes circumstàncies de vent i de temperatures extraordinàriament altes.

Jo voldria, de tota manera, amb això, posar de manifest la cooperació indispensable de l'agricultor en tot el que fa referència a la lluita contra els incendis forestals. No li parlaré de moltes xifres, però sí que li diré que durant els darrers anys, al voltant de les 1.000 hectàrees ha estat la superfície cremada que hem tingut durant aquests quatre anys de l'operació Foc Verd, i quan, per exemple —per posar només un exemple—, l'any 83 se n'havien cremat 16.000, i, per no dir l'any 86, en què, com vostè sap, van ser 40.000, les hectàrees cremades. I això, evidentment, no és només mèrit del Departament d'Agricultura i de la Direcció General de Medi Natural, perquè la lluita contra el foc és una lluita que hi ha col·laborat tothom: hi han col·laborat especialment els bombers, que depenen del Departament de Governació —i que em sembla molt bé que en depenguin, no tinc en aquest sentit cap mena de voluntat assimilista i de moure traspassos de competències d'un departament a l'altre—, i també

la cooperació inestimable del mateix Ministeri d'Agricultura, a través de l'Institut de la Conservació de la Naturalesa.

I, evidentment, la conservació de la natura passa també per les tasques relacionades amb la conservació de sòls i terrenys forestals, que han suposat unes inversions importants per a la reforestació directa, amb treballs de regeneració de boscos en terrenys incendiats, obres de canalització de riberes i de correcció hidrològica. Concretament, d'acord amb el conveni d'ICONA per a l'any 90, s'han realitzat unes inversions de més de 600 milions de pessetes en aquest sentit, de treballs, de millora de treballs hidrològics.

Vostè ha parlat també del tema dels parcs, de quants diners destinàvem en aquest sentit als parcs. Miri, li posaré només un exemple: al parc d'Aiguestortes enguany destinarem 71 milions de pessetes, que, sumats al tema de la hidrologia al voltant del parc, farà un total de 381 milions de pessetes, i això a part, evidentment, del personal que tinguem destinat al parc nacional d'Aiguestortes. La inversió als altres parcs és de 280 milions de pessetes.

M'agradaria continuar-li explicant el que anem fent en la Direcció General de Medi Natural: veig que se m'esgota el temps. En tot cas, després, en el torn de la contrarèplica podré continuar-li explicant les actuacions que està duent la nostra Direcció General.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Madueño té cinc minuts per formular la rèplica.

El Sr. MADUEÑO: Suposo que bastaran cinc minuts per contestar al Conseller d'«Incendis» de la Generalitat de Catalunya, perquè jo he vingut a parlar de medi natural i vostè m'ha parlat d'incendis; jo he parlat d'unes coses, i vostè només m'ha parlat d'incendis.

Si haguéssim de fer cas fins i tot de les seves dades, si féssim una valoració dels deu anys, veuríem que en els deu anys la seva tasca, fins i tot aquesta, no ha estat massa brillant, perquè fins a l'any 86, pel que es veu, vostès van fer poca gestió d'incendis. Va ser necessari cremar 40.000 hectàrees perquè vostès reaccionessin. Aquest Parlament —i no van ser vostès els primers— va exigir una resposta, perquè ja la cosa era insuportable, i es va fer el programa Foc Verd, recolzat unànimement per aquesta Cambra, i es demostra que quan es fan programes correctes, quan es fa gestió de govern correcta, els resultats són positius.

Jo no he criticat el tema d'incendis; jo m'he limitat a posar de manifest que el medi natural de Catalunya necessitava una política, una gestió, i aquesta política i aquesta gestió és el que no ha existit, senyor Conseller, i vostè no m'ha dit absolutament res d'aquesta política ni d'aquesta gestió, que, ja li he dit, no critica el meu partit: no només critica tota l'oposició, sinó que és la societat civil catalana, que no he tingut temps aquí de llegir-li el que segur que vostè ha llegit tan bé com jo. Però, per desgràcia, no s'ha produït un incendi tan fort en el nostre medi natural com va produir-se en el tema dels incendis forestals, perquè vostès reaccionin, i vostès no han reaccionat encara a l'allau de crítiques que hi ha a tot Catalunya, fins i tot al Consell Assessor del Govern, el Consell de Protecció de la Natura, que creiem que és un organisme que, si bé és plural i amb un gran —crec jo— potencial i un gran rigor científic, hauria de ser

escollat pel Govern, pel Consell Executiu i, sobretot, pel Conseller responsable màxim de la conservació de la natura —no només dels incendis, senyor Conseller, que reconec que és un tema preocupant i molt important, però aquest Parlament ja va indicar una línia, i que vostès l'han seguit, i jo no la hi he criticat.

I crec sincerament que si vostè vol parlar de xifres, malament aniria, perquè torno a dir-li: el President del Consell de la Natura ha dit que som el lloc on els pressupostos són més baixos de tot l'Estat. És que fins i tot si agaféssim totes les seves competències de medi natural, que té la Conselleria d'Agricultura, i fent-li favor, el programa que vostè destina a medi natural i a tota la política forestal, vostès destinen 3.300 milions de pessetes; tota la política forestal: espais..., tota. Sap quant hi destina una comunitat autònoma similar a la nostra, amb una massa forestal similar a la nostra, situada en el Mediterrani, com és Andalusia? El IARA, 31.000 milions de pessetes; el seu Departament té 15.000 milions de pessetes. 5.000, ALAMA —ALAMA és l'agència de medi ambient que té tots els parcs: sí que té protegit el 17%, no el 2,7% com nosaltres. En total, 36.000 milions de pessetes, hi destina aquesta comunitat autònoma. Si vol, continuem parlant de xifres i em parla vostè de 381 milions de pessetes, en conveni amb l'ICONA; per tant, l'ICONA, l'Estat, està ajudant a fer les correccions hidrològiques del parc nacional d'Aiguestortes; però, perdoni, és que el que demanem per a Aiguestortes és que sigui un autèntic parc nacional, que tingui zones d'inversions similars als parcs nacionals de l'Estat. Per exemple, Doñana, sap vostè quant té, no?: 1.000 milions de pessetes de pressupost; Ordesa, similar al nostre: 300 milions de pessetes per a aquest any. Pressupost directe, allà; per què no té un pressupost similar Aiguestortes?

I, per últim, senyor Conseller, vostè no m'ha dit res del que és un clam general en el nostre país en aquests moments: jo..., en fi, vostè ha fet un joc de mans sobre el tema del traspàs de competències. Està claríssim que, aquí, el que estàvem dient és que les atribucions que vostè té en aquests moments sobre medi natural —que és el que li diu tota la societat, i vostè ho sap: no cal fer jocs de mans sobre aquest tema—, és que les competències que vostè té en el tema de medi natural, que, com ha quedat avui claríssimament explicitat davant d'aquesta Cambra, vostè no té res a dir, vostè no té res a dir, i, si no té res a dir, quin problema té de traspassar-li tota la Direcció General al nou Conseller de Medi Ambient, que ha agafat l'antiga Direcció General de Medi Ambient i està funcionant, però de moment no sabem que tingui més problemes dels que ja tenia, com a mínim. Per tant, si vostè li traspassa la Direcció General de Medi Natural, possiblement el nou Conseller no tingui més problemes que els que té vostè, possiblement faci una altra política —això esperem—, i de vostè, el que esperem és, com a mínim, que ens expliqui quina política de medi natural vostè pensa fer en el futur, i si té la intencionalitat el Consell Executiu, com demanava el Conseller de Medi Ambient, de traspassar-li o de passar-li les funcions de medi natural a la nova Conselleria de Medi Ambient.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. L'honorable Conseller, per a la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats,

han estat traspassades del Govern central, és el Consell Executiu, qui pren aquesta decisió. Vostès, evidentment, volen dir:

opinions de tota la societat civil catalana, com vostè diu, d'aquests grups que em sembla i que tenen una opinió molt respectable, i que respecto profundament les seves opinions, no tinguin en compte això quan es parla de la gestió del medi natural, és un tema en el qual no vull entrar, però que, evidentment, sí que estic disposat a defensar la política que el Departament, que la Generalitat ha fet en aquest sentit per a la protecció, per a la millora del medi natural.

Vostè ha parlat de xifres, el que passa és que potser les xifres les hem dit de pressa, potser no les hem pogut..., no les hem comprès: jo no he dit que el parc d'Aiguestortes..., he dit, concretament, que a part del tema del personal, eren 381 milions de pessetes, els que s'hi invertien, i que l'obra d'hidrologia, evidentment, senyor Madueño, no es fa en el parc, no es pot fer en el parc, obra d'hidrologia! El parc nacional és un parc en el qual no s'hi toca absolutament res; l'obra d'hidrologia es fa, evidentment, a la zona perifèrica del parc, als voltants del parc, no a l'interior del parc, perquè allà, evidentment, no s'hi pot fer cap mena d'obra. Li parlaria també dels diners que es destinen als altres parcs naturals, a tots els altres parcs naturals, li diré que són 280 milions de pessetes. Em dirà: «Home, haurien de destinar més diners...» Possiblement sí; possiblement hi hauríem de poder destinar més diners. El que passa és que això és un tema que, evidentment, les capacitats pressupostàries, doncs, de la institució..., és un tema que suposo que el Conseller d'Economia tindrà l'ocasió de parlar-ne en els mesos que vénen, quan es parli del refinançament de la Generalitat.

I voldria, finalment, acabar, doncs, per quan vostè m'ha preguntat novament què en pensava, sobre les competències de medi natural, en aquest sentit, a on havien estar? Miri, jo crec que, en aquest sentit, hi ha unes raons per estar en un departament, i hi ha raons, evidentment, per estar en un altre departament. A nivell europeu hi ha opcions de totes menes; hi ha opcions, doncs, de països que tenen un departament de medi ambient que comprèn el medi natural, altres països que ho tenen dividit... Qualsevol de les opcions crec que pot ser bona i acceptable. Jo estic segur, en aquest sentit, que el Consell Executiu de la Generalitat, d'acord, després de la creació del Departament de Medi Ambient, adoptarà en cada cas aquell repartiment de funcions dintre del Govern, de manera de poder servir al més eficaçment possible el medi natural i els interessos del país.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de patrimoni històric-cultural del Govern de la Generalitat, que formularà l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de patrimoni històric-cultural del Govern de la Generalitat

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, si entenem «patrimoni» com el conjunt de béns que una persona hereta dels seus avantpassats, o un conjunt de béns, valors i crèdits que posseeixen una persona o una institució, queda clar que si hi ha algun tema que ens

ha de preocupar d'una manera permanent és el tema de l'administració i de la defensa d'aquest patrimoni.

Iniciativa per Catalunya ha anat plantejat aquest tema al llarg d'un seguit de preguntes, d'esmenes als pressupostos..., perquè tenim clar que pot haver-hi errors esmenables en polítiques sectorials. Sempre poden ser errors greus, poden atemptar contra l'ús del diner públic, però que seria del tot irreversible un error global en la política de patrimoni, perquè Catalunya, que no té recursos energètics, té, en canvi, patrimoni cultural, històric i arqueològic important, i la defensa d'aquest patrimoni és del tot indispensable.

Estem d'acord, també, que en parlar de «patrimoni» hauríem de poder parlar del patrimoni en un sentit globalitzador. No tindria sentit la defensa del patrimoni històric i cultural, per exemple, si el patrimoni natural no gaudís de garanties efectives de defensa. És a dir, resultaria relativament absurd dir: fem aquesta defensa d'aquella ermita en aquell indret, però en canvi l'indret no el defensem.

Em penso que tot això són raons suficients per explicar l'interès que té per a nosaltres aquest tema i aquesta interpellació, tot i que sigui substanciada a l'hora inoportuna del *dry martini*. (*Remor de veus.*) Jo crec que en el tema de la pregunta sobre el capteniment, sobre la política de patrimoni que té el Govern de la Generalitat, es podria gairebé resumir, senyores i senyors diputats, honorable senyor Conseller, en una pregunta: quan tindrem la nova llei de patrimoni? I quins elements contindrà aquesta llei de patrimoni? Jo recordo a les senyores i senyors diputats que quan el 14 de novembre del 90 aprovàvem la Llei de Museus, el seu article tercer i en la definició de «bé cultural» deïem: «Als efectes d'aquesta Llei tenen la consideració de béns culturals els testimonis materials que constitueixen punts de referència importants del desenvolupament de l'home i del seu entorn, sens perjudici d'allò que, si s'escau, disposi una futura llei del patrimoni cultural de Catalunya».

És una llei que servirà també per desenvolupar l'article 46 de la Constitució. Crec que és un dels articles més estimulants de la Constitució per als que tenim una certa passió per les problemàtiques de tipus cultural; tot i que les senyores i els senyors diputats el deuen tenir molt present, em permeto de recordar-lo. Diu així l'article 46: «Els poders públics garantiran la conservació i promouran l'enriquiment del patrimoni històric, cultural i artístic dels pobles d'Espanya i dels béns que l'integren, sigui quin sigui el règim jurídic i la titularitat. La llei penal sancionará els atemptats contra aquest patrimoni.» És a dir, no solament hi ha garanties de conservació i promoció i enriquiment d'aquest patrimoni, sinó que a més l'article de la Constitució, en tant que gran llei-marc, parla que la llei penal «sancionará els atemptats contra aquest patrimoni».

Evidentment, la futura llei del patrimoni de Catalunya tindrà en compte això, com tindrà en compte l'article 43.2 de l'Estatut, quan diu que el patrimoni de la Generalitat, la seva administració, defensa i conservació «seran regulats per una llei de Catalunya», o quan l'article 9 de l'Estatut ens recorda les competències exclusives de la Generalitat en temes de patrimoni històric, artístic, monumental, arquitectònic, arqueològic i científic, naturalment sens perjudici d'allò que disposa el número 28 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució.

Tots sabem que aquesta llei del patrimoni segurament no ha arribat abans perquè va haver-hi un conflicte de competències

interposat pel Govern de la Generalitat a la Ley del Patrimonio Histórico Español, conflicte que ha quedat resolt en termes que confesso que no entenc del tot..., amb una sentència 17/1991, la sentència del Tribunal Constitucional als recursos d'anticonstitucionalitat de la Llei del Patrimonio Histórico Español, que havien presentat, si no recordo malament, també el Govern de Galícia i el Govern d'Euskadi, conjuntament amb el Govern de Catalunya. Dic que la sensació que un té quan llegeix aquesta sentència és que en el futur hem de parlar de competències concurrents en el tema del patrimoni, és a dir que la sentència ajuda a dir-nos que tenim un treball a fer en el tema del patrimoni, que és un treball que no és dels uns i dels altres per parts, sinó que en tot cas hem d'arbitrar les mesures que ens permetin aquesta coordinació de polítiques per tirar endavant aquesta gestió del patrimoni.

Aquesta llei del patrimoni haurà de tenir en compte, segurament, la ja esmentada Ley del Patrimonio Histórico Español, haurà de tenir en compte aquests esborranys d'una futura llei de mecenatge, que ja sembla, en tot cas, una d'aquelles peticions permanents que no arriben mai; haurà de ser una llei que reguli les competències de Catalunya en matèria de patrimoni; les vies de coordinació entre el poder autonòmic i els ens locals... És molt important aquí recordar també en quins moments i de quina manera hi ha competències municipals en matèria de patrimoni, que, evidentment, hauran de ser tingudes en compte en aquesta futura llei: recordo l'article 63 de la Llei Municipal i de Règim Local de 1987, i també el que diu l'article 7 de la Ley del Patrimonio Histórico Español sobre les competències municipals en la matèria.

Haurà de ser una llei que parli en termes molt clars de règims sancionadors dissuasoris; és a dir, si som molt conscients que en el tema del patrimoni ens estem jugant molt de cara al que és el nostre present i el nostre futur, la nostra imatge i la nostra identitat, haurem de tenir molt clar que no pot ser una llei feta només de recomanacions, sinó que també ha de ser una llei que arbitri règims sancionadors dissuasoris prou clars. I és una llei que tindrà, segurament, propostes de sensibilització a favor del patrimoni, de coordinació de polítiques de patrimoni, de canalització de recursos, i que concreti cada vegada més què significa la declaració de béns d'interès cultural, que és un dels mecanismes que en aquests moments posseeix el Govern de la Generalitat per fer una defensa efectiva d'aquest patrimoni.

Hi ha un tema que em penso que és molt important, que és el tema de recursos, en el qual hauríem de començar a parlar d'una gran qüestió, i és aquest famós 1% del MOPU destinat a conservació de patrimoni i foment de patrimoni. El nostre Grup, senyores i senyors diputats, estaria totalment d'acord a encetar converses serioses, en el marc de les converses generals de transferències del Govern de la Generalitat amb el Govern central, per veure si és possible coordinar l'ús i el destí d'aquests diners pel que fa a l'obra pública que el MOPU realitza a Catalunya. És una quantitat molt important: en aquests moments a Catalunya hi ha molta obra pública, i a vegades tenim la sensació que una de les maneres de fer política a Catalunya des de fora de Catalunya és tenint fons reservats que, en tot cas, no els pot controlar el Govern de la Generalitat —sigui del color que sigui aquest govern—, i, per tant, que no els podem controlar, tampoc, des dels mecanismes de control que aquest Parlament té.

És, repeteixo, un tema que pot semblar menor, però no ho és des del punt de vista de recursos. Més encara, aquests dies vaig tenir l'ocasió de parlar amb dos ministres catalans a Madrid, i la broma que feien entre ells, el Ministre de Cultura i el Ministre d'Obres Públiques i Urbanisme, deia: «Qui dels dos té més recursos per fer política cultural?» No era un joc de paraules entre ells, perquè és evident que els recursos que en aquests moments té el Ministre Borrell, dependent justament d'aquestes quantitats del MOPU, són recursos molt importants que no poden ser considerats insuficients.

Senzillament, i perquè a aquesta hora em semblaria del tot assassí allargar-me més del compte, dir només que en el torn de rèplica m'agradaria parlar d'un tema molt concret, que és que dins d'aquest patrimoni hi ha la situació dels jaciments arqueològics, dels quals Josep Carles Alay, que és responsable de la Comissió de Patrimoni de la Societat Catalana d'Arqueologia, ha dit que pràcticament tot jaciment arqueològic català havia estat afectat en major o menor grau per una excavació furtiva. Com que el tema de les espoliacions i les excavacions furtives preocupa molt el sector, i també crec que ens preocupa molt a tots nosaltres, segurament parlaré d'això, si hi ha temps després.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'honorable Conseller senyor Guitart té la paraula, pel Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, jo crec que vostè s'ha referit a una qüestió i un tema, aquest de la defensa del patrimoni, que és objecte d'especial preocupació per part del Departament de Cultura, per part del senyor Diputat, com ho ha demostrat, i crec que s'està produint un fet positiu en el conjunt del país: és que s'hi està incrementant la sensibilitat sobre aquestes qüestions. Només per referir-m'hi d'una manera general, els voldria dir que en la creació de la Comunitat Econòmica Europea els temes de cultura varen ser absolutament deixats de costat, excepte unes referències clares als temes de conservació del patrimoni històric, artístic i cultural. És a dir que jo crec que sintonitzem amb el que és la preocupació fonamental, en la qual coincidim.

Jo li podria explicar, per tranquil·litzar només el senyor Diputat, moltes de les coses, de les actuacions que s'han fet i que estem fent en relació amb la conservació del patrimoni i amb la preservació, tant des del punt de vista de les actuacions: la creació d'infraestructures, amb actuacions de conservació, amb creació de nous arxius..., en tots aquests aspectes reglamentaris, que afecten uns un tipus de patrimoni i els altres l'altre, jo crec que hem emprès una actuació —s'havia emprès i l'estem prosseguint—, una línia decidida, i que em penso que els fruits s'estan..., es van donant, el que passa és que, com deia el senyor Diputat, la riquesa del nostre patrimoni és extraordinària, i amb els nostres mitjans i amb els mitjans al nostre abast tenim dificultats de tot ordre. Només per fer esment a una qüestió que ens sembla que és objecte de preocupació general, hi ha tot el problema de les ermites romàniques en el Pirineu, en les quals poder donar una resposta, des d'un punt de vista positiu, introdueix dificultats de tot ordre, de les quals no només vull fer referència a les econòmiques, sinó de tot tipus i de tot estil.

Em penso que aquesta és una de les qüestions, com deia el senyor Diputat, que a nosaltres ens preocupa, que preocupa les persones més sensibles del nostre país, i que nosaltres tenim

l'obligació i hi volem donar una resposta que sigui contundent i satisfactòria. L'estem donant en la mesura de les nostres possibilitats i en la mesura de si les coses es fan prou bé, des del punt de vista de la nostra actuació, i d'una política que jo crec que és concreta, definida i definitiva en molts aspectes, però que, en tot cas, em penso que convé donar-li unes certes consideracions.

El senyor Diputat es referia, d'una manera molt clara, a la Llei de Patrimoni. Efectivament, jo crec que durant aquests darrers anys nosaltres hem tingut una dificultat complementària molt important, pel que feia referència a la possibilitat d'actuació legal en molts aspectes. És a dir, la Llei del Patrimoni que, com deia el senyor Diputat, va ser objecte de recurs, aquesta és una llei que ens impossibilitava de prendre quatre tipus d'actuacions com són la declaració de béns d'interès cultural: l'Estat se l'havia reservat, no es pot dir que hagi fet res durant aquest temps, i, per tant, quedaven béns que, en no poder-se declarar, quedaven deslligats de les normatives corresponents; per tant, només hi havia els que estaven declarats abans. El segon era la promoció internacional de la cultura patrimonial; això té interès i té importància perquè aquesta promoció afavoreix no només alguna vegada les actuacions, des del punt de vista econòmic i moltes vegades tècnic; en no poder fer establir aquesta promoció, ens deixava deslligats de la utilització de canals internacionals: no es pot dir que no s'hagués aconseguit, però s'havia de fer amb un esforç complementari; se'ns negava l'existència de registres, inventaris, censos i catàlegs, que l'Estat es reservava en exclusiva, és a dir, no es podia fer un cens perquè l'Estat deia que se l'havia reservat per a ell, i la impossibilitat que els governs poguessin fer declaracions de patrimoni documental, no només d'interès cultural, sinó àdhuc de patrimoni documental.

Aquesta situació, i la impugnació d'aquesta Llei, va provocar una situació d'*impasse* per a la formulació definitiva de la Llei de Patrimoni de Catalunya. Afortunadament, fa un temps es va resoldre amb la sentència a què es referia el senyor Diputat. Aquesta sentència, com ell mateix diu, és una sentència que, si bé l'Estat no declara..., el Tribunal Constitucional, si bé no declara la inconstitucionalitat d'aquests articles, sí que fa la interpretació, dóna la interpretació corresponent, i, per tant, el que estableix és que, a partir d'ara, es podran declarar béns d'interès cultural, que es podrà..., podrem realitzar promoció internacional de la cultura patrimonial, que podrem tenir un registre —en aquest cas sí que estableix l'aspecte que nosaltres tenim la funció decisòria en aquesta tramitació—, i, al mateix temps, nosaltres podem fer declaracions de patrimoni documental. És a dir, jo crec que aquesta sentència obre la possibilitat de la formalització d'aquesta Llei, que fins ara ens havia estat impedita.

En aquest sentit, el senyor Diputat em deia com estava aquesta Llei i quan es presentaria. Aquesta Llei, en aquests moments i des de fa aproximadament..., gairebé un mes i mig, s'hi està treballant, és a dir, tenim uns lletrats que hi estan treballant —uns lletrats coneguts—, amb col·laboració del Departament de Cultura i extern del Departament de Cultura, i estan..., hi ha hagut un tràmit previ, que ha sigut l'anàlisi de totes les sentències produïdes durant aquest temps, i aleshores jo, en una roda de premsa, en unes manifestacions a la premsa que van fer el Secretari General i el Director General del Departament, varen afirmar —cosa que jo els reafirmo des d'aquesta tribuna— que abans que s'acabi l'actual legislatura aquesta Llei entrarà en el

Parlament. Procurarem que el senyor Diputat la conegui, donat el seu interès, i procurarem aportar-hi i incrementar-la des del punt de vista..., millorar-la, fins i tot abans de la presentació al tràmit parlamentari. És una llei que, pel seu interès extraordinari, pensem que cal fer-la amb totes les garanties necessàries i imprescindibles per poder dur a terme aquesta tasca.

El que dirà la Llei és exactament..., la Llei seguirà amb elements complementaris i peculiars, pel que fa referència a la nostra singularitat; seguirà els punts amb què es referia a la Llei de Patrimoni, que dóna resposta als articles de la Constitució, amb algun element complementari que, en aquest moment, jo no li puc acabar de precisar, però sobre el qual estem treballant. Però, en tot cas, la nostra intenció i el transcurs dels treballs ens fan pensar que, amb tota seguretat, abans que s'acabi aquesta legislatura podran entrar.

De totes maneres, i per a tranquil·litat del senyor Diputat, li haig de dir que nosaltres hem reclamat, és a dir, ja hem declarat béns d'interès cultural, hem iniciat els expedients, hem reclamat que ens tornessin tots els que s'havien enviat a Madrid —perquè no havíem parat, durant aquests anys, de fer-ho—, i nosaltres, durant aquest temps, tramitem aquests expedients per a declaració de béns d'interès cultural. De totes maneres, i aquí ve l'última part de la seva intervenció, nosaltres promulgarem, mentrestant, dos decrets: un decret sobre la declaració dels béns d'interès cultural i l'inventari del patrimoni cultural moble, decret que, en tot cas, tindrà un caràcter de sotmetre's posteriorment a la Llei que decideixi, però que ens adaptarem a la normativa vigent per tractar d'agilitar aquestes actuacions, i un altre decret sobre les intervencions arqueològiques. En el punt que feia referència el senyor Diputat, sobre les espoliacions, aquest decret s'hi refereix d'una manera concreta, i, per tant, intentarem, en tant que això no es produeixi, formalitzar per una via legal aquesta qüestió que afecta precisament les intervencions arqueològiques. Per exemple, al mateix temps que procura i estableix normes per garantir l'eficàcia d'aquestes exploracions, hi ha les exigències als beneficiaris de les autoritzacions de dipositar els objectes trobats al museu indicat a l'autorització, «el material procedent de la utilització pedagògica pot ser dipositat mentre dura el seu estudi en una institució científica...», és a dir, tractem, amb aquest decret, de regular totes les incidències que es poden produir en aquesta conjuntura.

Amb molt de gust respondré qualsevol cosa que em pugui seguir preguntant. En aquests moments, em penso que les dues coses a què s'havia referit eren precisament les que li he intentat respondre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot fer un torn de rèplica el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Un brevíssim torn de rèplica, per dir que em sembla que aquesta interpellació ha estat un acte de pedagogia sobre el patrimoni: em penso que hem plantejat una problemàtica concreta sobre el tema del patrimoni, que hi ha hagut un seguit de respostes esperançadores, en el sentit que, aquesta Llei del Patrimoni, la necessitem, i que el debat d'aquesta Llei del Patrimoni, el debat en comissió i en ponència i tot el tipus de debats paral·lels que genera una llei d'aquestes ens ajudaran a tots a entendre i a conèixer una mica millor el patrimoni.

Jo crec que seria molt important que en aquest Parlament es fes un dia un debat general sobre el patrimoni, i que aleshores

agafés tant el patrimoni històric i cultural com el patrimoni natural —no dic en aquesta legislatura, si és que s'ha d'acabar aviat, sinó en una altra—, però és que em penso que seria interessant perquè la conservació del patrimoni és una cosa que no és només competència del Conseller de Cultura, em penso que és competència de tots els consellers i de totes les diverses polítiques que s'estan fent en el país. Repeteixo que en aquests moments Catalunya, d'altres coses, no en té; de patrimoni, en té, i la defensa d'aquest patrimoni és una cosa molt cara; sempre hi ha tendències que les demagògies diguin: hi ha coses més urgents que dedicar-se al patrimoni, i sempre hi ha un intent de desviar recursos que van cap al patrimoni, cap a qüestions que tots entenem que són molt més urgents. Per tant, repeteixo que no és senzill fer una defensa de la destinació de recursos a patrimoni, quan el país té encara tantes mancances de tipus social evident.

En aquest sentit, nosaltres continuarem insistint en la necessitat de fer aquesta pedagogia del patrimoni, en molts aspectes. Fa poc temps vaig tenir ocasió, convidat pel Director de l'Escola de Policia de Catalunya, d'anar a Mollet amb un seguit de pintors i escultors, a parlar —era un curs de policia local i policia autonòmica—, a parlar de què significava el patrimoni. Per entendre'ns, la cosa clara és que un policia veu que un noi està tractant d'obrir un caixer automàtic o una màquina escurabutxaques, i immediatament sap que està fent un atemptat i el deté o fa una intervenció per impedir que ho faci, però, en canvi, es pot quedar indiferent davant el fet que una persona estigui destrossant una escultura pública, una estàtua, i això, fins i tot, ho hem vist molt a prop d'aquest Parlament, en el parc de la Ciutadella, amb una figura, per cert, relativament important del nostre patrimoni escultòric. Aleshores, aquest tipus d'actuacions, de dir: no, és que també la policia és policia a l'hora de defensar la integritat dels béns de Catalunya, també és policia a favor del patrimoni, i també els mitjans de comunicació fan campanyes a favor del patrimoni, per totes aquestes raons em penso que serà important endegar aquestes campanyes.

Hi ha un darrer tema que, en tot cas, repeteixo, en intervencions posteriors podríem tractar, que és l'accelerada aplicació a Catalunya de la Convenció Europea per a la Protecció del Patrimoni Arqueològic. Ja que estem parlant, cada vegada més, del 93 i la plena integració a Europa, crec que també en aquest aspecte de les grans convencions europees de tipus de polítiques culturals, ens interessa que a Catalunya quedi ben clar que ens integrem del tot a Europa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'honorable Conseller...? (Pausa.) No vol intervenir.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social, i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. (*Pausa.*) D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes

La primera pregunta ha quedat posposada; la segona pregunta, la formula la il·lustre Diputada senyora Maria Teresa Utgés, del Grup Socialista. Té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
el compliment de les disposicions vigents
en disciplina de mercat i defensa dels
consumidors pel que fa a la qualitat de la carn,
sobre la comercialització de carn de boví
importada il·legalment de Polònia
i sobre la importació clandestina de carn
de boví procedent de Polònia*

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per acumular les tres preguntes.

Aquestes preguntes tracten, una vegada més, sobre un altre dels escàndols de la carn. El passat dia 22 de març, a Cerdanyola del Vallès va ser descoberta una importació il·legal de carn de boví; concretament, es pretenien comercialitzar de forma il·legal trenta tones de carn procedent de Polònia.

Un camió holandès és el que transportava el producte; tenia les guies sanitàries polaques i la documentació necessària per a la seva tramesa a Tunísia, però una vegada en el nostre territori, la càrrega va ser desviada cap a un garatge de camions on es falsificaven els registres sanitaris.

Segons sembla, aquesta operació de tràfic fraudulent de carn obeïa a l'intent de vulnerar la normativa comunitària que prohibeix la importació d'aquest producte des de països de l'Europa de l'Est. Aquesta normativa està en vigor des de l'accident de la central nuclear de Txernòbyl, davant la contaminació de carns per al consum humà. Aquesta operació es va descobrir arran dels avisos del veïnat, davant la constant presència de camions en la via pública i els moviments d'aquests vehicles en les matinades dels caps de setmana; per tant, un descobriment fortuït. Però, si per això no fos suficient, aquesta no era la primera vegada que succeïa una cosa semblant: el mateix individu implicat ja havia estat detingut el mes de juny pel mateix delicte, i un dels camioners va manifestar que havia fet viatges similars i que no havia passat res.

Aquest nou escàndol ens posa de manifest, una vegada més, d'una banda l'existència de «desaprensus» que no cedeixen en el seu esforç d'enriquir-se a costa de la salut dels consumidors, però també ens confirma el que vam denunciar en altres ocasions: l'existència de xarxes de comercialització clandestines que funcionen i que tenen una important infraestructura, capaç de burlar, amb tota facilitat, els controls de l'Administració.

Aquest és el tema preocupant per a nosaltres, perquè no és un fet aïllat; pensem que es van produint massa accidents en el terreny dels aliments, i aquest nou fet succeeix quan tot just hem superat el sobresalt que es va produir amb l'afer de les hormones. I això ens posa de manifest, molt clarament, que estan fallant moltes coses que estan relacionades amb el control i la inspecció de disciplina del mercat; que hi ha una incapacitat

de fer complir les nostres pròpies normatives i les de la Comunitat Europea. Es coneixen tots aquests fraus perquè els veïns senten sorolls estranys, perquè es descobreix un laboratori clandestí, però no perquè vostès els investiguin, i aquest és el fons de la qüestió que ens preocupa.

És per això que formulem les següents preguntes: la primera fa referència al compliment de les disposicions vigents en disciplina de mercat i defensa del consumidor pel que fa a la qualitat de la carn. Tenim diverses lleis i decrets que fan referència a aquesta matèria, i ens agradaria de conèixer el seu grau de compliment.

La segona tracta sobre la comercialització de la carn de boví importada il·legalment. Volem saber si es va o no comercialitzar aquesta carn.

I la darrera incideix en el tema de la importació clandestina de carn de boví procedent de Polònia. Ens agradaria conèixer quines han estat les actuacions que ha dut a terme el Consell Executiu davant d'aquesta importació il·legal.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Consell Executiu, té la paraula el Conseller de Sanitat, senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Honorable President, senyores i senyors diputats, la detenció de diverses persones, el passat mes de març, a la localitat de Cerdanyola del Vallès, relacionades amb la importació il·legal de carn, es va produir amb anterioritat a la comercialització d'aquesta, i, per tant, no existeix cap constància que s'hagi produït la comercialització d'aquesta carn importada il·legalment.

Sí que a penes es va conèixer aquest fet, el Jutge d'Instrucció número 2 de Cerdanyola del Vallès ha instruït les diligències oportunes, i va demanar la col·laboració expressa del Departament de Sanitat i Seguretat Social, que vam fer presa de mostres i d'anàlisis d'aquesta carn: es van prendre, concretament, nou mostres; s'ha realitzat una completa anàlisi bacteriològica, els resultats del qual s'han facilitat al Jutjat, i també s'ha fet l'estudi de la possible radioactivitat d'aquesta carn.

Jo vull dir-li i recordar-li que la importació de carns provinents de països de l'Est no està prohibida, que m'ha semblat que vostè deia que estava prohibida; el que sí és que s'ha de fer un control de la radioactivitat dels productes alimentaris que provenen d'aquests països.

Sí que li vull dir, a més, que hi ha un fet, i és que vostè no desconeix que el control de la carn d'importació correspon al Ministeri de Sanitat, el qual, desgraciadament, a Catalunya disposa de pocs mitjans per fer aquest control, i al qual nosaltres li oferim la nostra estreta col·laboració per, precisament, anar més enllà en aquest tipus de control.

Ens sembla que, amb els mecanismes que avui dia hi ha de control a nivell de les duanes, per part del Ministeri de Sanitat, doncs, ens sembla que no hi ha prou efectius, i que seria útil, i nosaltres oferim la nostra col·laboració —ho hem fet repetides vegades— al Delegat comissionat, per oferir la nostra col·laboració a intensificar aquest tipus de controls; que no és segur que impedeixin del tot el frau, és a dir que és evident que hi ha un grau de frau que exigeix un grau de control, i això ha donat, jo crec, tot al contrari del que deia vostè: està donant lloc, doncs, a un conjunt d'accions, que unes es fan conjuntes, unes es fan per

part de la Conselleria de Sanitat amb la Conselleria d'Agricultura, i altres es fan amb col·laboració del Ministeri de Sanitat, doncs, que han portat a la detenció —i aquests últims dies en els diaris vostè ho haurà pogut veure—..., a prendre mesures importants de detecció de xarxes il·legals que hi poden haver en el país.

Aquest és el plantejament que tenim nosaltres. Vostè sap que nosaltres, a nivell de la Generalitat, hi ha tres departaments que tenen competències: que és Agricultura, que és la Conselleria de Sanitat i Comerç i Consum, i que es treballa i es fa una tasca de col·laboració conjunta que porta, jo crec, a un bon control general.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Utgés pot repreguntar.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per matisar que, evidentment, la normativa de la Comunitat exigeix que es facin aquests controls radioactius, i, per tant, el Conseller ha posat en evidència que s'havien saltat aquests controls i que no s'havien, d'alguna manera, fet.

El que sí m'ha preocupat de la seva resposta és que no em confirma si s'ha comercialitzat o no la carn. Ha dit, textualment, que no existeix constància de la comercialització de la carn, la qual cosa és una preocupació: que l'Administració no sàpiga amb tota seguretat si aquesta carn s'ha comercialitzat o s'ha destruït; perquè, la carn, es fa això: o es comercialitza o es destrueix. Per tant, l'Administració hauria de saber quin és el fi d'aquesta carn, on ha anat, d'alguna manera, a parar.

Per tant, jo crec que amb actuacions com aquesta, que no es diu clarament el que s'ha fet, estem d'acord que de «desaprensius» sempre n'hi pot haver, però si després de passar-se els controls, si després que hi ha hagut una denúncia dels veïns, l'Administració no pot dir al consumidor que, davant de tot això, aquesta carn no s'ha comercialitzat i que, a més, posaran una sèrie de recursos perquè tot això no torni a passar, em sembla que realment l'usuari està absolutament desprotegit davant de tot això, perquè els missatges que vostès han donat des de les diferents conselleries és: «No, no, aquí no ha passat res; aquesta carn, hem fet unes anàlitzes, les anàlitzes han sortit bé, no està contaminada...»; però això és un frau. Per tant, aquí s'ha de fer alguna cosa: el Consell Executiu té l'obligació de fer alguna cosa davant de tot això.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. L'honorable Conseller senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Em sembla que he sigut bastant clar dient que no s'ha comercialitzat aquesta carn, i estem a l'espera de les accions que porta a terme el Jutge; és a dir, que el Jutge, doncs, aplicarà la sentència que cregui adient, no? Aquesta carn no s'ha comercialitzat, i, per altra part, torno a insistir, no?, en la nostra voluntat de col·laborar perquè es puguin intensificar els controls a nivell duaner que permetin aquestes..., que impedeixin aquestes importacions o aquest frau il·legal d'entrada d'aquestes carns sense control, que no pertany a la Conselleria de Sanitat, en aquest cas, el control, sinó al Ministeri de Sanitat, al qual, repeteixo, li oferim tota la nostra col·laboració en aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta, la formula..., la signen tres senyors...

El Sr. CLOTAS: El senyor Rañé, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Rañé, té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Amb permís de la Presidència, acumularia la pregunta cinquena, sisena, setena i vuitena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Preguntes al Consell Executiu sobre la distribució territorial que el grup GEC-Alsthom ha determinat per a les filials de Catalunya, sobre la relació que té el pla industrial del grup GEC-Alsthom amb el fet de deixar de fabricar una sèrie de productes a Catalunya, sobre l'existència d'una negociació relativa a la situació de les empreses filials del grup GEC-Alsthom a Catalunya i sobre la repercussió del pla industrial del grup GEC-Alsthom

El Sr. RAÑÉ: Hem de dir, per començar, que hem realitzat aquestes quatre preguntes perquè, des d'una perspectiva estrictament parlamentària, volíem portar al si d'aquesta Cambra, amb un procés parlamentari, repeteixo, exclusivament parlamentari, el debat i la discussió d'un problema que afecta un conjunt important de treballadors de Catalunya i un parell d'empreses importants i tradicionals en el teixit industrial de Catalunya, i des d'aquest sentit, entenem que el Parlament, amb el seu tràmit parlamentari, pot ésser, ha d'ésser un element que ajudi a racionalitzar aquests temes i a donar, fins i tot, llum i esperança a un conjunt de famílies que, a hores d'ara, fruit d'altres activitats que no són imputables al Parlament, ni molt menys, no tenen aquesta voluntat o aquesta perspectiva prou aclarida.

Dit tot això, voldríem —entrant en el tema estricte de les preguntes—, voldríem conèixer si el Conseller és conscient de que aquest pla d'actuació empresarial que ha presentat el grup GEC-Alsthom té un tracte discriminatori i negatiu, especialment negatiu, vers l'ocupació de les instal·lacions de Catalunya.

Creiem que el Conseller deu conèixer que el 75% dels excedents que planteja aquesta multinacional són de les empreses o estan a les empreses que radiquen a Catalunya, i que, a més a més, es pretén reduir a més del 50% de tot el conjunt de l'ocupació que hi ha a Catalunya, mentre que altres factories que té l'Estat no pateixen una proposta de reducció tan important ni tan dura en els mètodes de plantejar-la.

Voldríem saber si el Conseller és conscient que el pla d'actuació empresarial té també un tracte discriminatori i negatiu vers el potencial industrial instal·lat a Catalunya, perquè el pla industrial que planteja el grup GEC-Alsthom comporta abandonar productes que s'estan fent a Catalunya, però no abandonar-los definitivament, sinó traslladar-los fora de Catalunya i seguir-los fent, i abandonar uns altres productes que, dissortadament, són els que tenen també un alt valor tecnològic. Voldríem saber si és coneixedor i conscient d'aquesta realitat.

I després de tot això, i si, com reiteradament s'ha dit des de la seva Conselleria, no s'ha fet cap negociació i cap pacte, ni cap tipus de plantejament d'acord amb la multinacional, voldríem saber si el Consell Executiu es manifesta solidari i representat per les declaracions, unes dissortades declaracions del Director General d'Indústria que qualificava com molt correcte el pla d'actuació empresarial presentat pel Grup GEC-Alsthom.

I dic «dissortades» perquè, amb aquestes declaracions, el senyor Miquel Puig fa, fonamentalment, de portaveu de l'empresa, fa el que l'empresa no s'ha atrevit a dir, fins i tot critica i planteja que algunes de les empreses ha de trencar una cultura que és massa polititzada. El senyor Miquel Puig amb les seves declaracions estableix i allibera l'empresa del futur, de les responsabilitats de futur quan diu que el que es faci a Santa Perpètua de Mogoda, que sembla que ja és un projecte ja definitiu, serà en funció —i dic les frases que estaven escrites en els mitjans de comunicació i que ningú ha rebutjat—, diu que «ens farem responsables, tots, d'allò que siguem capaços de fer i oferir»... Qui són tots? La Generalitat? L'empresa? Qui és el que ha de fer, qui és el que ha de garantir el futur d'aquestes empreses? I crec que, d'alguna manera, aquestes declaracions són..., i si les qualifico de «dissortades» és lleu; en tot cas, mereixen, si més no, com un error polític profund que són, el qualificatiu que un altre company del Consell Executiu li va donar: si més no, són «impertinents» o, si volem dir-ho amb diplomàcia parlamentària, «no pertinents», però l'afirmació del Conseller que ens les va traslladar no les va titllar amb diplomàcia parlamentària: va dir que eren unes declaracions «impertinents».

Per aquesta raó volem saber —repeteix— si el Consell Executiu se sent representat amb aquestes declaracions, si és solidari i, si no ho és, què pensa fer per donar-li una esperança i una llum de..., com a mínim, a aquest túnel bastant fosc que tenen davant aquests mil treballadors d'empreses que estan situades a Catalunya.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Sí, senyor President. Entenc que s'acumula el temps de quatre preguntes?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. Té deu minuts.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Moltes gràcies. No els utilitzaré, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En resposta i contraresposta.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, sí. Bé, de fet, es tracta del tema del pla industrial relatiu a Maquinista i a MEINFESA. Aquestes dues empreses tenen una composició accionarial que no els la llegiré tota, però que almenys un parell de pinzellades sí que les vull donar. Concretament a Maquinista, el 55% del capital és d'una multinacional, que és diu GEC-Alsthom, i el 15% és de l'INI, de l'Institut Nacional d'Indústria. A MEINFESA l'INI no hi té participació; però, en canvi, n'hi té MACOSA, que també en té a Maquinista. Aquesta és l'estructura, si bé GEC-Alsthom té per contracte el cent per cent de la gestió, és a dir, la gestió la duu a terme estrictament GEC-Alsthom.

Llavors, el senyor Rañé em pregunta si estem al corrent, si som conscients del pla industrial relatiu a aquestes empreses. En som plenament conscients; el coneixem bé i, a més a més, coneixem el tema des que es va començar a plantejar ara fa bastants mesos. Precisament el terreny, és a dir, la possibilitat de canviar d'ubicació es va plantejar fa bastants mesos i la planta nova que es vol fer té uns requeriments quant a territori bastant estrictes, perquè ha d'estar ben comunicada, no només per carreteres sinó per ferrocarril, i, a més a més, ha de tenir una de-

terminada superfície i una determinada forma del solar, a causa del tipus de fabricació que s'hi ha de fer.

En tot això el Departament d'Indústria hi ha intervingut, des del principi que se'n va començar a parlar, per tal de dur a terme la política que sempre hem dut a terme, que és la de facilitar, atraure aquelles inversions que converteixen les empreses del nostre país en empreses competitives. Perquè, senyor Rañé, l'única garantia que en una economia de mercat tenen els llocs de treball és la seva competitivitat, i llavors a mi m'agradaria remarcar en aquest moment dos fets: el primer fet és que, almenys una de les dues empreses, concretament Maquinista, és una empresa que, a causa de la seva trajectòria històrica i probablement a causa de la seva gestió anterior, a la gestió anterior, té un nivell de productivitat enormement baix. Jo voldria il·lustrar només els senyors i senyores diputats amb una xifra que és molt clara: la relació de personal directe —personal indirecte a Maquinista és un a un, és un a un.

Aquesta és una situació..., a part que la distribució en planta és molt dolenta, en fi, tots els elements que configuren la possibilitat de ser competitiu en l'estructura actual de Maquinista són realment molt, molt dolents. De fet, dir que Maquinista té ara un moment difícil és un eufemisme, és a dir, Maquinista té un moment difícil des de fa molts anys i, precisament, l'entrada d'aquest capital, que aposta pel futur i que aposta per la construcció d'una nova planta amb una inversió de 8.400 milions de pessetes pel cap baix, és l'única garantia de tenir, efectivament, una empresa dedicada a aquest tipus d'activitat, estrictament competitiva al màxim nivell europeu i occidental.

Per aquestes raons nosaltres hem mirat de fer allò que hem estat fent, no només en aquest sector sinó en tots els altres sectors de la indústria catalana, que és facilitar les inversions, tan internes com externes, que ens porten a tenir, efectivament, indústria competitiva, que és l'única —ho repeteixo: l'única— garantia per als llocs de treball.

Ara, de fet, el que s'ha de fer és de tota manera continuar negociant, no començar a negociar, no!, continuar negociant. Jo tinc previst tenir durant aquesta setmana —i no els dono més detalls—, aquesta setmana, ja queda poc, una entrevista de treball molt seriosa i molt a fons, que serà l'enèsima, amb els representants de l'empresa, per tal de veure de millorar algun aspecte industrial del pla. Però, de fet, no podrà ser una imposició. Jo no podré argumentar en la línia de dir: «Jo els exigeixo...», no! Hauré d'argumentar en la línia de dir: «A vostès els interessa millorar això i millorar allò».

Per tant, senyor Rañé, aquesta serà la nostra actitud. Em sembla que li he contestat substancialment al que vostè em demanava i, en tot cas, en la repregunta podrem perfilar altres coses.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar el senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Jo no pretenc ni cometré l'error de parlar en nom, aquí, d'una representació sindical i d'arrogar-me el paper dels sindicats. Crec que és bo que cadascú ens situem en el nostre lloc, i, per tant, en els problemes de la relació de mà d'obra directa-indirecta, no hi entraré perquè això és un procés de discussió entre les parts, i des d'aquesta perspectiva sembla evident que no volem ni pretenem substituir en el Parlament el conflicte laboral; el que busquem és discutir, des d'una perspectiva política, aquells elements que són substancials, i elements substancials són que un membre de l'Administració

pública, que teòricament ha de vetllar per l'enfortiment i el desenvolupament de la indústria catalana, doni per bo que hi hagi una empresa que opti per retirar productes de Catalunya i exportar-s'ho a una altra banda. És completament incorrecte, al nostre criteri, que faci un plantejament tecnocràtic, sense cap sensibilitat social, i digui: «Miri, i això, si comporta la pèrdua de mil llocs de treball, això és un problema de la Conselleria de Treball, ja ho resoldran». A part que és insolidari, dintre del mateix Consell Executiu, crec que és políticament equivocat. I no es pot fer un plantejament de dir: «Aquest plantejament que fa aquesta empresa és correcte», quan resulta que comporta una disminució del potencial industrial de Catalunya i, a més a més, una pèrdua de llocs de treball de Catalunya.

Crec que, en aquest sentit, el Consell Executiu ha de dir amb claredat si considera o no correcte aquest pla, i si no el considera correcte, que, d'alguna manera, prengui les mesures per evitar aquest problema. Jo no li demanaré aquí que canviï el Director General d'Indústria, perquè, si no, dirien que cada vegada que pujo demano que algú canviï; però, en tot cas, li diré que, des del punt de vista parlamentari, no ens el canviï, ens dona molta feina i ens evitarà anar a l'atur, però des del punt de vista de seriositat i de plantejament de rigorositat dels plantejaments i dels interessos de Catalunya, jo crec que hem de buscar uns gestors de l'Administració que, si més no, en les seves declaracions no fiquin més llenya al foc, sinó que, en tot cas, ajudin a buscar sortides.

I aquest és el plantejament i la discussió que nosaltres volem fer. Naturalment que s'haurà de parlar de competitivitat, naturalment que s'haurà de buscar i cercar l'acord entre les parts, i aquesta és una tasca que és necessària fer i que s'està fent i que s'ha de continuar fent. Però, en tot cas, el que nosaltres entenem és que l'actuació de la Conselleria amb els seus plantejaments no ha afavorit, és a dir, ha pres part per una de les dues parts que estan en negociació, desequilibrant i, a més a més, generant i complicant un conflicte.

I des d'aquesta perspectiva entenem que el seu plantejament polític, la seva actuació no és la que s'adiu amb un plantejament —ho repeteixo— de potenciar la indústria de Catalunya; no es pot avalar un pla en el qual no s'hi ha participat i que comporta la disminució de la capacitat industrial de Catalunya. No es pot avalar un pla des de la perspectiva de dir que això és independent dels llocs de treball que es perden, no es pot avalar un pla anant més enllà del que ha dit l'empresa, que s'han de trencar cultures, perquè està l'empresa molt polititzada. La veritat és que a mi, quan vaig llegir aquelles declaracions, em va recordar alguns exemples d'aquell general que va manar molts anys aquí a Espanya, que quan volia donar consells deia: «Faci com jo, no es fiquin en política». La veritat és que em donava aquesta sensació que un representant de l'Administració de Catalunya faci crítiques a un nivell de politització, em sembla fora de to i a més a més —ho repeteixo— un profund error polític.

I en aquest sentit jo el que vull escoltar és si vostès estan d'acord amb aquest pla o no estan d'acord amb aquest pla, i per tant faran i prendran totes les mesures que puguin; naturalment no els dic que manin per decret ni ordenin per decret a l'empresa que faci tal o tal cosa, sinó totes les mesures que puguin per evitar que aquesta disminució de la capacitat industrial de Catalunya i minorar la pèrdua de llocs de treball de les empreses que estan ubicades a Catalunya, que, dissortadament —ho repe-

teixo—, són molt més castigades, pateixen molt més els efectes d'un pla que teòricament és únic de l'empresa o del grup, les dues empreses Maquinista i MEINFESA, abans MACOSA, són les que pateixen amb més força aquesta disminució de llocs de treball.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. L'honorable Conseller senyor Subirà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor President, moltes gràcies.

Bé, jo tinc la sensació, senyor Rañé, que, efectivament, deurà ser difícil que ens entenguem. Perquè quan jo li cito el tema de la relació entre llocs de treball directes i indirectes, no li cito com un element polèmic, li cito com un element estrictament objectiu. Només per il·lustrar la baixíssima productivitat d'aquella empresa, res més! Llavors, vostè diu: «No!, això és un problema d'entendre's les parts»; serà un problema d'entendre's les parts, la futura estructura de personal que tingui, però, en canvi, com a dada objectiva, aportar aquesta xifra, no és cap judici de valor, és, simplement, l'aportació d'una dada objectiva.

La nostra feina, la política industrial del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat és aconseguir que a Catalunya hi hagi empreses competitives. Avui dia s'ha posat de moda parlar de competitivitat, tothom en parla. I no és veritat, estrictament no és veritat, que amb aquest pla es perdin llocs de treball. Miri el que li dic! Els llocs de treball estan perduts. Si Maquinista hagués continuat la trajectòria que duia, estaven perduts tots els llocs de treball. De fet estem canviant, en tot cas, unes instal·lacions antiquades i poc productives per la fàbrica més moderna, en aquest terreny, a Espanya. Perquè, a més a més, les altres ubicacions industrials, almenys en la formulació del pla tal com el coneixem, no són noves. Precisament, l'única planta que representa una aposta seriosa de futur és, precisament, la nova que està planejada a Santa Perpètua de Mogoda.

Per tant, jo penso que..., a més a més, li diré una altra cosa: no és feina de l'Administració fer plans industrials. Les administracions que s'han dedicat a fer plans industrials ho han fet molt malament; la feina de fer plans industrials és dels responsables de la indústria i, naturalment, negociar-ho amb els sindicats, naturalment! I, naturalment, negociar-ho amb els sindicats. Però, d'experiències..., miri! Experiències d'intervenció de les administracions fent plans industrials n'hi ha moltes, totes dolentes i Maquinista n'és una; perquè vostè sap, perfectament, per qui ha estat administrat Maquinista en els darrers anys, i, segurament, els sindicats tenen raó quan diuen que una part molt important, probablement crucial de la situació nefasta d'aquesta societat és, precisament, la gestió que ha tingut en els darrers anys abans de ser venuda a GEC-Alsthom.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 9 ha estat posposada; passem a la número 10, sobre la carretera de Cervera a Rocafort de Queralt, que formularà la Diputada il·lustre senyora Teresa Utgés.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'expropiació de terrenys en relació
amb la construcció de la carretera
Cervera-Rocafort de Queralt (Segarra)*

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. El passat mes de maig es van iniciar les obres de la carretera Rocafort-Cervera,

una obra que ha de connectar la comarca de la Segarra amb Tarragona. És, per tant, aquesta, una acció positiva, esperada pels ciutadans que veuen com amb aquesta obra poden tenir una comarca més pròspera.

No obstant, aquesta il·lusió de seguida es va frustrar quan els veïns afectats no van ser informats i els havien expropiat tots els terrenys, i aquesta actitud de no-informació i d'invasió de terrenys que no són de l'Administració pública no solament ha comportat la lesió dels seus drets, sinó que en una comarca que té com a principal suport l'agricultura, ha comportat ni que tan sols tinguessin l'oportunitat de no veure malmeses algunes de les seves collites.

Per tant, indignació i impotència han sentit aquests veïns afectats, i han trobat com a resposta, per part de l'Administració, l'arrogància, perquè, tot i això, tot i haver manifestat aquestes irregularitats, les obres encara no s'han aturat.

És per això que formulem la pregunta al Consell Executiu sobre l'expropiació de terrenys en relació amb la construcció de la carretera Cervera-Rocafort de Queralt.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. En primer lloc, remarcar que l'obra a què es refereix la il·lustre senyora Diputada no és la Cervera-Rocafort, és només un tram inicial de la Cervera-Rocafort, és Cervera-Gramuntell, i que no és una obra nova, és simplement una obra de reforç de ferm; així està plantejada i per un valor de 57 milions de pessetes. L'obra important, de deu quilòmetres fins a Cabestany suposa una inversió de 240 milions de pessetes més, i serà licitada abans que finalitzi l'any. Per tant, l'obra de què estem parlant és la de reforç de ferm del tram entre Cervera i Gramuntell.

Aquesta obra, com he dit inicialment, era simplement un reforç de ferm, i així va ser subhastada. Després, amb les converses amb el municipi, es va intentar millorar l'obra que es realitzava, eixamplant, traient alguns revolts, etcètera, millorant el traçat, etcètera, etcètera. Per tant, l'obra, quan va sortir a licitació, no agafava més plataforma que la que ja estava expropiada des de l'any 1920, com deu haver vist ja la Il·lustre senyora Diputada a través dels mitjans de comunicació, que n'han parlat a bastament.

És després, quan es decideix millorar l'obra subhastada, que s'entra en aquesta contradicció que —com molt bé diu la il·lustre senyora Diputada— es va produir en aquell moment. De fet, es va demanar, el contractista va iniciar molt ràpidament les obres el mateix dia 27 de maig, sense esperar que es pogués arribar a un acord —cosa, actuació normalment, molt normal en l'Administració— amb aquests que no era previsible ocupar aquells terrenys i que després, per millorar l'obra, sí que s'ocupaven.

En qualsevol cas, sàpiga la il·lustre senyora Diputada que, dels vint propietaris afectats per aquesta expropiació, que en la millora del projecte definitiu que es realitza sí que seran afectats, aquests divuit..., el dia 11 de juny ja es comptava amb la conformitat de divuit propietaris afectats —el dia 11 de juny— i que sols mancava la de dos restants, un dels quals, resident a Barcelona, no se l'ha pogut localitzar encara, i l'altre, que està afectat en molt poc tros de terreny, amb qui continuen les negociacions. Per això no s'han parat les obres, perquè ja des de l'11

de juny s'ha arribat a un acord amb divuit dels vint propietaris afectats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La senyora Utgés pot repreguntar.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. En primer lloc, constatar la confirmació que ens ha fet el Conseller, que hi ha una lleugeresa a l'hora de complir tots els requisits en el moment d'expropiar.

Celebro que s'hagi arribat a un acord, encara que no amb tots els veïns, però coincidirà amb mi que els processos no s'han de fer pas a la inversa, sinó que aquest acord havia d'haver-se produït abans que els veïns, d'alguna manera, veiessin que estaven impedides les seves finques per una administració pública i que, en tot cas, una vegada es va posar de manifest aquest error, el que havia de fer l'Administració és, de seguida, aturar l'obra.

Per tant, celebro que s'hagi arribat a aquest acord; espero que als dos restants, també, i que no es tornin a produir aquests tipus d'errors a l'hora d'expropiar terrenys.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Utgés. L'honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Potser no ho havia deixat prou clar: les obres, òbviament, es van parar immediatament, és a dir, quan es va detectar el problema, les obres van parar immediatament i no es van reprendre fins que el dia 11 de juny ja s'havia arribat a l'acord, i les obres continuen en els trams d'aquests divuit afectats, que ja han arribat a un acord amb l'Administració, i continuen aturades en els altres dos trams, lògicament, mentre es produeix el tràmit de l'expropiació, que lògicament s'ha de produir.

Estic segur, il·lustre senyora Diputada, que no pas la il·lusió... —i ho dic fent referència a paraules que ha expressat vostè—, no només la il·lusió de la gent del territori, de la comarca, que aquests no l'han perdut en cap moment, i em consta que no l'han perdut, estan extraordinàriament il·lusionats per la realització d'aquesta carretera, sinó que amb la meua resposta hagi pogut contribuir també a recuperar la il·lusió la il·lustre senyora Diputada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre la carretera C-152, que formularà el Diputat senyor Daniel Terradellas. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els terminis d'execució del tram
Olot-coll d'en Bas de la carretera C-152*

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Seré breu per no retallar el debat d'un tema tan preocupant com el que avui ens ocupa, sobre la situació dels treballadors i l'empresa la Maquinista i, per tant, com que, per altra banda, també hem formulat altres vegades una pregunta similar aquí en aquest Parlament, podré ser breu, perquè es tracta d'una història reivindicativa, de la millora d'una carretera que vertebrava una part important de les comarques de Girona, la part sud-nord: es tracta de la C-152.

El seu mal estat és ben evident, i ens preocupen no només els garrotxins, sinó en bona part de la gent de Girona —com deia— i, al meu entendre, tal com s'han de fer les coses, hem portat al Parlament, per queixar-nos i per proposar sortides viables, i també hem fet una altra cosa que em sembla interessant, i és que totes les forces polítiques o institucions hem tingut dues reunions amb la Conselleria, amb el mateix Conseller, per intentar trobar un punt de comú acord a l'hora d'establir el calendari d'actuacions. L'última d'aquestes reunions va tenir lloc els últims d'any, on vàrem interpretar que el tram coll d'en Bas-Olot d'aquesta carretera, que potser és el més necessari en aquests moments, estaria acabat el present any. És clar, estem gairebé ja a principis de juliol i, vist com van les obres, certament ens preocupa, i per això preguntem al Conseller si creu que es podrà complir aquest compromís.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Terradellas. Té la paraula l'honorable Conseller, senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. A mi també em preocupa, Illustre senyor Diputat, perquè com vostè sap tinc la pruija —i penso que és la meva obligació— d'intentar complir les meves paraules, no pas perquè sigui important la meva paraula, en tant que Joaquim Molins, sinó la meva paraula en tant que Govern de la Generalitat, i crec que és bo que acostumem els nostres administrats a poder confiar en la paraula de l'Administració.

El compromís del 31 de desembre continua vigent, confio poder-lo complir, tot i que com vostè sap, illustre senyor Diputat, el pressupost d'aquesta carretera, per a millores introduïdes, diguem-ne, en la reforma introduïda, el projecte ha passat de 250 a 450 milions de pessetes. Però, hi insisteixo, el compromís és tenir-la finalitzada el 31 de desembre i confio que es pugui complir. Si no fos el 31 de desembre, doncs, amb una immediatesa absoluta a aquesta data.

Aquesta és, en tot cas, la meva ocupació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Molins. El senyor Terradellas pot repreguntar.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo no crec en miracles i, per tant, se'm fa molt difícil que es pugui complir aquest termini. Ho celebraria moltíssim, i hi confio. L'esforç haurà estat, en tot cas, immens, i evidentment no vindrà ni de quinze dies ni d'un mes, però, en tot cas, s'haurà de canviar molt el ritme perquè això pugui millorar.

Em fa la impressió, senyor Conseller —permeti'm que li ho digui ben cordialment—, que la voluntat del senyor Conseller no sempre veig que sigui completada amb l'agilitat del Departament; em fa la impressió que no va prou sincronitzat, això. Jo espero que a temps estem —per això es fa la pregunta en aquest moment—, perquè vostè com a Conseller i jo com a diputat de la zona, puguem portar aquesta satisfacció als veïns d'aquelles contrades, que en definitiva és el que interessa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Terradellas. El senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Efectivament, així és, senyor Diputat. Voldria només fer-li esment —no

ho ha formulat així de paraula, però sí per escrit—, d'un nom d'aquesta carretera, que en tot cas pot constituir la vergonya de l'Administració anterior, però no pas la del Govern de la Generalitat, que ha invertit ja 950 milions, 850 milions fins avui, més 950 en marxa, amb el tram Pasteral-Amer, que s'inaugurarà el mes d'octubre, més el tram pel que s'interessava l'illustre senyor Diputat, coll d'en Bas-Olot, de 450.

Per tant, l'esforç d'inversió, a la comarcal 152, d'aquest Govern és evident, i la meva obligació és respondre també en el compliment de terminis, i això, pot tenir la seguretat que ho intentaré, si més no.

Gràcies, senyor Diputat; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta, la formula l'illustre Diputat senyor Celestino Sánchez. Té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, si li sembla bé, agruparia les tres preguntes que em toquen, seré molt breu, per possibilitat que també la senyora Rosa Fabian pugui intervenir sobre el tema de Maquinista.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, seran la 12, 14 i 15.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, endavant.

Preguntes al Consell Executiu sobre les actuacions que pensa dur a terme per preservar la R+D de diverses empreses, sobre les actuacions que pensa dur a terme en relació amb les reduccions de plantilla de diverses empreses i sobre les actuacions que pensa dur a terme en matèria de sòl industrial a la zona del Vallès

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Amb molta brevetat, jo crec que hi ha tres temes necessàriament per abordar la situació de l'empresa Maquinista: primer, la necessitat del pla; segon, l'objectiu que l'empresa sigui competitiva; tercer, mantenir els llocs de treball, i tot el que no vagi en aquests tres eixos és, des del nostre punt de vista, incorrecte. Els tres; no dos, ni un; tres. I això, necessàriament, amb l'acord de les parts; per tant, que els sindicats participin de veritat en tot aquest procés.

És en funció d'aquestes idees que hem fet les tres preguntes que no llegiré, perquè s'estalvia temps. Però, ja dic, per a nosaltres l'element preocupant i una expressió d'aquesta preocupació és el que ha passat fa un moment a la porta del Parlament. Perquè tota actuació de l'Administració que no vagi en la direcció del pla, en la direcció d'augmentar el nivell de competitivitat, però també en la direcció d'aconseguir de mantenir els llocs de treball, i amb un acord amb els sindicats, no es resoldran de veritat els problemes que no té plantejats únicament Maquinista, sinó que, en aquest moment, 1.340 famílies del nostre país, de Catalunya.

Res més; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor President. Bé, el senyor Celestino Sánchez sap perfectament, després de tants anys de conviure en aquest Parlament, que jo tinc una gran admiració per la seva coherència, la qual

cosa no vol dir que coincidim, pràcticament, en res, senyor Celestino Sánchez. Però, de totes maneres, el senyor Celestino Sánchez avui fa un plantejament molt raonable: admet la necessitat d'un pla, admet la necessitat que l'empresa sigui competitiva, i llavors diu que, a més a més, s'han de mantenir els llocs de treball; el que passa és que de vegades aquestes coses són incompatibles, i el que hem de mirar és d'aconseguir la millor combinació dels tres objectius.

Jo abans he explicat la situació de productivitat i de capacitat de ser competitives en què es trobaven aquestes empreses. Però, mirin, utilitzaré una paràbola: fa uns quants mesos un empresari alemany que havia fet una inversió aquí a Catalunya em deia que a l'Alemanya ex-oriental li havien ofert una operació similar, molt similar a la que ell tenia aquí, i em deia que havia desistit d'adquirir aquella empresa perquè la mateixa cosa que ell feia aquí, en aquell altre país l'havia de fer —si es quedava aquella empresa— amb quatre vegades més força de treball que aquí. Llavors, la qüestió és, senyor Celestino Sánchez, a l'Alemanya de l'Est no hi havia atur oficialment, perquè hi havia un gran atur en cobert; és a dir, quan aquelles empreses es posin en situació competitiva, aflorarà un atur que no s'ha generat en aquell moment, sinó que ja existia.

Per tant, senyor Celestino Sánchez, jo crec, i nosaltres treballarem, i li ho asseguro, en la línia de seguir el menor impacte possible sobre els llocs de treball; ho hem estat fent i ho continuarem fent. Però els objectius de necessitat del pla i empresa competitiva són també molt importants, perquè són els únics que fan possible que els llocs de treball que continuïn existint, els màxims que sigui possible, siguin realment sòlids, perquè —torno a insistir— la solidesa dels llocs de treball en una economia de mercat la dona la competitivitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyor Conseller, és una alegria que no estiguem d'acord, perquè, si no, la veritat, és que no m'ho imagino amb el Partit dels Comunistes de Catalunya. Em fotria un «susto» brutal!

Aquesta és la primera idea. Mireu, hi ha un tema: de buròcrates, a l'RDA; però a Catalunya també, eh? A Catalunya també, i a manta!, a manta; de buròcrates, a manta!

El Sr. PRESIDENT: Atengui's a la qüestió, senyor Celestino.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: No, senyor President. El senyor Conseller ha fet referència a l'RDA connectant-la a la situació de la Maquinista.

Si em permet el President, faré la situació al revés; perquè, miri, aquí a Catalunya s'han tancat moltes empreses, i tinc la impressió que, entre elles, també Maquinista, no simplement per necessitat de competitivitat, sinó essencialment, perquè hi ha molt buròcrata per aquí corrent. I l'Administració, el seu paper hauria de ser precisament això, que se posi d'acord en aquests tres idees: pla, competitivitat, llocs de treball.

En definitiva, estem parlant d'una cosa, senyor Conseller, que a més és normal —a mi no em preocupa—, i és que la neutralitat no existeix. Quan s'aborda el tema de Maquinista no hi ha neutralitat: l'Administració de Convergència i Unió no té neutralitat; defensa unes coses. El meu Grup parlamentari i —n'estic convençut— els que han parlat tampoc tenen neutralitat, i defensen fonamentalment altres coses. I aquest és el problema de fons, perquè la necessitat de la competitivitat ha de venir acom-

panyada necessàriament per la defensa dels llocs de treball; perquè, si no es fa d'aquesta manera, el que s'està fent, el que s'està fent és no ser neutral i defensar els interessos d'una empresa multinacional; aquest és problema.

I, per últim, un tema. Mireu, jo crec que el problema de Maquinista és un cas paradigmàtic; ens hem de fer una pregunta: per què es ven tota la Maquinista?; perquè hi havia altres solucions per abordar aquest tema. L'Administració pública podria tenir una part més important de la que té i, al mateix temps, tindria més capacitat d'intervenir en com i de quina manera s'estan resolent els problemes de la Maquinista. Perquè ara vostè ha dit una cosa: «És que ara jo no puc»; però no pot perquè ha volgut no poder, ha volgut no poder. Però és que, a més, hi ha una altra qüestió: no és cert que l'Administració no tingui capacitat d'intervenir en un procés com el que s'està dant a Maquinista. Per què sap el que passarà? L'empresa, aquesta multinacional, posarà al carrer 1.340 treballadors —al carrer!— i, a més, l'Administració li donarà diners com a premi; aquest és el greu problema, aquest és el greu problema. I per això nosaltres creiem que aquesta no és la via, i és possible que potser tinguem la capacitat de resoldre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. L'honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor President. Efectivament, el senyor Celestino Sánchez segurament aplicaria unes altres polítiques per promoure la industrialització del país, la creació de llocs de treball..., segurament. El que passa és que les que nosaltres apliquem, que consisteixen a crear un entorn favorable per a la inversió industrial, resulta que donen bon resultat.

Miri, l'any 89 a Catalunya es va fer el 31,7% de la inversió industrial de tot l'Estat espanyol; l'any 90, el 36,9 i l'any 91, el 43,2. No cal que li recordi que som el 16% de la població; ho dic perquè tinguem idees clares. I l'evolució de l'atur, des de l'any 88, és —88, 89, 90 i fins al març del 91—: 19%, 14%, 12%, 10%; li estavio els decimals. I a la resta de l'Estat espanyol, en canvi, és: 19%, 17%, 16%, 15%.

És a dir, senyor Sánchez, aquells buròcrates, que vostè diu que corrent crus pel carrer, han aconseguit una clarament més eficaç política industrial a Catalunya que en d'altres contrades. L'Estat espanyol no ha anat malament, perquè de fet també s'ha recuperat força bé de la crisi dels anys anteriors, però no cal que ho compari; li perdonaré comparar aquestes xifres amb les d'aquells llocs on efectivament s'han aplicat les seves idees, senyor Sánchez.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta la formula el Diputat senyor Pueyo, que té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris emprats en el lliurament d'un televisor i un aparell de vídeo a un club de futbol de Reus

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President, si m'ho permet, per absència del meu col·lega, el senyor Carod, faré la pregunta que havia estat presentada. Pregunta que s'adreça al Conseller

de Benestar Social per dir que durant aquesta passada campanya electoral a les eleccions municipals el candidat a l'alcaldia de la coalició, que dona suport al Govern a Reus, i d'altres membres d'aquesta candidatura van lliurar, en diferents casos, una sèrie de televisors i vídeos a diverses entitats de la ciutat, i almenys en un cas, sembla ser que aquest televisor, aquest vídeo, procedien o eren o constituïen una donació del seu Departament, el Departament de Benestar Social, concretament en el cas de l'Escola de Futbol del barri de La Pastoreta, un barri tradicional de Reus.

Bé, naturalment aquesta és una informació apareguda en els mitjans de difusió de Reus i de Tarragona –nosaltres l'hem contrastada–, i voldríem demanar al Conseller que ens digui quins criteris s'han emprat a l'hora de lligar d'una manera una mica discutible el lliurament d'un material àudio-visual per part del seu Departament i les tasques de promoció d'una determinada candidatura electoral.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable Conseller per contestar la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: En aquest cas concret, a mi no em consta el que vostè assenyala; en tot cas, ho analitzaré. El que consta a l'expedient és que aquesta entitat va demanar aquest material que vostè diu, que es va analitzar que feia falta; suposo que això vostè no ho discuteix. I aleshores, com sempre es fa, un funcionari del Departament –un funcionari del Departament, no ningú més– el va anar a entregar. El que després hagi pogut fer el President d'aquesta entitat, jo ho desconec; no hi ha hagut confusió per part del Departament, així se'n desprèn. Si vostè tingués informació que no es correspongués amb el que jo dic, li agrairia que m'ho passés i obriria un expedient informatiu. Però amb les dades que jo tinc i amb les dades que consten a l'expedient, això **no és així**.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: A mi, senyor Conseller, em satisfà que aquesta sigui la seva opinió. De tota manera, hi ha una sèrie de dades que, si més no, són contradictòries. El fet que en diferents mitjans de difusió, com segurament a vostè li consta, aquest lliurament..., evidentment, és un lliurament que considerem positiu; a aquesta Escola de Futbol li convenia aquest material i ens n'alegrem molt que el tingui, però aquest lliurament apareix en els mitjans de difusió com a efectuat per dos candidats, en concret, de la llista electoral de la coalició que dona suport al seu Govern, indicant, a més a més, l'origen d'aquest material. Naturalment, si vostè vol, es pot ampliar aquesta informació.

Per una altra banda, he de dir-li que l'anunci del lliurament als mitjans de difusió es va fer, curiosament, no des del Departament, sinó des de l'oficina de premsa de la candidatura que abans li esmentava, la qual cosa, doncs, en suma, ens sembla que defineix una situació altament irregular, de la qual probablement vostè no n'és directament coneixedor, però que convindrà amb mi que, si més no, és greu perquè estableix una confusió lamentable entre el món del que és l'Administració pública i el món del que són els interessos electorals, siguin de la força política que siguin. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pot contestar el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí; jo no n'era coneixedor, perquè jo, els diaris de Reus, no els segueixo. Però, de qualsevol manera, això, des d'un punt de vista real, no es va produir així. Si això es va produir, jo realment ja li anuncio –i li ho faré arribar– que obriré un expedient informatiu al respecte.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Senyora Rosa Fabian, li queden alguns minuts per formular les seves preguntes.

Preguntes al Consell Executiu sobre la possible reserva de sòl per a una multinacional en la zona de Gallecs (Vallès Oriental), sobre la resposta a les centrals sindicals arran de la situació de dues empreses que han presentat expedients de regulació d'ocupació, sobre la relació entre la presentació d'expedients de regulació d'ocupació de dues empreses i la desaparició del mercat d'alguns productes manufacturats a Catalunya, sobre si disposa de la documentació necessària per avaluar el grau de compliment dels compromisos contractuals de dues empreses que han presentat expedients de regulació d'ocupació i sobre el contracte de venda de dues empreses

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Jo acumularia les cinc preguntes sobre el tema de la Maquinista. I voldria dir que és admirable la fredor amb què el Conseller d'Indústria ens ha expressat el seu parer, i és doblement admirable després dels fets, lamentables per tots, i molt calents, que acaben de passar la porta d'aquest Parlament, quan ens ha explicat quina és la visió que té sobre aquesta situació que hi ha en aquestes empreses en aquest moment.

Ens diu el senyor Conseller que el que la Conselleria d'Indústria pensa és que les empreses han de ser competitives. I nosaltres diem que hi estem d'acord: les empreses han de ser competitives. Després, permeti'm que faci un resum del que aquesta Diputada ha entès que vostè diu que s'ha de fer perquè les empreses siguin competitives; permeti'm que, en poques paraules, jo hagi entès que «el que les empreses volen».

I què és el que ens temem que aquesta empresa vol fer? Per una banda, una operació d'especulació de terrenys importants, els terrenys on estan ubicades; en aquests moments, els terrenys de la Maquinista tenen un valor urbanístic molt important per traslladar-se amb un polígon industrial prop de Barcelona.

Per altra banda, vol acomiadar 1.020 treballadors de les dues empreses –MEINFESA i la Maquinista–; per altra banda, es va firmar un contracte de venda que els treballadors no coneixen, i que hi havien uns compromisos perquè realment això, que vostè diu i que també compartim, que és que quan un país o quan un sector de la indústria no té una determinada tecnologia, potser és bo que la empresa entri en una altra empresa internacional que en disposi...; en aquests moments, els compromisos de venda, no els coneixem, no els coneixen els treballadors, no els coneixen les centrals sindicals, no els coneixem els grups polítics que hem fet aquestes preguntes. I aquí hi ha una sèrie de compromisos que són molt importants.

I, per altra banda, l'empresa vol presentar –i ho ha fet– un expedient, que en aquests moments ella diu que ja ha acabat el període de consultes –els treballadors no hi estan d'acord–, però no hi ha hagut realment negociacions entre les parts, i en aquests moments ens trobem que dintre d'un mes la Conselleria de Treball haurà d'emetre resolució sobre si és convenient o no, o si s'autoritza o no, que aquests 1.020 llocs de treball puguin ser rescindits.

En aquest sentit, perquè ens sembla que no és correcte vendre una empresa que hi havia uns compromisos que en aquest país s'assentés una tecnologia que no tenim i que en aquests moments encara no s'ha assentat, encara no hi ha coneixement que haguem adquirit aquesta tecnologia de què el país no disposa. Des d'aquest punt de vista, jo li havia fet unes preguntes: una, si és realment cert que hi ha a la zona de Gallecs una reserva per a l'empresa GEC-Alsthom, i si vostè coneix que, a part de l'activitat –i ja ens ha dit que sí–, però en definitiva si a vostè no li preocupa que una part de l'activitat, que no és que es deixi de fer, sinó que es continuarà fent, es faci en una altra comunitat autònoma. I hi havia unes preguntes, dirigides al Conseller de Treball –però ja m'ha dit vostè aquest matí que me les contestaria vostè–, a dir per la resolució –aquest document que per nosaltres és molt important, perquè no estem demanant a ningú que vagi contra llei, sinó que es compleixin els compromisos i que es vagi a favor de la llei–, si vostè coneix i la Conselleria de Treball farà servir aquests compromisos adquirits amb la venda abans de dictaminar una resolució tan greu com és la rescissió de 1.020 llocs de treball.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'honorable Conseller senyor Subirà té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Moltes gràcies, senyor President. Bé, jo he entès que la primera part de la intervenció de la senyora Fabian era positiva. És a dir, que si guem capaços, uns quants, de mantenir la fredor suposo que deu ser bo per actuar racionalment; ho entenc així. (*Veus de fons.*) Molt bé, moltes gràcies; jo també a vostè, ja ho sap.

Bé, vostè no afegeix massa elements nous. De fet, vostè fa una afirmació que, matisada, jo la contesto afirmativament –matisada, entengui's bé; no em diguin ara que no he fet aquesta «salvetat»–; vostè diu que, perquè les empreses siguin competitives, han de fer el que volen. Doncs, miri, substancialment, sí; substancialment, sí, d'acord, subjectes a la legislació, subjectes al tracte, al pacte al qual han d'arribar a la nostra societat, normalment amb els sindicats. I, per tant, subjectes a això, han de fer el que volen, les empreses.

Ja li he explicat abans al senyor Celestino Sánchez les gravíssimes conseqüències que té que decisions que corresponen a les empreses, les prenguin els poders públics. Però, vaja, aquest tema el podem deixar; em sembla que ha quedat prou clar.

Llavors, vostè em parla d'un contracte. Efectivament, sí, hi ha un contracte de compra-venda; vostè diu: «No s'han de vendre empreses», bé, i «volem saber el contracte».

Miri, el contracte de compra-venda d'això el va firmar l'INI. Ahir el Diputat Espasa, en un altre Parlament, va interpel·lar o preguntar el meu col·lega del Govern espanyol, i, efectivament, el Ministre diu el següent –li ho llegiré textualment perquè a mi no m'agrada interpretar les coses que diuen altres, eh? Diu: «Señoría, como he tenido ocasión de responderle en algunas

otras ocasiones, cuando se acordó la compra-venta de la empresa...» –tal–, «...la empresa adquirente lo hizo en función de un plan industrial que preveía, para el conjunto de las dos empresas, 1.740 empleados; plan industrial que preveía también una evolución de los resultados desde distintos parámetros, como la productividad, la demanda, etcétera, en los años siguientes a la adquisición.» I ara escoltin bé el que diu el Ministre, eh? Diu: «A lo largo de 1989-90, como su señoría conoce, los resultados que ha soportado el nuevo accionista han sido significativamente peores que los que existían en el plan industrial inicial y por lo tanto produciendo un importante quebranto patrimonial al grupo comprador.»

Jo, el contracte, tampoc em correspon de tenir-lo. Per tant, no el tinc. El contracte el deuen tenir les parts que el van firmar. I el que sí que li puc afirmar, de tota manera, és que, com vostè sap, la legislació preveu que l'Administració laboral, abans d'emetre la seva decisió, recapti tota la informació que cregui oportuna. Jo he parlat d'aquest tema bastant a fons amb el Conseller de Treball, i penso que..., si quan arribi l'expedient, que encara no ha arribat, al Departament de Treball, a la vista de l'expedient és veu que és necessari o convenient conèixer el contracte, el demanaran. I jo tinc tota la confiança amb el meu col·lega de treball perquè utilitzi la informació continguda en el contracte de la millor manera que cregui oportú fer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Fabian pot pregar.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Conseller. Bé, jo crec que vostè..., jo no he dit, en absolut, que no s'han de vendre empreses, jo he dit el contrari. És a dir, que en el moment que se'ns va explicar que aquest país no tenia aquesta tecnologia i se'ns va explicar per aquesta causa que s'havia de vendre l'empresa, vam entendre que el que havia de fer és venir la tecnologia al país, i l'afirmació és que la tecnologia, la nova tecnologia, la tecnologia punta és en mans de l'empresa multinacional, però a la seu del seu país. No hi ha hagut inversions aquí d'aquesta tecnologia punta.

Es firma un contracte, que jo crec que si hi ha un període de consultes amb un període previ, amb un expedient de regulació d'ocupació, és de justícia que amb les negociacions, les persones, les persones que negocien coneguin totes les dades, i això no perquè ho digui aquesta Diputada, sinó perquè hi ha reiterades sentències del Tribunal Suprem en què s'assenyala que la càrrega de la prova per demostrar la crisi és de l'empresa i no solament en els documents que assenyala l'article 51 de l'Estatut dels Treballadors, sinó en tots aquells que siguin necessaris per comprovar que existeix aquesta situació de crisi.

I jo crec que la Maquinista no es pot tractar com Indústries Pérez –amb tots els respectes, si és que existeix Indústries Pérez–, dient: aquesta empresa és una empresa que porta tres anys de pèrdues continuades i, per tant, anem a presentar un expedient amb la documentació que l'Estatut dels Treballadors assenyala, que són, simplement, els comptes d'explotació i els balanços.

Això és una empresa que s'ha venut a canvi..., unes accions a canvi d'una sèrie de compromisos d'industrialització del país. I la preocupació és doble: realment es produeix la industrialització del país? Realment, vostè afirma davant d'aquest hemicle que té constància que s'ha produït aquesta regeneració de les estructures industrials? Ha complert? I jo li demano que di-

gui «sí» o «no»; si des del seu coneixement ha complert la multinacional els seus compromisos firmats en aquest contracte, perquè vostè el té i els altres no el tenim, i, per cert, jo penso que en el..., jo agraeixo..., i també penso que el senyor Conseller de Treball intentarà ser just en la seva resolució; però, en tot cas, si demana el contracte —que jo espero que sí—, seria important que els treballadors el coneguessin per saber si, realment, l'empresa està complint la normativa en vigor, està complint els compromisos adquirits i si hi ha un cost social, si realment ha d'haver-hi un cost social, no sigui ni per una especulació immobiliària, que a mi m'agradaria, senyor Conseller, que em contestés si realment hi ha reserva de l'INCASOL a Gallecs per un..., per instal·lar l'empresa, que no m'ha contestat en la seva resposta, perquè, aquí, realment, l'empresa regenerarà els seus patrimonis si, realment, es requalifiquen els terrenys on està ubicada la Maquinista i es trasllada? Vostè sap que això té un valor de molts milers de milions o centenars de milions de pessetes, és molt important el terreny on està ubicada la Maquinista. I el que nosaltres sí que —i jo vull que quedi clar—, que el que nosaltres demanem és que, realment, es produeixi una regeneració de l'estructura industrial, una empresa competitiva, i no el que fa olor del que és això: una operació d'especulació molt important, que està basada en expressions: «és veritat que les empreses, per mantenir-se, que facin el que vulguin». I jo lamento discrepar, perquè dic: «...que facin el que els sembli, sempre que compleixin els compromisos que firmen i la llei que està en vigor en aquest país». I d'això són responsables l'Administració que va signar el document i l'Administració que en aquest moment haurà d'emetre una resolució que posarà al carrer o que pot posar al carrer 1.020 famílies, que a vostè li semblarà que això no és dolorós; però per nosaltres, des del nostre punt de vista, és un fet molt greu, socialment molt greu, i, sobretot, perquè també és molt important que no siguin..., que aquestes mil famílies que van al carrer no és perquè desapareix un tipus de producció, sinó perquè es porta a una altra comunitat autònoma.

Per què no es pot continuar fent això a Catalunya, i no —com sembla ser— a València? Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, a mi em fa una certa angúnia, vaja, tenir de dir el que diré ara. És clar, la senyora Fabian hi entén molt, de tema laboral, molt, i sap perfectament que la possibilitat que l'Administració laboral demani la documentació que cregui oportuna, en cada moment, aquesta possibilitat comença quan s'ha acabat el període de consulta i es presenta l'expedient.

El període de consulta, en el període de consulta, les parts actuen lliurement i ens donen la informació que cada una creu oportuna donar. D'acord?, molt bé. Llavors, bé, doncs, sí, segurament, la senyora Fabian la coneix millor que jo, però, en qualsevol cas —en qualsevol cas—, mentre hi ha el període de consulta l'Administració no actua, actuen les parts; i l'Administració podrà demanar la documentació que cregui oportuna i, probablement, aquest contracte pot ser pertinent, a la vista de l'expedient; això l'Administració només ho pot fer quan s'ha acabat el període de consulta i entra l'expedient.

Llavors vostè, senyora Fabian, a mi em sembla que la traïxen alguns reflexos. Miri, vostè diu: «Vull que es produeixi la

regeneració, vull que es produeixi la regeneració industrial» i llavors vol impedir que l'empresa que fa una aposta industrial clara —perquè invertir més de vuit mil milions de pessetes en una nova planta no és una petita aposta industrial, és una forta aposta industrial—..., i vostè diu: «...i, a més a més, realitzaran alguns actius que en aquests moments tenen i que en el pla que es presenta quedarien improductius». I llavors vostè això ho enfoca com una especulació.

Miri, si a l'empresa se li posa tan difícil que no se li deixa fer res per poder tirar endavant aquest projecte important, industrial, amb una inversió nova de 8.000 milions de pessetes en la creació d'una planta productiva i competitiva, doncs, sempre pot passar que decideixi no fer-ho, amb la qual cosa estariem en una situació molt pitjor. És a dir, el que no podem fer és que els reflexos adquirits al llarg de molts anys ens portin a situacions absolutament contradictòries. És a dir, no podem demanar unes coses i, al mateix temps, impedir-ne unes altres de perfectament legítimes, sempre que siguin legítimes i d'acord amb la llei.

Per tant, senyora Fabian, ens tornem a trobar com abans, en el cas del senyor Celestino Sánchez, amb dos punts de vista que, en part, coincideixen: els objectius genèrics d'aconseguir millor competitivitat i salvar llocs de treball, els compartim; però, en canvi, no en les formes concretes d'aplicar-ho.

No tinc res més a dir, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia que és: interpellació sobre el sector de la fruita seca, que formularà el diputat l'Illustre senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector de la fruita seca

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, després de parlar de situacions difícils del sector industrial, a mi m'agradaria que féssim una reflexió tranquil·la, serena —serà l'últim debat que farem abans de vacances—, sobre les perspectives del sector agrari i, especialment, sobre aquells sectors agraris que tenen menys capacitat de maniobra perquè tenen..., estan dedicats a un monocultiu, en molts llocs de caràcter comarcal, i si no és monocultiu, almenys és una activitat clarament prioritària dins del territori.

Concretament, és el sector de la fruita seca, que és principi de la meua interpellació. Un sector que està passant per una situació molt difícil perquè unes anàlisis excessivament alegres o unes previsions poc acurades fa uns anys van provocar que quan en aquells moments hi havia una bona rendibilitat del sector es fessin fortes inversions en millores, en canvis de varietat, etcètera, al conreu de l'avellana. I que això va provocar, lògicament, uns endeutaments dels pagesos que a l'hora de fer inversions, si no tenien capital propi, el que feien era recórrer al crèdit.

El descens espectacular del preu de l'avellana. Podem dir que en quatre anys ha passat, pràcticament, d'unes 230-240 pessetes per lliura al preu actual d'unes 90, durant els últims sis mesos, pessetes per lliura, ha fet arribar els pagesos a una situació de desesperació, d'angoixa, de dubtar què és el que els pot passar i què és el que pot passar a les seves produccions.

Crec que val la pena que fem una petita reflexió també sobre les causes per arribar a aquesta situació i, lògicament, les causes no són intrínseques dels pagesos, intrínseques dels productors, sinó que són fruit de determinats tractes comercials, de caràcter preferencial entre la Comunitat Econòmica Europea o entre aquells comerciants que dominen el mercat internacional i que imposen determinades condicions; condicions com la històrica, recentment derogada del tracte preferencial per al cacau de la Guinea, o condicions com la de l'obertura al mercat de l'avellana turca o les preferències amb vista a l'ametlla americana.

Dic això perquè és clar que si els pagesos no són els causants d'aquesta situació crítica, sinó, en tot cas, determinades situacions de política internacional, haurien de ser els polítics els qui hi busquessin una solució acceptable. Perquè avui, quina és la situació actual? És clar que també hi ha diferències entre el que són terres de regadiu, planes en una productivitat important, i aquelles zones que són marginals, que són costers, que són de difícil accés al regadiu, però que potser tenen unes qualitats diferents.

Però que la baixada aquesta tan espectacular del preu, acompanyada d'un consum que és sensiblement igual a anys anteriors —i en això cal dir que les campanyes que s'han compromès a realitzar institucionalment no han estat massa reeixides; campanyes, moltes d'elles, a nivell intern, com les de TV3, que incideixen en el consum interior de Catalunya—, possiblement també aquestes campanyes de consum haurien d'haver estat lligades a uns canals de distribució i comercialització que la previsible demanda al mercat pel consumidor estigués satisfeta per l'existència del producte al mercat —cosa que això no està així, hi ha moltes botigues que encara no saben on es comercialitza, on es compren les avellanes o les ametlles que la televisió fa propaganda perquè consumim. Però que aquest consum no s'ha incrementat, que el preu és cada vegada més reduït, i que hem hagut d'acudir a alguns tipus d'ajuts institucionals; ajuts institucionals que han permès o han orientat el pagès a agrupar-se en organitzacions de productors agraris, organitzacions macroorganitzacions de productors agraris, el control de les quals sol estar en mans que no són les dels productors, perquè la majoria de les OPA estan a mans dels comerciants que abans controlaven els pagesos i que avui segueixen administrant els recursos dels pagesos i que ells són els que, a l'hora de la veritat, els donen la subvenció oficial. Ells fan de repartidors de la subvenció que arriba, o en mans d'alguna cooperativa, grans cooperatives burocratitzades com podria ser la Unió Agrària Cooperativa de Reus.

Estes OPA tenen un compromís, que és elaborar uns plans de millores pels quals han de justificar una quantitat aproximadament equivalent al doble de pessetes per hectàrea que la subvenció que han de rebre els pagesos inicialment, de 46.000 pessetes per hectàrea. I resulta que esta quantitat de les 90.000 pessetes, part es justifica en jornals, però part s'ha de justificar en productes utilitzats al camp, i productes que, segons les OPA..., per exemple, la Unió Agrària Cooperativa ha de justificar 39.000 pessetes d'aquestes en herbicides, en adobs, insecticides, etcètera. Una altra com l'ABERTAL ha de justificar 45.000, o hi ha el cas d'una cooperativa, d'una OPA de la Selva, de la Selva del Camp, que en justifica 22.000. Vol dir que els criteris, cada u els aplica pel seu compte i segons com li dona la gana, i que ens trobem amb que hi ha molta dificultat —so-

bretot en aquestes que han de justificar quantitats més elevades— per, realment, dir que el pagès s'ha gastat 45.000, 39.000 pessetes per hectàrea en uns moments en què el producte, el preu del producte, no invita a fer grans inversions en millores realment.

Per tant, dificultats de justificar aquestes inversions; per altra banda, disminució del cobrament d'aquesta subvenció. L'any passat hi va haver qui van pagar 41.000 pessetes, aproximadament, un 90% d'aquestes 46.000, o casos com la cooperativa Unió Agrària de Reus, l'OPA de la cooperativa, que en va retindre 6.000 pessetes més per a un fons de rotació acordat d'una forma poc democràtica, amb votació dels presidents de les cooperatives que formen part de la Unió Agrària Cooperativa, i que significa que el pagès ha cobrat 35.000 pessetes, sense saber si al pagès l'interessava, de cada hectàrea, que li descomptessin 11.000 pessetes. A més a més, hi ha un altre factor afegit, que és el dels retardaments incontrolats; és a dir, des del moment en què l'OPA, a través de les subvencions institucionals, rep els diners, fins que aquests diners els rep el productor, com es controlen aquests processos, i quant de temps duren?

Hi ha un exemple prou significatiu, d'una OPA d'aquestes, amb domicili social a Tarragona —concretament la Crisol—, que mou una quantitat de 2.940 milions de pessetes, que no és gens menyspreable, té el domicili social a Tarragona, repeteixo, i fa, la reunió de l'organització, la promou a Badajoz. Lògicament, és una forma de dir: «A Badajoz hi anirem tres o quatre, i decidirem el que ens donarà la gana». És a dir, qui controla aquestes OPA, i com es garanteix un funcionament democràtic d'aquestes organitzacions i com se pot deduir que estan al servei dels pagesos i no al servei dels comerciants, que han utilitzat les estratagemes legals perquè siguin els primers beneficiaris?

Tot això, el que provoca, lògicament, a part d'aquesta situació de crispació, de desconfiança i de desconfiança, és la conseqüència lògica, la d'abandonar el camp, abandonar l'activitat agrària, fonamentalment els sectors més joves, més emprenedors, més capacitats, per a poder fer transformacions i modernitzacions al camp, i, lògicament, això produeix un envelliment progressiu —avui centrat, aproximadament, en uns cinquanta-vuit anys, en el sector de la fruita seca, la mitjana d'edats. I que això també és explicable per l'escassa o pràcticament nul·la rendibilitat del sector. Jo tinc a mans, un estudi socio-econòmic del poble d'Alforja, supervisat pel mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el cap de Tarragona, que diu que els ingressos familiars del 39% de la població, que se basa, principalment, en ingressos agraris, ve a ser..., hi ha molts estudis, entre els quals diu que la població, el cinquanta-set i mig per cent dels productors agraris estan entre cinquanta-cinc i seixanta-cins anys, i que el regadiu, la rendibilitat que li surt a aquest pagès —dades de l'any passat, quan el preu era més elevat— era de 63 pessetes per hora treballada; 63 pessetes per hora treballada, o 10.133 pessetes al mes durant l'any. I que el regadiu, una certa rentabilitat superior, que li sortia a 274 pessetes per hora treballada, o 44.130 pessetes al mes. Aquestes quantitats, lògicament, avui són més reduïdes; avui s'avaluen, seguint els mateixos paràmetres, en 135 pessetes per hora, i això ens fa pensar: què passa amb el futur del sector agrari de la fruita seca?: si tenim una lluita sense cap perspectiva i s'ha de fer resistencialisme fins que es vagin morint o es vagin desenganyant;

si això, a més a més, comporta una depreciació del patrimoni, amb un empobriment dels pagesos, que no poden avaluar les seves finques, si les necessiten vendre, al preu que les podien vendre fa tres o quatre anys; si hi ha un abandonament del camp, amb una desertització en una quantitat de terrenys erms que pot provocar el que aquest matí comentàvem, un dels greus problemes de la Direcció General del Medi Natural: els incendis forestals, amb l'afegit que, si no hi ha pagesos que cultiven, tampoc no aniran a apagar els incendis...

En definitiva, el que voldria és que se'ns digués aquí, clarament i sense embuts, quin és el futur d'aquests pagesos i de les comarques en les quals viuen aquests pagesos?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, evidentment, serà difícil respondre la darrera pregunta que vostè m'ha dit, perquè el do de la profecia és un do que no m'ha estat donat, i, per tant, difícilment li puc dir quin és el futur d'una cosa o d'un sector econòmic.

Jo, el que sí que vull fer és, evidentment, agrair-li, en primer lloc, el fet que hagi posat aquesta interpellació, perquè crec que el sector de la fruita seca és un sector que preocupa —i preocupa profundament— pel que té, sobretot, de problema social en unes comarques determinades i pel que té del que en podríem dir «desencís» del que havia estat una expectativa acceptable d'uns conreus, que en aquest moment s'ha transformat en una situació especialment greu.

Permeti'm que, ni que sigui molt breument, centrem una mica quina és la situació del fruit sec a Catalunya, i parlem de l'ametlla i l'avellana, perquè la resta de fruits secs són poc importants: la nou, que és la que vindria a continuació, representa el 9% de la producció a tot l'Estat, i els altres són produccions molt petites.

Insistiré més sobre l'avellana, però deixi'm dir dues paraules sobre l'ametlla: l'ametlla té un avantatge sobre l'avellana: l'ametlla és un conreu molt més diversificat, com li explicaré a continuació. Tot i que hi ha 60.000 hectàrees a Catalunya, d'ametller, i que la seva producció representa l'11% de tot l'Estat, la producció amb closca és molt variable: l'any 88 van ser unes 20.000 tones, i l'any 89 varen ser 33.000; però, en canvi, l'any 90 van ser 9.900. O sigui, és una producció molt variable, perquè l'ametlla està molt afectada, evidentment, per la gelada. L'any passat, amb motiu de contestar una interpellació del Diputat senyor Aleu, vam analitzar —ho recordo— les produccions, molt fluctuants, de l'ametlla.

L'ametlla al món: Estats Units, el primer país productor, que produeix el 38% del total; l'Estat espanyol és el segon productor mundial d'ametlla, amb un 20%, pràcticament, de la producció, i Itàlia és en tercer lloc, amb un 10%. La producció comarcal, evidentment, se centra fonamentalment en dues comarques, en primer lloc, que són les Garrigues i el Pallars Jussà, i segueixen a continuació la Ribera d'Ebre, el Segrià, l'Alt Camp, l'Anoia i la Terra Alta.

L'ametlla té, evidentment, el problema de les glaçades, i aquest any ha estat un any específicament perjudicat per les glaçades, i una part dels 325 milions que en aquesta mateixa sessió parlamentària acaba de votar aquest Parlament, de crèdit

extraordinari destinat a l'agricultura per cobrir el problema de les glaçades, és precisament per atorgar una indemnització a la producció d'ametlla, que, com vostès saben, és un dels pocs conreus que encara no cobreix l'*agroseguro*, o sigui, un conreu que no és assegurable. Aquest jo diria que és un dels grans handicaps que té en aquest moment la producció d'ametlla en ser un conreu no assegurable, i que per tant, les glaçades poden deixar-lo en una situació difícil.

Entro al tema de l'avellana perquè és al que vostè bàsicament ha fet referència. A Catalunya la superfície és d'unes trenta mil hectàrees, i Catalunya té el 95% del total de l'Estat. Per comarques, en primer lloc, és el Tarragonès i l'Alt Camp, que comprenen el 75% de la producció de tot Catalunya; segueixen el Priorat i la Conca de Barberà, i més enllà la Ribera d'Ebre, la Terra Alta, el Vallès Oriental i la Selva.

La producció també té una certa variabilitat. L'any 88 van ser 17.000 tones —parlo de produccions amb closca—; el 87, 29.000; el 89, 22.000; l'any 90, 19.000 tones. Pel que fa a la producció mundial, aquí sí que, evidentment, hi ha un gran desnivell: el primer productor mundial és Turquia, amb un 60% de la producció d'avellana d'arreu del món, i segueix en segon lloc Itàlia, amb un 24%, i Catalunya se situa, aproximadament, en un 10%.

El rendiment per hectàrea és molt variable; vostè ho ha comentat. Arriba, pot arribar, fins a 3.000 o 3.500 quilos per hectàrea, quan està instal·lat un regatge, un reg de suport, i en canvi al secà, moltes vegades, doncs, és cap als voltants dels 500 quilos per hectàrea.

De problemes, en té l'avellaner, la mateixa producció, els problemes d'autosterilitat, per exemple, de compatibilitats de pol·linitzacions segons les varietats, i el problema que estigui, evidentment, ubicat en secà o en reg.

Per concloure aquesta presentació, li diré que el fruit sec representa un u i mig per cent de la producció final agrària de Catalunya, però tot i així representa un problema social important; perquè, com he dit —especialment parlant de l'avellaner—, la producció d'avellana està concentrada en molts pocs municipis d'unes poques comarques i, en molts llocs, pràcticament, avui representa un monocultiu.

Des del Departament ens ha preocupat de fa molt temps el problema de l'avellana; fins i tot abans que passés la darrera crisi, l'any 83 ja vam encomanar un estudi sobre l'avellana i sobre les possibilitats de comercialització i la manera d'incrementar el consum. Era l'època del Conseller Carol. Millorar la comercialització de l'avellana, això ha estat una preocupació; millorar la comercialització, que vol dir, evidentment, millorar la qualitat, i en aquest sentit vull destacar l'acció duta a terme a l'època del Conseller Miró, precisament perquè l'any 89 es va aconseguir reduir l'estoc a zero, d'avellana. L'«estoc a zero», vull dir que no s'acumulessin avellanes d'un any per a l'altre, que quan aquestes avellanes arribaven al mercat, n'hi havia una part que podien tenir aquell gust ranci que, d'alguna manera, desprestigiaven el producte.

Jo crec que això s'ha acabat; ja no existeix. Avui, les avellanes són de l'any, i, per tant, són avellanes bones, són avellanes amb bon gust, i que, per tant, el mercat les pot acceptar.

Evidentment, hi ha tota una sèrie d'actuacions que hem dut a terme de cara a la promoció de l'avellana. Li he parlat d'aquestes promocions que es van fer, ja van començar l'any 83, que

van continuar després, l'any 88, i que l'any 90 hem fet també —el 91, perdó—, hem fet també la campanya de promoció d'avellana: la campanya de promoció als consells comarcals, la campanya de promoció a TV3, campanya que ha anat lligada a una promoció d'avellana a les grans superfícies, per tal que, aquella avellana que trobàvem o que veia el telespectador, pogués després trobar-la a les grans superfícies, i que, d'alguna manera, ha representant un cert increment de consum.

No és només aquí que hem fet la promoció de l'avellana; jo crec que, per promocionar l'avellana —he parlat abans de la producció de Turquia—...; la situació del conreu a Turquia, que vaig tenir l'ocasió de comprovar personalment durant el passat mes d'octubre, és un tipus de producció totalment diferent de la producció de l'avellana a Catalunya. L'avellana allà creix —l'avellaner— pràcticament espontàniament, i no té cap tractament específic; per tant, no té pràcticament cap despesa.

Aleshores, comparar els nivells de sous que es paguen a Turquia o els nivells de sous de Catalunya, evidentment, fa que el nostre producte no sigui, en cap cas, competitiu davant d'un mercat europeu. Això, aquesta situació, evidentment, és l'inici del problema de l'avellana. Quan en la incorporació de l'Estat espanyol al Mercat Comú no es va tenir en compte aquest tractat preferencial que els països de la Comunitat tenien amb Turquia, i que permetien que Turquia importés..., que, perdó, que la Comunitat importés cada any, de Turquia, 25.000 tones d'avellana, que és més, pràcticament, que la producció de Catalunya de molts anys, amb un aranzel zero, i la resta de producció —il·limitada— que podia importar la Comunitat de Turquia, amb un aranzel del 4%.

Aquest acord preferencial situa l'avellana turca davant del mercat de la Comunitat Econòmica Europea —sobretot, el mercat alemany, gran consumidor d'avellanes; no de forma directa, però sobretot de forma de productes derivats, de xocolates, etcètera—, en una situació de gran avantatge respecte a la nostra avellana. En aquell moment, en el moment de l'adhesió, no es va preveure, no es va saber valorar la importància que això tindria, i no es va establir una clàusula de salvaguarda, que hagués pogut protegir la nostra avellana enfront de la competència de l'avellana turca, i atès, també, que la nostra producció és molt inferior a la producció de Turquia, i que, per tant, amb una clàusula de salvaguarda s'hauria pogut protegir.

Aquest va ser l'inici, crec, del problema en què avui l'avellana es troba. Davant d'això, evidentment, el Departament, com he dit, fem unes accions de promoció, però de promoció que cal identificar el producte; no es tracta només de dir: «Consumeixin més avellana», perquè això podria ser que vingués l'avellana turca aquí, com de fet, en alguns casos, s'ha produït.

Calia identificar el nostre producte, i per això des del Departament vam promoure la creació d'una denominació d'origen, «Avellana de Reus», que identifiqués el producte i la propaganda, la campanya divulgativa d'aquest any s'ha fet sota aquesta denominació d'origen promoguda pel Consell Comarcal i comptant, evidentment, amb la cooperació, amb la col·laboració de les organitzacions agràries establertes en el Baix Camp.

La promoció de consum s'ha dut a terme també a altres fora de l'Estat, i especialment a països no comunitaris: a Suïssa i a Àustria, precisament, perquè allà és on, d'alguna manera, no havent-hi l'acord preferencial amb Turquia, la nostra avellana es pot defensar d'una millor manera. També hi ha hagut, evi-

dentment, en aquest sentit, tot un esforç de cara al que és la millora de la producció. L'estació agrometeorològica automàtica de Cabrils i de Mas Bové fan constantment una recerca per millorar el conreu de l'avellana. S'han fet uns tractaments, com vostè sap, a la zona del Francolí per combatre el barrinador de la fusta —la *Zeuzera pyrina*— que va afectar 6.000 hectàrees l'any passat, i per un import, a càrrec del Departament, de 46 milions de pessetes, i enguany repetirem aquest tractament a 3.100 hectàrees i l'import serà aproximadament de la meitat.

Vàrem signar un acord entre el Departament, la Diputació de Tarragona i el sindicat Unió de Pagesos per tal d'establir un sistema de millorar les tècniques de lluita contra les plagues de l'avellaner i de constituir unes agrupacions de defensa vegetal per tal de poder fer una millora de qualitat de producció.

Jo sé, evidentment, senyor Gimeno, senyor Diputat, que aquestes mesures i altres que, si no fos pel temps, m'agradaria poder-li explicar, per a cap d'elles, de forma exclusiva, té la solució que afecta en aquest moment aquest problema; però crec que totes aquestes mesures contribueixen o poden contribuir a millorar la situació; a millorar la situació juntament amb la importància que representa també l'establiment dels nous regs; la regulació del Francolí-Gaià, que permetrà posar en reg, almenys amb reg de suport, tota una part important de la comarca del Baix Camp i del Tarragonès. Tots aquests elements permetran evidentment una millora de les condicions de conreu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Pot fer ús d'un dret de rèplica, el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Permeti'm, senyor Conseller, que li digui que suposo que serà un oblit que, quan ha parlat de la ubicació de les comarques amb major concentració d'avellana, s'ha oblidat, precisament del Baix Camp; ha dit Tarragonès, Alt Camp; suposo que deu ser un oblit, però, precisament, crec que és la comarca que té la major concentració.

A part d'això, jo li diré que la impressió és com aquell metge que diu: «Un malalt terminal que no té cura; donem-li alguna droga perquè no senti el mal». Millorar la producció, estimular el regadiu i millorar la promoció sense anar a les causes del problema és fer cataplasmes, però no curar la malaltia. Jo el que li preguntava, lògicament, no eren dades estadístiques, que li ho agraeixo; eren remeis, diagnòstics. Eren solucions —si és que n'hi ha—, i no demano que es faci aquí un joc d'endevinalles; és a dir, no sóc profeta; no, jo és que crec que els polítics tenim l'obligació d'intentar buscar les solucions als problemes. I, lògicament, a qui governa li toca amb més obligació que no a qui no estem governant, els que estem a l'oposició.

El que m'ha dit, jo agrairia que en els cinc minuts que queden ens digués si té alguna altra solució, però crec que no resol, ni de molt, les inquietuds dels pagesos. Ha dit que hi ha dificultats de funcionament de les OPA, dificultats de funcionament dels plans de millora; dificultats de justificar aquests diners d'inversions en pla de millores, que no són inversions a realitzar perquè saben que, si de cada 90.000 que es gasten, en cobraran 45.000, doncs, bon negoci, no? Vull dir, per cada dues pessetes, en cobrarem una. Però potser prefereixen no gastar-se les dues, encara que no n'hagin de cobrar una, no?

A mi m'agradaria que, si no es veu clar el futur del sector, com no es veuen clars potser altres sectors, que ja en parlarem

en algun altre moment, se'ls digués clar. Jo crec que és millor que la gent sàpiga de quin mal ha de morir. I si el sector de la fruita seca, concretament el sector de l'avellana, no té esdevenidor, no hi ha possibilitats de modificar la política agrària comunitària, i la política agrària comunitària és basa en aquest sistema del mercat lliure, que és més fàcil comprar productes agraris barats als països subdesenvolupats, transportar-los per mitjà de bones vies de comercialització en mans d'uns quants —uns pocs— comerciants i llavors vendre'ls als països desenvolupats. Si aquest és el sistema, si aquesta és la política agrària comunitària, i no tenim ni força ni voluntat de canviar-la, vull dir, siguem clars; anem a modificar la situació del pagès, que pocs en tenim ja, a Catalunya. Penseu que la mitjana o el percentatge de població agrària a Catalunya està per sota de la mitjana europea; si encara n'hem d'expulsar del camp, aquí ens quedarem amb una taxa de l'1% potser. I avui en dia ja estem molt baixos.

Jo crec que hauríem de dir: «No hi ha futur?; bé, anem a negociar, anem a aconseguir una jubilació anticipada, digna, per als pagesos, perquè almenys, si deixen les terres, d'aquí fins que arribarà la jubilació que no es morin de fam i d'angoixa i de sensació que els ve el món al damunt». Jo crec que tenim l'obligació, de totes maneres, de fer una anàlisi seriosa de la viabilitat del sector, quines són les perspectives a curt i a mitjà termini. I que si no hi ha viabilitat de la fruita seca, i concretament de l'avellana, que es busquin alternatives dins del mateix territori. Crec que això és una obligació que tenim, si no és que els diguem: «campi qui pugui, i si no podeu viure treballant a l'agricultura, us n'aneu a treballar a la indústria o us n'aneu a treballar on sigui».

Crec que per al model de reequilibrament del territori, els pagesos s'haurien de mantenir en el seu territori, encara que sigui fent de bombers —i aquest matí ho estàvem comentant aquí, als passadissos— i que se'ls pagui un sou de bombers; mantindrem el territori verd, evitarem que el territori sigui negre i aquesta gent estaran a les seves cases que, realment, és el que volien.

Per tant, hi hauria d'haver el compromís de tramitar ajuts de la Generalitat, de l'Estat, de la Comunitat Econòmica Europea, a aquestes zones de muntanya i zones desfavorides per tal de mantenir o ajudar aquestes rendes agràries absolutament insuficients. I crec que també tenim dos compromisos: intentar el control i el funcionament democràtic de les organitzacions de productors agraris, així com intentar també que la rigidesa normativa de la Comunitat Econòmica Europea, en tot el que és la justificació dels plans de millora, sigui menys rígida i sigui més sensible a la sagnant problemàtica del sector.

Si totes aquestes mesures s'anessin aplicant, potser els pagesos veurien alguna llum que en aquests moments no crec que l'arribin ni tan sols a intuir.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El senyor Conseller vol contrareplicar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, sí, per agrair en primer lloc, que disculpés, senyor Gimeno, l'oblit, evidentment, que la comarca, la primera més productora d'avellana és, evidentment, el Baix Camp; tenint els apunts i havent llegit la línia començant per l'altre cantó, doncs, m'ha fet oblidar aquesta aseveració.

Escolti, nosaltres, ajuts financers, n'hem donat; nosaltres n'hem donat, d'ajuts financers; el més recent va ser l'any passat, concretament, quan els plans de millora constituïts, evidentment, sobre les OPA, sobre les organitzacions de productors agraris, d'acord amb el Reglament 2159/89 dels fruits secs i d'hortalisses, es varen concedir les primeres ajudes als plans de millora. Vostè sap que la Generalitat va concedir la bestreta del 50% de tots els plans de millora per tal de fer una ajuda al sector, i quan realment Madrid, per entendre'ns l'Administració central, es va posar al dia amb els pagaments, varem pagar a les organitzacions de productors que encara havien de cobrar l'equivalent als interessos del període en el qual nosaltres havíem avançat aquells diners.

Vostè sap que l'any passat també ens va demanar, precisament, a través de la Unió de Pagesos que els crèdits que l'Institut Català de Crèdit Agrari havia concedit l'any 1987, els dos-cents préstecs per un import de 430 milions de pessetes, que poguéssim donar una moratòria i que varem establir, també, aquesta moratòria, l'any passat. Em dol que aquest acord el Banc de Crèdit Agrari no arribés al mateix acord que varem poder arribar amb l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Pel que fa, evidentment, al funcionament de les OPA; el funcionament de les OPA, és clar, això és un funcionament que ve establert —ja ho he dit abans— pel Reglament 2159, que és un reglament comunitari, i aquest reglament comunitari estableix que les organitzacions de productors agraris es constitueixin sobre els agricultors i sobre els comerciants. I evidentment el que vostè m'està dient, doncs, té raó en aquest sentit; té raó que també els comerciants, doncs, tenen el seu rol, el seu paper a jugar a les OPA, i que possiblement, doncs, els seus interessos no són coincidents, moltes vegades, amb els interessos dels agricultors.

Jo li voldria destacar també, en aquest sentit..., és clar, tot el que és el foment del consum de l'avellana crec que és positiu que es faci, crec que és positiu que es faci, perquè evidentment la clau màgica de solucionar aquest problema del fruit sec, evidentment, jo no la tinc i la inquietud del sector, l'he manifestada sempre; he dit que era una situació difícil, situació difícil sobretot per aquesta competència de Turquia, que compta amb unes armes que nosaltres no tenim. I això ho dic aquí i ho he dit també a altres llocs, ho he dit, fins i tot, en campanya electoral de les darreres eleccions: ho vaig manifestar en un poble que també era productor d'avellanes, que el sector estava —concretament a Falset—, que el sector estava en una situació difícil; que era una situació realment problemàtica; no volia enganyar, no vull enganyar en aquest sentit; el que passa és que el que estigui en una situació difícil no em farà caure a mi en un dirigisme de dir: «Escoltin, això deixin-ho, que això no té solució». Nosaltres farem tot el possible, evidentment, des de tots els punts de vista, per millorar, per un cantó, les estructures, per millorar els regs —un terreny que es pot regar vol dir que s'hi poden fer avellanes, però que s'hi podrà fer una altra cosa si així l'agricultor ho creuria convenient—; millorar els sistemes de producció, perquè, evidentment, si l'avellana té un futur, té un futur amb una avellana de qualitat, amb una avellana amb unes bones varietats, amb una avellana que pol·linitzi bé i que pugui tenir, doncs, un bon rendiment; amb una promoció, evidentment, del consum, amb aquesta promoció del consum aquí i fora d'aquí, perquè crec que és aquesta promoció de l'avellana

identificada, de l'avellana de Reus el que pot fer un increment del nostre, del consum interior i que en darrer terme pot promoure l'elevació del preu.

La gestió feta, per exemple, vostè hi ha alludit, de la reglamentació tècnico-sanitària en aquest sentit, la modificació que s'ha obtingut el 28 de juny de 1990 —precisament, demà farà un any— quan va aparèixer publicat en el butlletí oficial de l'Estat la nova reglamentació tècnico-sanitària que derogava la prohibició expressa de l'addició de pasta de fruits secs en la confecció de la xocolata; això, evidentment, és una mesura que també permet donar una nova sortida a la pasta d'avellana, en aquest sentit, per millorar, doncs, la situació i per incrementar, d'alguna manera, el consum. Nosaltres hem fet també unes gestions, evidentment, per a l'aplicació del Reglament 21/59, per a l'aplicació d'aquest Reglament davant de Brusselles. Jo mateix vaig parlar amb l'assistent del Comissari Mac Sharry el mes de març d'enguany, quan planejava —o planeja encara— una reducció d'aquest Reglament comunitari, i hem fet unes gestions per impedir que aquestes ajudes als plans de millora, doncs, siguin modificades de la manera que ho volien fer des de la Comunitat.

Nosaltres sabem que, evidentment, aquests plans de millora són uns ajuts, evidentment, a la producció, però són també uns ajuts, evidentment, a la renda dels mateixos agricultors, i que, per tant, aquest Pla, obtingut des que es va començar a aplicar l'any 1990, seria absurd que la Comunitat, un pla establert a deu anys —el Pla del Fruit Sec— tingués una modificació a la baixa quan tot just s'ha aplicat un any. Hem fet gestions en aquest sentit davant del Comissari i hem fet també gestions davant del Ministre perquè recolzi aquesta situació.

Acabo, perquè veig que el temps se m'ha acabat; de tota manera, nosaltres continuarem treballant, evidentment, per aquest sector, per a la millora d'aquest sector, tot i que —li ho he dit des del principi i li ho mantinc ara— és un sector que està en una situació realment difícil. Altra cosa seria enganyar-los i enganyar-nos tots plegats.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació sobre l'impacte ambiental del turisme, que formularà el Diputat l'illustre senyor Víctor Gimeno; té la paraula.

Procuri ser rigorós amb el temps.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'impacte ambiental del turisme

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President; ho procurarem. (*Remor de veus.*)

Bé, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, la importància econòmica del turisme, crec que no hi ha ningú que la pugui posar en dubte al nostre territori català, i no venia avui a parlar de la importància del turisme des del punt de vista econòmic, sinó de les conseqüències del turisme quan fan referència al seu impacte ambiental.

Tots som conscients, també, que des de fa molts anys s'han fet actuacions molt greus, que han causat un impacte molt negatiu, fonamentalment dintre del litoral català: hi ha hagut canvis de paisatge; hi ha hagut destrucció de la vegetació i de molts

importants ecosistemes; hi ha hagut unes concentracions estacionals de població i unes concentracions d'edificacions que no hi havia, no s'adeien en res amb el paisatge inicialment de costa, i hi ha hagut i existeix encara una degradació del medi per la via d'aquesta concentració de població i tota la contaminació que això porta implícita.

Hi ha en molts de llocs la sensació que s'ha malmès una gran part del territori; s'han malmès molts llocs i alguns d'ells de forma ja totalment irrecuperable, i això, unit a la sensació que cada vegada la gent mira més per la qualitat del lloc on va més que pel fet de passar les vacances a qualsevol lloc que hi faci sol, ha comportat, tant per part del turisme interior com del turisme estranger, un canvi en les orientacions, un canvi en les direccions d'aquest turisme. S'ha reorientat aquesta gent, fonamentalment a l'estiu —però també molt a la temporada de l'hivern, el sector de l'esquí—, de cara a la muntanya, i hi ha cada vegada més una atenció, una direcció del turisme cap a zones de muntanya perquè hi ha paisatges menys monòtons que els de costa, perquè hi ha una certa tranquil·litat, perquè hi ha activitats diferents que no es poden fer dintre del litoral, i tot això, lògicament, ha comportat que, des del punt de vista d'activitats econòmiques, és un nou negoci. Se generen noves necessitats d'allotjament, de carreteres per arribar als llocs, etcètera, i que això, per part de les empreses, és una font potencial de negoci, negoci que en moltes ocasions ha sigut de fàcil rendibilitat. Gent de fora de la zona on es dirigeixin els turistes van a invertir en aquell territori i fan moltes vegades inversions molt fortes, la majoria d'elles sense respecte al medi, sense respecte als propis habitants, sense respecte als costums i als esquemes clàssics de funcionament de la societat rural en la qual fan la inversió.

I tot i que en moltes ocasions també —cal dir-ho així— ha comportat un enlluernament inicial, pel fet que moltes inversions són espectaculars, s'han fet grans carreteres, millores sensibles —en llocs on s'havia d'accedir en tres hores, avui s'hi arriba en una hora; la gent circula molt més tranquil·la—, inversions en pistes d'esquí, inversions en noves urbanitzacions... Però cada vegada més, també, la societat es pregunta si no caldria anar estudiant les conseqüències d'aquestes inversions, si no caldria regular-les, i no s'hauria d'intentar evitar que hi hagués un procés de degradació que arribés a l'estat de degradació de moltes zones costeres i que les muntanyes —ja siguin les del Pirineu, ja siguin les dels ports de Beseit, per posar els dos extrems— tinguessin un paisatge angulat, però no angulat de roques i angulat d'arbres, sinó d'edificis, de vuit, de deu o més pisos.

Creiem que hi ha una part positiva en totes aquestes inversions, que és la que ens ha donat una certa font de creació de treball, de perspectives de futur immediat a comarques deprimides, on hi havia poques possibilitats de supervivència, però que això no va ser l'excusa per autoritzar explícitament o consentir implícitament qualsevol projecte. En definitiva, creiem que no s'ha d'anar cap a la «turistització» sense imposar la racionalitat.

I vull fer una breu referència a un document lliurat —suposo que a tots els grups parlamentaris— per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, en què, dintre del títol de *L'esquí i la manca de neu: balanç d'una temporada*, que va ser el que em va portar a mi a fer aquesta interpellació, està signat el maig

del 90, però els imponderables del Reglament fan que la interpellació l'hàgim vista prou tard.

Aquí ens fa una advertència sobre aspectes negatius del turisme, i comença per la problemàtica de l'esquí, parla de la neu artificial, i ens diu que hi ha unes despeses inicials de 150 milions per quilòmetre —quadrat, suposo— innivat, però que això, a part de la inversió substancial, comporta un seguit de problemes que fins ara no s'han tingut gens en compte, o molt poc, que és el seu impacte ecològic, i diu el mateix document: «Per fabricar neu artificialment són necessaris aigua, electricitat i els canons pròpiament dits. L'aigua s'agafa dels torrents, però cal acumular-la en grans basses que, en el cas com Superespot, ha calgut que fos un embassament artificial amb una capacitat de 25 milions de litres. Després hi ha el cost energètic per pujar l'aigua, i cal també enterrar les canonades, la qual cosa implica aixecar el sòl i la coberta vegetal, amb el risc que suposa per a llur regeneració natural». Fan esment a un informe d'un estudi realitzat pel doctor Alexander Cernusca, professor de l'Institut Botànic de la Universitat d'Innsbruck, en què parla sobre el risc d'aquesta neu artificial, sobre les conseqüències de concentració de diòxid de carboni i els fenòmens possibles d'asfíxia sota les pistes deguda a la diferent composició de la neu artificial de la natural.

Parla també, l'informe, de la relació esquí i negoci, i fa referència a molts de casos de flagrant violació de les normes urbanístiques; parla, per exemple, que la Comissió Provincial d'Urbanisme de Lleida va frenar —parlava de maig de l'any passat— el projecte de construir blocs de deu pisos —blocs de deu pisos— dins d'una zona residencial a peu de pistes de Port de Comte, a 1.600-1.800 metres d'altitud, i amb una capacitat global per a 25.000 persones. Això, ubicat en un poble, en una poblacioneta que es diu la Coma i la Pedra, que té poc més de dos-cents habitants. Imagineu l'impacte que això representa.

Parla de Boí-Taüll, una estació d'esquí que se'n diu «ecològica», respectuosa, però en què l'urbanisme també té una gran importància: en un poblet tan preciós com Boí-Taüll s'està promovent la construcció de set-cents apartaments. Hi ha una ocupació immobiliària de 40.000 metres quadrats, i que per tot això la vida, costums i activitats socio-econòmiques dels sis-cents habitants de tota la vall —no de Boí-Taüll, sinó de tota la vall—, resulten irremissiblement alterades.

Parla també de l'intent reiterat d'urbanitzar el pla de Beret, a Vaquèira; parla també del gran projecte de Tavascan, a la zona del Romedo, situat a 2.100 metres d'altitud i al bell mig d'una interessant zona lacustre, amb més de 8.600 llits a peu de pistes... En definitiva, una sèrie de projectes que ens fan dubtar que tenen res a veure..., tenen molt poc a veure amb la necessitat de conservar el patrimoni natural, que no és abundant i no el podem malmetre.

Parla també, l'informe, d'altres esports que van lligats a l'esquí, que tenen un fort impacte ecològic: el tennis, el golf, l'hípica, el trial, l'*enduro*, el 4x4..., que permeten arribar a indrets on fins ara no hi arribava cap agressió ambiental, i la flora i la fauna són més sensibles a qualsevol pertorbació, a causa de les condicions extremes de climatologia, i per tant, tot això fa que les agressions al paisatge, l'impacte ambiental, sigui important. Jo acabaria aquesta primera part —serem respectuosos amb el temps—, simplement, dient: quina és la preocupació del Govern per l'impacte ambiental que poden tenir les noves actuacions

urbanístiques, els canons de neu artificial, en totes les instal·lacions que hi van al darrere? Quina és la garantia de que el Govern procurarà que els espais naturals no quedin greument alterats per aquestes noves inversions en el turisme de muntanya?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor President, senyores i senyors diputats, jo agraeixo al Diputat senyor Gimeno la preocupació per aquests temes mediambientals del turisme. Realment, tot desenvolupament turístic implica un grau d'urbanització, un cert grau d'urbanització del territori, i això pot comportar una certa especulació i una degradació. Implica també una utilització de serveis i d'infraestructures, i en certs casos, a més, aquests serveis i aquestes infraestructures són utilitzats en excés sobre la seva capacitat, i poden també portar a una certa degradació de la prestació.

No hi ha dubte que hem heretat un model turístic d'anys anteriors a l'autogovern de Catalunya, al Govern de la Generalitat, i aquest model turístic no sempre ha respectat el medi ambient en la manera més apropiada.

El desenvolupament del turisme en el litoral ha suposat un creixement econòmic important —d'això no hi ha dubte— i, si bé les..., però, perdó, la societat i el senyor Diputat ens demanen saber quins són els costos socio-econòmics del turisme, i si aquests sobrepassen els beneficis, atès que a partir d'un cert nivell de saturació els costos mediambientals negatius s'acumulen.

No entraré en el fet que el turisme representa una base important de l'economia de Catalunya i, naturalment, d'Espanya —hi havia aquella xifra de 17.000 milions de dòlars l'any 89. Però del que no hi ha dubte és que hi ha factors, també, positius del turisme, que també els ha esmentat el Diputat, que és l'aspecte diversificador —diversificador— del caràcter industrial, monocultiu, en certs períodes, de Catalunya. I també ha demostrat ser una eina eficaç en moments difícils de crisi. Això és cert. O sigui que, contra tota aquesta degradació, també al turisme li hem d'aportar valors positius.

No hi ha dubte que representa un benefici, un cert benefici, també, en l'equilibri territorial, i és evident que zones més desfavorides del nostre país —especialment en el medi rural— han sigut frenades en el seu èxode gràcies a aquest turisme que, a més, ha tingut un efecte multiplicador de l'economia, de les infraestructures, i ha contribuït en certa manera a la millora de la qualitat de vida dels seus ciutadans.

Vist el factor positiu que aporta el turisme, cal pensar també en els efectes negatius que pot comportar i plantejar-se una pregunta interessant, en el sentit de si el turisme pot contribuir al desenvolupament econòmic del país i fomentar al mateix temps la conservació de la natura i del medi ambient.

El Govern de la Generalitat fa temps que s'ho va plantejar; les notícies, la informació que en tinc de l'any 83, ja de l'any 83, del *Llibre blanc del turisme*, deia que el desenvolupament turístic «ha de ser compatible amb la preservació del medi ambient, bo i ajudant que aquest medi ambient esdevingui un recurs turístic de primera magnitud». Queda clar. També diu que la política turística «ha de comportar una acció de govern realista i harmònica; realista per tal d'adequar en el futur l'oferta

als canvis de la demanda, i harmònica en pretendre un desenvolupament sense trencar l'equilibri amb el patrimoni històric, artístic i el medi ambient». Queda clar, per tant, que el medi ambient era una de les preocupacions del Govern de la Generalitat. És evident que l'increment notable de l'activitat turística –sobretot en els indrets de muntanya dels que ha esmentat– es tradueix en una construcció d'habitatges, d'hotels, d'estacions d'esquí, de camps de golf i de carreteres, i ha de fer-se de forma que tingui cura amb el medi ambient i faci compatible el turisme amb el medi natural.

És evident que aquest creixement de la demanda turística anterior..., una mostra és la que hem vist aquests últims dies: 60.000 esportistes d'esports de risc, es preveu que hi haurà enguany. La política del Govern de la Generalitat ha propiciat i afavorit d'una certa manera especial aquest *boom* turístic a l'interior, per un efecte de reequilibri, però..., i com a remei, naturalment, de la pressió turística sobre el litoral –pressió més negativa–, i cal assenyalar que s'han portat a terme actuacions que poden servir per controlar aquesta pressió sobre el territori. Entre d'altres, jo citaria, doncs, per descomptat, les declaracions per aquest Parlament d'espais naturals especials –i no cal enumerar el nombre d'espais que tenim–, però un altre element important és el Pla d'Espais d'Interès Natural. El Pla d'Espais d'Interès Natural, que està en tramitació i que espero que ben aviat pugui ser aprovat, el que preveu és que en les zones afectades del Pla d'Espais d'Interès Natural, doncs, siguin no urbanitzables, que no vol dir que no tinguin una preservació de les activitats tradicionals, que no vol dir que no hi hagi un impuls socio-econòmic a l'activitat econòmica existent actualment en aquests espais, però que, des d'un punt de vista d'una, diguem-li, especulació que es pugui produir en aquestes zones, doncs, pot ser controlada importantment.

També preveu aquest Pla d'Espais que la circulació es limiti a la circulació dels actuals habitants i del sector econòmic actual, i també preveu que hi hagi estudis d'impacte ambiental per a les actuacions que s'hi facin. Penso que aquesta és una dels importants remeis que podem actuar sobre tota aquesta zona, en la qual hi ha una pressió important del turisme, en l'interior de Catalunya.

No hi ha dubte, de totes maneres, que en aquestes zones del Pla d'Espais d'Interès Natural és possible també que hi hagi un turisme, un turisme molt respectuós, el que podríem dir «el turisme tou», el turisme rural, el turisme que viu en contacte amb la natura, i que afavoreix l'existència d'una xarxa de camins per a aquest tipus de turisme, i aquesta residència en casa de pagès, etcètera, que ja està previst dintre la normativa, doncs, que es vagi ajudant i que es promogui.

A part d'això, en les zones no afectades pel Pla d'Espais d'Interès Natural a la muntanya, no hi ha dubte que hi ha els plans d'ordenació. Jo estic segur que les actuacions de l'autoritat urbanística de la Generalitat té molt en compte, doncs, que no hi hagi actuacions que desmereixin del caràcter i de la natura d'aquestes zones interiors, sobretot de les zones de muntanya, que poden estar entre altres, entre zones d'especial protecció, però que elles en si són urbanitzables. Allí es preveu l'existència d'edificacions, l'existència d'hostaleria, de càmpings, etcètera, i la presència de Medi Ambient en les comissions provincials d'urbanisme espero que serveixi també per ajudar a preservar la natura. No hi ha dubte que també hi ha

normatives, normatives fetes per la Generalitat quant a acampada, quant a circulació de 4x4, quant a esquí, etcètera.

De totes maneres, jo li voldria comentar, concretament –potser no tindrè temps i serà en una altra resposta–, l'aspecte de l'esquí des del punt de vista, per exemple, de la neu artificial. He tingut coneixement que aquest informe del professor d'Innsbruck, que ara, en aquest moment, està en revisió a la mateixa Àustria, tenia especial referència a una zona en què la capa vegetal era molt prima i realment així es produïa. No obstant, l'existència de sistemes de fressat de la mateixa neu, que oxigenen la neu cada dia i que hauria de ser així, i en algunes estacions de Catalunya es fa, evita aquesta possibilitat que produeixi, com diu, CO₂, però en qualsevol cas el que sí que li dic és que normalment, en les nostres pistes d'esquí, en les que hi ha neu artificial, hi ha una capa de terra suficient perquè no es produeixi aquest aspecte negatiu. I el que sí que és cert és que l'experiència de la neu artificial, per exemple, a la Molina, la qual, doncs, és pionera d'això, hi tenim una llarga experiència, bastants anys ja d'aquesta activitat, no ha donat lloc a cap perill o no dona cap actuació que faci témer un efecte perjudicial per a la natura.

Voldria dir-li, només, a tall de..., com a resum i respecte a un dels espais de què vostè ha parlat, que és el de Tavascan, que el Consell de Govern de la Generalitat no contempla com una pista d'esquí a portar a terme aquella que hi ha al final de la vall de Ribera de Cardós, connectada amb França, perquè considerem que realment seria un atemptat bastant irreversible sobre una zona, el llac Romedo, etcètera, que tots els que el coneixem, doncs, seria una llàstima que s'omplís d'urbanitzacions i de pistes d'esquí, quan, de fet, la pista d'esquí estaria essencialment a la part francesa.

Moltes gràcies, senyor President, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Cinc minuts per a rèplica, el senyor Víctor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Possiblement és més fàcil un pla de bones intencions que d'actuacions. Dic això perquè se'ns diu –començo pel final– que la neu artificial és una activitat humana que al nostre terreny no produeix o difícilment produeix efectes negatius. Jo és que tenia una resposta del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques a una pregunta feta per mi sobre l'impacte ambiental, sobre els estudis que s'havien fet, i em deia que el Decret de valoració d'impacte ambiental no preveu la realització d'estudis per a aquestes instal·lacions, que la normativa del Pla d'Espais d'Interès Natural –no nat encara, és a dir que està en un procés de llarga i difícil gestació– representarà l'aplicació del procediment d'avaluació d'impacte als llocs que afecten espais inclosos al Pla i que suposessin obres d'infraestructura, i diuen, deia, que els estudis que es té coneixement..., se parlava que els efectes negatius més significatius podien derivar-se, fonamentalment, més de les infraestructures complementàries –hem parlat de la instal·lació dels mateixos canons, hem parlat de les basses d'aigua, dels embassaments artificials, hem parlat de la conducció elèctrica– que fonamentalment de la mateixa neu artificial en si. I llavors, l'extinta Direcció General de Medi Ambient, se'ns deia que mantenia contactes amb diversos països –França, Suïssa, Escòcia–, on han disposat d'un període de temps suficient per dur a terme un seguiment dels possibles efectes per tal d'incorporar les experiències assolides. Jo m'agradaria que, encara que

està dissolta la Direcció General, com que està assumida pel nou Departament de Medi Ambient, si es té algun informe, no només d'Innsbruck —on pot ser que sigui la capa de vegetació prima—, se'ns digués què passa allà, quins són els informes que hi ha i quines són les conclusions.

Però també tinc una resposta, no feta a pregunta meua, sinó a la de la il·lustre Diputada Dolors Montserrat, que preguntant sobre les subvencions fetes per al turisme de neu, el Conseller de Comerç, Consum i Turisme fa un resum dient que tots els diners que teníem s'han donat a tots, a totes les peticions que s'han fet, s'ha concedit tot el que hi havia. En definitiva, volent dir: «Tothom que ha demanat diners ha tingut subvenció; hem esgotat les partides i tot això va correctament...» Una de dues: o és que totes les sol·licituds de subvenció per realitzar creació de neu artificial o altres inversions són molt respectuoses amb el medi ambient —cosa que me costaria creure—, o és que les subvencions no tenen en absolut en compte l'impacte que això pot produir, les conseqüències negatives que això pugui produir, perquè si no hi ha cap subvenció denegada, no hi ha cap subvenció en què s'ha sol·licitat nova documentació, i tot aquell que demana, tot aquell que té diners, vol dir que poc interès hi ha en els efectes de l'impacte ambiental d'aquestes instal·lacions de neu.

Coincidim en el fet que el turisme, i sobretot el turisme de muntanya, té efectes positius i efectes negatius; coincidim en aquest desig que hauria de ser compatible el turisme amb el medi natural: jo crec que això és el que jo desitjaria; no vull dir en absolut —no crec que de la meua intervenció es pugui deduir— que estem en contra de la promoció d'un turisme respectuós amb el medi, sobretot en aquelles zones on encara el valor del patrimoni natural encara és considerable; el que passa és que això hauríem de garantir com es fa: si primer donen les inversions per fer les inversions i després s'analitza si allò produeix efectes negatius o no efectes negatius, si primer es construeix i després direm si allò és negatiu o no és negatiu, malament rai. Jo em remetria a algunes de les propostes que la mateixa Federació d'Entitats Excursionistes ens deia en aquell document. S'hi deia: «caldrà exigir estudis d'impacte ambiental vinculants, previ a la instal·lació de canons de neu artificial i de tota la infraestructura que precisen; cal elaborar una normativa estricta que reguli les instal·lacions» —instal·lacions— «de les pistes d'esquí; cal obligar que es faciliti una sèrie de dades sobre condicions climatològiques, estat de les pistes, etcètera; cal» —i esta és una que considero molt important— «legislar que la infraestructura residencial i de lleure es construeixi» —parla de les zones de muntanya— «integrada harmònicament en les poblacions ja existents, i reservar només a peu de pista estrictament els serveis mínims imprescindibles, i cal regular estrictament les pràctiques motoritzades, ja que tot aquest increment d'activitats esportives de risc fa que els efectes degradadors puguin ser també notoris». Són quatre punts que ells plantegen, que crec que són plenament raonables, i que o se'ns diu que es va per aquesta via o anuncio que, en tot cas, la moció subsegüent a la interpellació aniria per aquest camí.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor President, senyores i senyors diputats, en realitat el que succeeix

amb el medi ambient..., i hem d'anar-hi entrant mica a mica, perquè això fa deu anys era segurament impensable, i fa vint anys encara haguera sigut menys impensable..., és que tota activitat, tot producte, tot servei ha d'anar incorporant al seu cost el cost de la descontaminació, el cost de la recuperació del seu impacte, i en això hi hem d'anar entrant, hi hem d'anar entrant tots: tots i tots els ciutadans, i en això hem de fer una política d'educació ambiental i de sensibilització, en aquest sentit.

Dels aspectes que ha comentat el Diputat Gimeno, jo el que voldria dir és que en les zones en què són de preservació pel PEIN, per descomptat està previst que hi hagi els estudis d'impacte, per descomptat. Des del punt de vista de normativa, penso que existeix normativa, existeix una normativa d'instal·lacions d'esquí, i el que no fa més, potser, l'informe de les entitats excursionistes, és posar l'accent sobre un tema que és important que existeixi, que es compleixi, però jo crec —i li ho puc assegurar— que des d'un punt de vista d'instal·lacions d'esquí existeix una normativa molt, molt forta, fins a tal punt que arriba a produir problemes de viabilitat econòmica en certes instal·lacions, que per seguretat hi ha instal·lacions que s'han de desmuntar. O sigui, la normativa és estricta perquè compleix els estàndards que arreu d'Europa i arreu del món existeixen.

L'informe sobre l'estat de les pistes..., jo crec que es dona, naturalment l'informe procedeix de les estacions, potser alguna vegada es passen per optimista, però aquest és un tema que està dintre d'aquesta educació també ambiental generalitzada que hem d'intentar aconseguir, de dir la veritat, de dir la veritat com estan les platges, la veritat com està la neu, de dir la veritat en aquests casos. Crec que el turisme ens agrairà molt més que li diguem la veritat, perquè se'n fiarà molt més, de nosaltres.

Respecte al paisatge. Respecte al paisatge, senyor Gimeno, jo el que li voldria dir és que els plans d'ordenació, doncs, han de tenir i tenen en compte aquest respecte al paisatge; naturalment, així, sobretot, a muntanya, per l'alçada de les edificacions o per la integració. No hi ha dubte que, tot i així —i tots en som conscients—, hi ha vegades, doncs, hi ha artistes que veuen una edificació d'una manera o d'una altra, i potser pot ser qüestionable el sentit estètic d'una certa edificació. Però en qualsevol cas, el que és important és que, des d'un punt de vista urbanístic, doncs, no superi una integració.

I respecte a la circulació motoritzada, repeteixo el que ja he dit abans: que en el Pla d'Espais d'Interès Natural, que és allà, realment, on ens interessa que es preservi al màxim, doncs, la penetració que no sigui la de l'economia natural del país, aquest està previst, en el Pla d'Espais, que hi hagi prohibició de circulació motoritzada i, especialment, molt especialment, dels 4x4.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable Conseller. Passem a l'última interpellació, que també formula l'il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno, que és sobre la política de conservació i gestió del patrimoni natural. Té la paraula el senyor Gimeno.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de conservació i gestió del patrimoni natural

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. *(Pausa.)*

La creació del nou Departament de Medi Ambient, a pesar que l'il·lustre Diputat senyor Coll, en el Ple últim, va dir que ja

havia passat d'actualitat i que era voler incidir per incidir, crec que no ens ha fet acabar l'interès sobre la problemàtica mediambiental, sinó que, en tot cas, ens ha fet incrementar la preocupació pel control mediambiental del nostre territori.

Intentaré no repetir algunes de les dades que s'han dit aquest matí en la interpellació, no dic igual però sí dirigida també al medi natural; la meua va dirigida essencialment a la conservació, millora i gestió del patrimoni natural, perquè tinc molts dubtes. Des que s'ha creat la direcció nova, jo crec que s'ha incrementat la confusió, i voldria que se m'aclarís com funciona aquesta nova direcció, aquest nou Departament de Medi Ambient; perquè s'han creat, en aquest Departament, dues direccions generals noves, dues direccions generals: la Direcció General del Patrimoni Natural i la Direcció General del Medi Físic. I jo voldria, del Govern de la Generalitat, que se'm digués què farà la Direcció General del Medi Natural..., ah!, del Patrimoni Natural i la Direcció General del Medi Físic, i que se'ns expliqués, en tot cas, què és el medi físic, si no és patrimoni natural, i què fa el patrimoni natural quan la Direcció General del Medi Natural del Departament d'Agricultura diu que té, com a fonament, la conservació, la millora i la gestió del patrimoni natural de Catalunya.

Si uns tenen com a fonament això, els altres, quin patrimoni natural administren, gestionen, conserven, milloren..., o què és el que fa la nova Direcció General. Jo no he vist encara cap ordre ni decret que especifiqui quines són les funcions i les competències d'aquesta Direcció General, i molt menys de la coneguda com a Direcció General del Medi Físic —repetixo això de «Físic» perquè voldria que se m'aclarís això.

Llavors, aquest Patrimoni Natural està estructurat, dintre del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en una Subdirecció General de Conservació de la Natura, que té dos serveis —el de Parcs i Espais Naturals i el de Protecció i Gestió de la Fauna— i té una secció pròpia, que és la de Conservació de Sòls i Terrenys Forestals. Què és el que fa aquesta Subdirecció General? —i, amb això, crec que ens estalviarem que ens diguin tot això dels incendis, perquè la Secció d'Incendis Forestals no entra dins d'aquesta Subdirecció General, és a dir, concretament, en el que és conservació de la natura i del patrimoni natural.

Jo voldria que se'ns expliqués aquí, en aquest Parlament, com es conserva, millora i gestiona el patrimoni natural entre una direcció general i un departament de medi ambient amb dues direccions generals, perquè el que sí que podem deduir és que hi ha una paràlisi pressupostària total de la Direcció General del Medi Natural —enguany va incrementar un zero per cent respecte a l'any 90—; hi ha una paràlisi, tot i que cada vegada ens anuncia que ara s'aprovarà, d'aquest PEIN que fa un moment ens comentava el conseller Vilalta, un PEIN que es va anunciar fa més de dos anys i que va ser reconduït, interioritzat, reelaborat i, d'una forma quasi clandestina, sotmès a informació, a una nova informació, un PEIN que parlava, en tot cas, de prohibir, i avui se'ns ha tornat a referir a prohibicions, però no parlava de compensar als ciutadans, als habitants dels territoris afectats; un patrimoni natural en què la política de parcs naturals pensem que té una irracionalitat bastant notòria: hi ha parcs naturals que depenen d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, hi ha parcs naturals que depenen del nou Departament de Medi Ambient, hi ha parcs naturals que depenen de Presidència i hi ha parcs naturals que depenen de diputacions.

Exemples d'actuació en aquests parcs naturals, com el d'Aiguestortes, de què no faré més esment; com el del delta de l'Ebre, un sistema en el qual fa un any i tres mesos ens vam comprometre a elaborar un estudi integral abans de tres mesos, que s'acabava el juny del 90, i que encara no coneixem aquest estudi. Sabem que existeix per aquí, per sota mà, un pla indicatiu, però, mentrestant, hi ha aprovacions de normes urbanístiques al territori, hi ha propostes d'ampliació de piscifactories, hi ha intents de noves urbanitzacions en aquell territori, i no sabem encara com està aquest estudi integral. Hi ha una política sistemàtica de no-adquisició de terrenys per a aquests nous parcs naturals o per als antics, i al Delta hi ha bones ocasions d'adquirir terrenys; hi ha actuacions com la de l'embassament del parc natural del Montseny; hi ha autoritzacions de cremar canyissars o consentiments de crear canyissars a l'embassament de Terradets; hi ha actuacions en reserves de caça que no són exemples de protecció de patrimoni natural, sinó que, en tot cas, són un lloc on els privilegis, on els «enxufismes» —per no dir «corrupció»—, però, lògicament, sí una sèrie de vicis adquirits, fa que no siguin exemple, en absolut, de conservació del patrimoni; hi ha una, per exemple, en aquests moments, proposta de creació d'una reserva de caça, la de Boumort, en la qual, de patrimoni de protecció dels espais, només se'n parla a les línies generals, però gens a l'articulat...

Jo voldria, en definitiva, que se'ns digués quin concepte té, aquest Govern de la Generalitat, de patrimoni natural; què és el patrimoni natural per al Govern de la Generalitat; quina és l'estratègia de conservació del patrimoni natural que aquests departaments implicats tenen i quins són els models que el Govern de la Generalitat té de conservació i de gestió del patrimoni natural; si existeix una coordinació o no existeix una coordinació entre els diversos departaments a l'hora de treballar conjuntament en aquesta conservació del patrimoni i, en definitiva, si, d'alguna manera, podrem algun dia tindre una gestió conjunta —no coordinada sinó conjunta— única de tot el patrimoni natural, realment escàs, de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Molt honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, voldria començar aquesta intervenció lamentant que aquest matí no se m'hagi permès acumular en la resposta a dues interpellacions adreçades al mateix Ple i pràcticament sota el mateix tema, per bé que la formulació hi hagués una lleugera diferència entre l'una i l'altra: una parlava de la política de conservació i gestió del patrimoni i l'altra parlava de la política general del medi natural. No sé si aquesta diferència impedia l'acumulació. En tot cas, no repetiré el que he dit aquest matí sobre quines eren les funcions de la Direcció General del Medi Natural; els il·lustres senyors diputats que eren aquí a la Cambra en aquell moment han tingut ocasió de sentir-ho, i els que no, doncs, podran llegir-ho en el *Diari de Sessions* corresponent.

Senyor Gimeno, vostè ens vol plantejar la problemàtica dels malentesos. No n'hi ha, de malentesos; no n'hi ha, de malentesos perquè el que correspon a la Subdirecció General de Conservació de la Natura està perfectament determinat en el Decret 35/89, de 24 de febrer, que determina l'estructura orgànica de la Direcció General de Medi Natural, i diu exactament què li

correspon, quines són les funcions de la Subdirecció General de Conservació de la Natura, i per respecte, també, a la Cambra no llegiré el que diu aquest..., el que diu —i a més, veig que vostè també ho té—, doncs, no llegiré el que diu en aquest cas el..., a què corresponen aquestes funcions.

Ha parlat vostè dels pressupostos de la Direcció General de Medi Natural. El pressupost de la nostra Direcció General de Medi Natural és, aproximadament, global, incloent-hi també, doncs, el personal, d'uns 5.600 milions de pessetes, que representa, per tant, més del 30% del pressupost global del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ha parlat també vostè dels parcs naturals. Evidentment, els parcs naturals es varen establir en aquesta Cambra per la Llei d'Espais Naturals, la Llei d'Espais Naturals de 13 de juny de l'any 85, i en aquesta Llei ja parla, en el preàmbul de la Llei, que ja hi ha una sèrie de legislacions prèvies que ha fet la Generalitat en relació amb els parcs naturals, i diu que s'ha fet la Llei 81, 12/81, per la qual s'establien normes addicionals de protecció d'espais d'interès natural afectats per activitats extractives.

S'havia fet, prèviament a la Llei d'Espais Naturals, la Llei de Protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa, i s'havia fet també la Llei de Declaració de Paratge Natural del Massís del Pedraforca. També parlava, aquella mateixa Llei, de declaració de paratges naturals d'interès nacional i reserves integrals zoològiques i botàniques dels aiguamolls de l'Empordà. Tot això era previ a l'establiment de la Llei d'Espais Naturals.

Per tant, és lògic que, quan es va establir aquesta Llei, la Generalitat, el Govern de Catalunya no iniciés la seva regulació en matèria d'espais naturals, sinó que ja ho hagués iniciat prèviament i això, doncs, és el que li pot explicar a vostè el fet, doncs, que no depenguin uns parcs d'un o dels altres, perquè, evidentment, els parcs depenen, l'espai natural depèn del Govern de la Generalitat. En tot cas, suposo que vostè es refereix a la gestió que pugui dur a terme d'un parc un departament o un altre departament, i això queda perfectament establert d'acord amb el moment en què es varen establir aquells espais protegits, abans o després de la Llei d'Espais Naturals.

Després de la promulgació de la Llei d'Espais Naturals —ho repeteixo—, publicada al *Diari Oficial* de 28 de juny del 85, fa, doncs, sis anys, queda clar que la gestió dels parcs d'un espai natural de protecció especial que correspongui a la Generalitat..., diu «que correspongui a la Generalitat» —perquè la mateixa Llei ja estableix també que hi ha uns espais naturals, en l'annex, que corresponen..., en les disposicions finals, que corresponen en algunes diputacions—, quan «correspongui», diu, «a la Generalitat», és feta pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per tant, no hi ha, en aquest sentit, cap mena de confusió. Els espais que li he llegit que són de gestionar, exactament, per un altre departament és perquè es van establir abans de la Llei d'Espais Naturals.

I això és la situació avui. Evidentment, situació avui que —com he dit aquest matí, i no vull repetir-me— el Govern de la Generalitat, evidentment, adequarà en el futur, després de la creació, doncs, d'aquest, del nou Departament de Medi Ambient, que, evidentment, no és un departament, doncs, que estigui passat, que està en actualitat com ho estan tots els altres departaments de la Generalitat, adequarà la manera de fer-ho de la forma més eficaç. I en aquest sentit, doncs, es replantejarà

oportunament, quan es cregui convenient, la gestió dels espais naturals, però que —ja dic—, d'acord amb la legislació vigent, corresponen, en aquest cas, al Departament d'Agricultura.

Vostè ha parlat també de les reserves de caça. És evident, hem enviat un projecte de llei de creació de la Reserva Nacional de Caça de la Serra del Boumort. Nosaltres creiem que això pot ser un desenvolupament important per a aquella zona, per a aquella comarca, que és la zona, possiblement, més despoblada del país, la serra del Boumort, i, aleshores, en aquella zona, el fet que hi hagi una reserva nacional de caça, pot, naturalment, incrementar la presència de persones interessades per practicar l'activitat cinegètica, la qual cosa —com vostè sap— dona uns beneficis, evidentment, als ajuntaments sobre els quals estigui ubicada la reserva nacional de caça.

Podria, evidentment, continuar explicant-li més qüestions sobre les actuacions que en matèria de medi natural duu a terme la Direcció General de Medi Natural, però en tot cas em sembla que aquest matí he explicat ja a bastament quines eren aquestes funcions, i no voldria en aquest cas, doncs, repetir-me. En tot cas, al torn de rèplica podem concretar algun aspecte que cregui més oportú.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Gimeno disposa d'un torn de rèplica, del qual tota la Cambra espera que farà un ús moderat.

El Sr. GIMENO: Crec, senyor President, que en les meves reiterades intervencions he procurat ser prou respectuós amb el temps.

El Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca m'ha clarificat el que tenia clarificat. Jo també tinc el Decret 35/89, de 24 de febrer, pel qual es determina l'estructura orgànica de la Direcció General del Medi Natural i de la Subdirecció General de Conservació de la Natura, a l'article 2, a l'article 3, etcètera. En fi, això ja ho tinc. Ja sé què fa la Direcció General de Medi Natural. El que no sé —i això demanava— és què fa la Direcció General de Patrimoni Natural, i què fa la Direcció General del Medi Físic. I voldria saber-ho. He dit que si són dos òrgans creats per la Generalitat, voldria saber-ho.

I diré un exemple d'aquesta perfecta coordinació, que moltes vegades diuen, del Govern de la Generalitat. M'he trobat —m'he trobat— que un càrrec del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca em preguntava a mi —com a responsable municipal— què feia el Departament de Medi Ambient al meu municipi. I jo he dit: «I per què no li preguntes directament als responsables del Departament de Medi Ambient?» Diu: «Oh, és que no tenim molt bones relacions. Llavors, m'han dit que m'interessi com està el projecte que estan fent al Departament de Medi Ambient». I jo haig de fer d'interlocutor per posar en contacte el Departament de Medi Ambient amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Com que estan els dos consellers aquí —com que estan els dos consellers aquí—, jo crec que, si no m'ho diu un, m'ho pot dir l'altre, no? Què fa la Direcció General del Patrimoni Natural?, i quines són les competències de la Direcció General del Medi Físic?

De totes maneres, estes són unes, i jo voldria que se'm digués —que se'm digués— quina és l'estratègia; no què és el que fa, que gestiona els parcs naturals, que gestiona les reserves de caça, que gestionen els boscos, que fan un aprofitament dels

boscós, etcètera, sinó de la conservació de la natura, quina idea en té el Govern de la Generalitat? Quan pensen, en tot cas, tirar endavant el pla d'espais d'interès natural? Quan pensen tirar endavant aquest estudi integral del delta de l'Ebre, per exemple? I com pensen fer-ho? Com pensen fer-ho? I dic «com pensen fer-ho?» perquè la solució fàcil és —com s'ha dit abans aquí—: el Pla d'Espais d'Interès Natural prohibirà, limitarà determinades actuacions de caràcter urbanístic, determinades actuacions de caràcter turístic destructor o degradador del medi, etcètera. Però també voldria saber quantes, quines, per què, si n'hi hauran o no n'hi hauran, compensacions es pensen donar als habitants d'aquella zona. Perquè això és el problema de l'estratègia de conservació del patrimoni. L'estratègia de la conservació no ha de ser posar uns estímuls per la gent que ve de fora i posar limitacions a la gent que viu a dintre. I en això em remeto —i ja acabaré— a un article que fa el President del Consell de Protecció de la Natura, en què, quan parla de protegir la natura, de què i davant de qui, defineix una certa estratègia. Com que és un organisme assessor, jo crec que li faran cas, però en tot cas m'agradaria que em reafirmessin si té raó en aquestes apreciacions. Diu: «Si l'interès col·lectiu...» —això surt a la *Revista de Medi Ambient*, número 1, novembre del 90, quan parlava de la constitució del Consell de Protecció de la Natura— «Si l'interès col·lectiu comporta limitacions d'ús, cal compensar els afectats, no pas indemnitzar-los, perquè no hi ha d'haver lesió, sinó reconversió, canvis més que prohibicions, i encara, abans de limitar, caldrà saber molt bé què i per què». I després, diu: «Protegir ha de ser un acte de govern, no pas una concessió a científics prestigiosos o a ecologistes incordiants, i molt menys encara una punició a pagesos o a boscaters. Protegir ha de ser una mesura social sense víctimes i amb tot de beneficiaris, fruit d'un pacte sociològic.»

I acabo aquí per mantenir este criteri meu que avui procuraria ser estricte en el temps.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Gimeno, vostè em pregunta què farà la Direcció General de Patrimoni Natural i què farà la Direcció General de Medi Físic, ambdues del nou Departament de Medi Ambient, i vostè m'ha dit que havia llegit en el Decret de creació..., perdó, en el Decret que determinava l'estructura orgànica de la Direcció General de Medi Natural quines eren les funcions de la Subdirecció General de Conservació de la Natura. Aleshores, permeti'm que la resposta sigui òbvia: esperi la publicació del decret que establirà l'estructura orgànica de la Direcció General de Patrimoni Natural i de la Direcció General de Medi Físic i veurà exactament les funcions que aquelles direccions generals tindran assignades. Això es farà, naturalment, per un decret del Consell Executiu, i serà publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*. No vulgui, en aquest sentit, avançar-se als esdeveniments i al desenvolupament que el Conseller de Medi Ambient, com qualsevol altre conseller, vol donar a la mateixa organització del seu Departament.

Vostè em preguntava sobre el Pla d'Espais d'Interès Natural. És un pla que, evidentment, com vostè sap, com determina també la Llei d'Espais Naturals, s'ha sotmès al dictamen del Con-

sell de Protecció de la Natura, dictamen que ha estat efectuat i que, naturalment, l'Executiu estudia ara el dictamen, precisament, abans de donar el vist-i-plau o de donar, diguem-ne, l'aprovació del Pla.

El mateix Pla d'Espais d'Interès Natural, dintre de la mateixa Llei d'Espais Naturals, en l'article 17, diu que el Pla d'Espais d'Interès Natural «ha de contenir la definició de beneficis tècnics i financers per a la població de la zona i les seves activitats». Ho diu la Llei d'Espais Naturals. Per tant, el Pla d'Espais d'Interès Natural contemplarà, naturalment, aquests beneficis tècnics i financers. I per això és bo, i per això és bo que el Pla d'Espais d'Interès Natural hagi estat elaborat conjuntament pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que ara seria pel Departament de Medi Ambient, i pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè, evidentment, aquí es troben els dos interessos: l'interès, evidentment, de conservar el territori; l'interès, evidentment, de permetre aquells aprofitaments de l'espai natural, aquells aprofitaments del patrimoni natural al qui correctament, sense deteriorar el territori, ho duu a terme a través de l'activitat agrària i de l'activitat forestal. Per això és una actuació conjunta dels dos departaments, perquè evidentment són dos interessos que d'alguna manera han d'incorporar-se i han de vetllar per no perjudicar ni la conservació d'aquest patrimoni, a través d'una utilització irracional dels béns de la natura, ni, d'altra banda, una exigència tan absoluta que impedis la vida, la mateixa vida, l'activitat econòmica en aquell espai protegit, cosa que tard o d'hora provocaria, evidentment, la seva desaparició i la seva destrucció.

No vull repetir el que he dit aquest matí, que l'agricultor és el principal defensor, i ha estat durant segles el principal defensor del patrimoni natural.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem al punt quinze de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general per a la infància, presentada per les Diputades il·lustres senyores Rosa Barenys i Pilar Ferran. Per presentar-la, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General per a la Infància

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció és subsegüent a la interpellació de la política general de la infància que vam substanciar el 26 de juny... No, l'anterior Ple del mes de juny.

En primer lloc, vull ratificar el posicionament de la Diputada del meu Grup, la senyora Pilar Ferran, en aquest Ple i en la defensa d'aquesta interpellació. Vull afirmar, en segon lloc, que després de tornar a rellegir la intervenció de la meua companya Diputada i del Conseller de Benestar Social, que la Direcció General de la Infància funciona amb dificultats, o no funciona, diguem-ho com vulguem.

I això és així per dues raons fonamentals: per la inestabilitat dels professionals que s'ha provocat des de la mateixa Conselleria amb els continuats canvis de direcció, i per la manca d'uns objectius clars en la direcció política, en la gestió de recursos i en la gestió dels serveis.

Voldria comentar algunes qüestions per donar suport a aquesta afirmació, qüestions relacionades amb els mitjans de comunicació; hem vist recentment publicades dades —dites pel mateix Director General de la Infància—: a Catalunya hi ha 6.500 o 6.600 infants sota la responsabilitat de la Conselleria de Benestar Social, amb expedients oberts a la Direcció General de la Infància. A nosaltres, aquesta xifra ens preocupa, ens esferreix una mica. Vol dir que el Govern de la Generalitat ha de fer de pare i de mare —amb tutela o sense— de 6.500 infants de Catalunya en situació de desemparança, en situació d'abandó en alguns casos.

També se'ns ha dit que hi ha 7.500 nens que anualment són maltractats pels seus pares —dades d'un informe encarregat per la Direcció..., per la Conselleria de Benestar Social. Això vol dir que cinc de cada mil nens catalans entre zero i setze anys estan afectats per algun tipus de maltracte, ja sia per negligència, per qüestions psicològiques, per qüestions físiques, etcetera. Dades que també, si les analitzem amb fredor, ens poden posar la pell de gallina per la responsabilitat que comporta des del Govern de la Generalitat i des de les administracions públiques, de trobar solucions per a la prevenció d'aquestes situacions de risc.

Durant aquests dies també hem pogut llegir en els mitjans de comunicació que des del Govern de la Generalitat —Conselleria de Justícia i Conselleria de Benestar Social— s'impulsaria una llei d'infància, una llei de menors, que n'hi diran d'«acolliment temporal i adopció i dels drets generals de la infància». Nosaltres estem plenament d'acord que Catalunya faci la seva pròpia llei, encara que en aquest moment hi poden haver bastants garanties cobertes —no totes, evidentment; tots ho sabem, que hi ha un retard en tot el tema penal dels menors. Ara, també volem dir que col·laborarem en aquesta llei quan entri en el Parlament, en tot el seu procés d'esmenes i d'aportacions, però també volem dir que parlar de la llei no ha de ser mai tapar la situació de desemparança en què es troben molts dels infants de Catalunya, i que cal organitzar, gestionar i planificar adequadament la política per a la infància des de la Direcció General dels Menors, des de la Direcció General del Departament de Benestar Social o des de la Direcció General de Justícia Juvenil, a la qual no em refereixo en aquest moment; ho farem en un altre procés parlamentari.

D'aquí, per aquesta preocupació que he manifestat, les nostres constants intervencions sobre la qüestió. Els vull recordar la Moció sobre el compliment de la Resolució 337/II, de Maltractaments de Menors, que va presentar el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, moció que no va ser acceptada; va ser refusada pel Grup majoritari. També la interpellació i Moció que vam presentar el 18 d'octubre del 90, sobre Política General de la Infància, que també va ser refusada, i aquesta Moció que en aquest moment estem substanciant.

Jo crec que a vostès, senyors de la majoria, els costa molt reconèixer les seves mancances i les desorientacions del Consell Executiu, i el paper impulsor que pot tenir el Parlament de Catalunya davant de mocions aprovades per aquest plenari a fi i efecte perquè aquestes poden ajudar a impulsar de veritat la política general dels menors.

En segon lloc, volia dir que vostès —i ho saben ja, evidentment— tenen responsabilitats de gestió. Segons les dades que ens han lliurat, tenen 18 centres propis i 104 centres col·labora-

dors, dels quals 35 són públics i 69 privats. Aquests centres, segons dades que hem pogut comptabilitzar per la informació que ens han donat, acullen 2.500 menors amb problemes familiars i socials; menors atesos en centres perquè hi trobin una estructura, un ambient, uns recursos pedagògics i psicològics que substitueixin la família. Nosaltres preguntàvem, aleshores, fa una setmana —i preguntem ara—: quin és el seu projecte educatiu per a aquests centres?

Si vostès substitueixen la família o deleguen en centres privats aquesta funció, com aborden les seves responsabilitats educadores paterno-filials? Cada u de vostès, si és pare o mare d'infants, tenen un projecte educatiu per als seus nans, dintre de la família. Aleshores, el Govern de la Generalitat, quin és el projecte educatiu?

Aquest és un tema que l'hem preguntat en bastants de les intervencions fetes en aquest Parlament.

Aquest projecte, no l'hem vist mai; dic mentida: en el primer mandat del Parlament de Catalunya, i arran de visitar alguns dels centres que se'ns havien transferit, la Direcció General de Protecció de Menors —potser ja se'n deia aleshores— va fer, quan el senyor Vendrell era Director General, ens va entregar un llibret de tapes verdes, si mal no recordo, que era un primer projecte educatiu per als centres que s'havien traspassat. Els recordo molt bé, aquell dia, aquella visita i aquell llibre que vostès ens van entregar. D'aquest projecte, no n'hem sabut mai més res, mai més res; en aquest moment, no hi ha projecte, sembla ser, perquè cada vegada que l'hem demanat no se'ns ha contestat, i, és més, el senyor Conseller reconeixia, fa una setmana, fa quinze dies, en la resposta a la Diputada Pilar Ferran, que aquest era un tema important i que n'hauríem de parlar, donat que una interpellació no dona temps suficient per abordar aquesta qüestió.

Això ens vol dir, podem entendre que aquest és un punt feble de la política general de la infància. A nosaltres ens agradaria que ens diguessin que sí, que això és així; que, el projecte educatiu, l'estan fent a corre-cuita, arran de la interpellació de fa quinze dies, que no el tenen encara acabat, que avui, aquesta tarda aquí, no ens poden dir que tenen el projecte educatiu a la mà... Realment, per això toquem el tema, perquè ens sembla que si havíem ja avançat, fa molts anys, un primer projecte educatiu, que en aquest moment no n'hi hagi, tenint tants infants sota la responsabilitat del Govern de la Generalitat, em sembla molt greu, perquè, com deia, tots, a casa nostra, tenim el nostre projecte educatiu per als nostres fills.

Pel que fa referència al tercer punt de la Moció, vull recordar que tenen sota la seva responsabilitat l'acolliment de menors abandonats i maltractats, i, com a conseqüència, les tuteles que es produeixen automàticament en els casos esmentats. El juny del 90 tenien 1.243 menors en tutela, segons informacions recents —que no sé si són certes, perquè no he trobat dades enlloc—; en aquest moment, ratllen ja els dos mil menors que tenen sota la pàtria potestat de la Generalitat: pares i mares de dos mil menors és el Govern de la Generalitat. Això comporta moltes responsabilitats que vull treure aquest vespre aquí, perquè tots hi reflexionem i trobem solucions per a aquestes qüestions.

Per atendre aquests menors que estan en situació de maltracte o d'abandó, tenen uns centres d'acolliment: dos centres a Barcelona, un a Tarragona i un centre a Barcelona, de la Dipu-

tació. Ho dèiem l'altre dia: aquests centres estan totalment col·lapsats, tenen cinquanta-dues places per acollir els menors que se'ls ha de treure de la família, perquè en aquell moment no poden seguir allí, i és dolent per a la seva integritat psicològica i social; aquests centres estan col·lapsats: molts dels menors que estan allí, que hi haurien d'estar un o dos mesos només —perquè es tracta de fer un estudi i trobar una mesura i una sortida que afavoreixi el seu desenvolupament integral—, hi estan tres, quatre i cinc mesos. Això no funciona, a nosaltres ens preocupa: quan, senyores i senyors diputats, posarem solució a aquesta qüestió?

L'altra qüestió fa referència a les adopcions, per la qual també tenim coses a dir. Actualment hi ha, aproximadament, dos mil menors pendents de tutela; aquests menors, diuen els entesos que poden tardar dos i tres anys per passar de l'acolliment a la tutela, i es poden passar anys perquè un infant pugui sortir d'un centre i anar a una família acollidora.

Realment això ens sembla encara molt més greu: els fets són greus, són d'una gran gravetat; els nens són persones, els nens tenen drets, tenen dret al respecte a la seva persona, tenen dret a la protecció a la seva persona, i un nen en un centre sense un projecte i, a més a més, esperant trobar una família acollidora on pugui ser tractat d'una manera individualitzada, ens sembla que són qüestions que hem d'impulsar i accelerar.

És per tot aquest conjunt de raons que els demanem que, en el termini de tres mesos, presentin al Parlament de Catalunya una memòria de les actuacions de la Direcció General d'Atenció a la Infància, a fi que puguem valorar i, a la vegada, impulsar la política per a la infància, molt especialment pel que fa referència al servei d'acolliment i al servei d'adopcions i les tutel·les, que és on realment hi ha l'embussament de la qüestió.

Per acabar, vull acabar amb una recomanació —no hi ha el Conseller, però vostès ja li diran que ho he dit aquí: em sembla que és bo que ho sàpiga—: jo crec que és millor que no vulguin demostrar que, des de fora, ens reconeixen la funció que fem; no cal que ens diguin més vegades que els han donat la medalla de la UNICEF; jo crec que qui ha de fer un reconeixement del treball que està fent la Direcció General de la Infància és la població de Catalunya, són les institucions de Catalunya.

Crec que no ens fa cap favor, en aquest moment, que la UNICEF ens hagi donat la medalla; jo, és un premi —i ho vaig comentar ja en el seu dia— que no me'l crec: és un premi que algú se l'ha guanyat amb el seu esforç, però no me'l crec de veritat. I, a la vegada, també vull dir que el Síndic de Greuges no ha reconegut la tasca de la Direcció General de la Infància; el Conseller deia: «El Síndic ens ha reconegut la tasca». Jo els agrairé que es mirin, vostès, l'Informe del Síndic de Greuges, on, en la primera, en una ratlla del quart paràgraf diu: «La primera constatació que cal fer respecte al món de la infància és que s'hi han produït importants avenços...», però li he de recomanar, al Conseller de Benestar Social, que s'acabi de llegir tot l'Informe, i els dic a vostès també que es llegeixin tot l'Informe del Síndic de Greuges, perquè crec que tots creiem en la seva autoritat, en l'autoritat de la seva Sindicatura. Aquest Informe acaba dient: «Volem acabar aquest breu repàs sobre la protecció de la infància amb un prec urgent: que es faci realitat la Llei de la infància, tan llargament esperada, i es doni als problemes dels menors la prioritat exigible en tota societat avançada.»

Aquesta prioritat fins ara no s'ha donat. Nosaltres presentem aquesta Moció perquè el Parlament de Catalunya insti i impulsi aquesta política, a fi i efecte que el Consell Executiu pugui, sàpiga modificar aquestes actituds, i que el Parlament, en la seva totalitat, i totes les instàncies socials puguin reconèixer ben aviat una tasca ben feta a favor dels menors que necessiten protecció.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. No s'han presentat esmenes al text d'aquesta Moció, per la qual cosa es pot passar a la intervenció dels grups.

L'Agrupació del CDS: el senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. L'Agrupació parlamentària del CDS ve manifestant sovint que és constatable el fet que no existeix una política general sobre la infància. Almenys, a nosaltres ens sembla que cada vegada es va més cap a una pura beneficència que a abordar les veritables necessitats dels nens. No sabem si això és perquè la Conselleria de Benestar Social no li mereix prou interès o perquè els nens no voten.

La importància intrínseca de l'educació infantil i, particularment, la dels infants, que es troben en un alt risc social, s'ha projectat, inequívocament, en la motivació i especialització dels professionals que la imparteixen, reclama la urgent elaboració d'un projecte educatiu fruit d'una bona entesa entre les diverses conselleries implicades, així com dels consells comarcals i ajuntaments.

Esperem amb impaciència conèixer la Llei recentment anunciada per l'honorable Conseller senyor Comas, conjunta de Justícia i de Benestar Social, que abordi tot el que és l'acolliment temporal, el definitiu i les adopcions, ja que estimem la necessitat que garanteixi i reguli aquests aspectes.

Aquestes raons i la coincidència a reclamar una memòria detallada de les actuacions desenvolupades en la política general per la infància, ens fa anunciar el nostre vot favorable a la Moció en debat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martín. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Únicament per manifestar la nostra intenció de vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. El Grup parlamentari Mixt hi renuncia i el Grup parlamentari Popular sembla que també. El Grup d'Iniciativa? (Pausa.) El mateix. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió? (Pausa.) Té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor President. Senyors diputats i senyores diputades, miri, senyora Barenys, a mi m'ha deixat ben parada amb la defensa que ha fet de la seva Moció, perquè la meua interpretació que havia fet era ben diferent: jo havia llegit la Moció punt per punt, i havia arribat a la conclusió que vostè estava molt ben informada, perquè utilitzava la mateixa terminologia que utilitza la Direcció General d'Infància en tot el que ella està preparant i el que està fent.

I, és clar, ara vostè em diu que a veure si la Direcció General farà el que em semblava que vostè sabia que feia. Perquè vostè, quan reclama l'elaboració d'un projecte educatiu, si no ho sabia, doncs, miri, està fet. Però és que, a més a més, vostè hi afegeix una altra cosa, agafant purament, al peu de la lletra la seva

Moció, que és: «establiment de polítiques de coordinació entre les conselleries», i, és clar, resulta que una i altra cosa estan fetes, que en aquests moments s'ha passat als centres, tant als propis com als col·laboradors, i s'estan recollint totes les aportacions que aquests centres hi poden fer. Per tant, senyora Barrenys, no cal que en parlem més, d'aquest cas, perquè està en tràmit.

Ara, quant a les polítiques de coordinació, miri, jo li posaré uns quants exemples: li posaré un exemple amb la Conselleria d'Ensenyament. A la Conselleria d'Ensenyament hi ha un programa d'educació compensatòria, que és fruit, precisament, d'aquesta col·laboració. Aquest programa pretén ajudar a la plena integració escolar dels infants amb problemes de marginació social. A part d'aquest programa, com és lògic, n'hi ha un, que és el dels centres, però és que la Direcció General d'Atenció a la Infància no es vol únicament centrar en els infants que té sota la seva pròpia tutela, sinó que també vol anar a aquells infants que estan en situacions de risc, a causa del seu entorn social, econòmic o cultural. I, per exemple, jo li puc parlar ara que, gràcies a l'acord signat —i li posaré diversos exemples de conselleries—: hi ha un acord signat que s'ha fet la setmana passada, o fa deu dies, màxim, amb la Conselleria de Justícia, pel qual es disposa del primer centre de contenció de menors; aquest centre és per a nois: és el centre del Bon Retorn, i molt aviat hi haurà un altre acord amb la mateixa Conselleria per a un centre de noies.

També molt aviat vostè tindrà coneixement de dues noves mostres de treball coordinat: un, amb Sanitat, que es comença a treballar sobre el tractament dels menors amb problemes psíquics; vostè sap aquest problema, l'ha esmentat, i realment ho és, i, per tant, s'hi està treballant. I amb Governació s'està fent..., s'està treballant en una campanya, que ja està molt avançada, sobre absentisme escolar. Nosaltres creiem que tot això tindrà una incidència real sobre una població infantil de zones d'alt risc.

Per tant, ja és claríssima la coordinació entre Benestar Social i qualsevol altra conselleria implicada en cada un dels plans i programes que es porten a terme.

També dins d'aquesta preocupació per la infància en risc, vull incloure l'anticipació en dos anys de la reforma educativa, perquè, en definitiva, quins són els nois i noies que se'n beneficiaran? No seran ni els que segueixen estudis universitaris, ni seran aquells que segueixen formació professional; seran aquells nois que, quan acaben, als catorze anys, l'escolaritat obligatòria, no tenen altre recurs que el carrer.

Per tant, jo crec que valia la pena i crec que és de justícia que realment s'avanci en aquests dos anys la reforma de la LOGSE, perquè és un fet no solament de justícia, sinó que afavoreix una franja de nois i noies, ciutadans joves del nostre país, que tenen més necessitats d'atenció i ajuda que qualsevol altre.

Vostè, en el segon punt, insta el Consell Executiu a impulsar una política d'adopcions i acolliments. Miri, vostè sap —i ho ha esmentat també— que el Departament de Justícia ja té enllestida la Llei d'adopcions i acolliments, i serà gràcies a aquesta Llei que el poder judicial tindrà nous elements per poder retirar la pàtria potestat en alguns supòsits en què fins ara no ho podia fer. Serà, doncs, a partir d'aquesta Llei que podrem parlar d'una nova política d'acolliments.

Vostè, a aquesta sol·licitud, hi afegeix la demanda de l'elaboració d'una nova normativa. Miri, també està feta: s'ha presentat a les delegacions territorials i les entitats col·laboradores, per tal que hi hagi la màxima col·laboració i el màxim consens.

Jo li voldria llegir un paràgraf, perquè comprovi com s'ajusta al que vostè diu, quan demana garantir el respecte i defensa dels drets socials vigents; per això jo havia arribat a aquesta conclusió que vostè estava més ben informada del que m'ha dit que estava. Aquest punt diu: «Sens perjudici del procés tècnic de l'acolliment familiar del menor i el seu seguiment, s'haurà de contemplar el marc jurídic que el circumscriu, i no per això deixa de ser indispensable i primordial infondre, en el desenvolupament de l'esmentat procés, els principis proclamats en les convencions i declaracions adoptades per l'Assemblea General de les Nacions Unides, per la Constitució de l'Estat, per la Resolució del Parlament de Catalunya de 10 de desembre del 81 i per la Llei de Protecció de Menors.» És a dir, aquest reconeixement de la normativa i del respecte i defensa dels drets socials vigents, com vostè pot veure —i crec que, si vostè vol que li passem, també li passarem—, està plenament contemplat.

Dit això, vostè entendre que nosaltres no podem votar favorablement la seva Moció, perquè allò que marca la pauta quant als centres, que són el projecte educatiu i la classificació d'aquests centres, i, quant a l'acolliment, que són la normativa i el qüestionari unificat, això està fet. S'està treballant, a més a més, en la creació de base de dades per a la informatització de la Direcció General, que ajudarà a agilitar tràmits i a tenir estadístiques acurades. Això, vostè també ho hauria de saber, perquè en el butlletí informatiu número 17 del Centre Informàtic de la Generalitat hi ha clarament tal com és aquest projecte —podria saber-ho.

En definitiva, els plans i programes no s'improvisen, i vostè ho sap: són fruit del treball de la Direcció General, començant per les persones que estan al davant, i és aquí on voldria fer una especial menció al senyor Xavier Manuel, per les circumstàncies de salut personal que el van portar a demanar la seva substitució, ja que molta de la feina que es veu ara és gràcies a la que ell va iniciar.

I, miri, finalment, jo li voldria parlar un moment dels maltractaments que vostè ha esmentat abans: no es pot fer una política sobre maltractaments sense haver fet un estudi acurat de la situació en què ens trobem. Vostè sap que a cap altra comunitat autònoma no s'ha fet aquest estudi: aquest és el primer, i és a partir d'ell que es podrà treballar i s'hi està treballant.

I deixi'm..., encara que vostè no ho hagués dit, la senyora Pilar Ferran pensava que és la que defensaria aquesta Moció, però jo voldria fer referència a una frase que va dir en la interpellació, quan parlava de: «ara que el servei d'adopcions està dirigit, potser, per persones més properes, més de confiança...» Miri, està clar que a la nostra Administració hi ha persones més properes i persones menys properes, i que aquest no és cap condicionant: no és tan important la proximitat com la professionalitat. El que sí que ho és, d'important, és el fet de la confiança, i, en conseqüència, el convenciment i l'actitud per part de les persones que ocupen llocs de responsabilitat, que estan fent una tasca de servei a tots els ciutadans.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Passem a la votació.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets... i dretes?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la Potenciació dels Òrgans de Participació i de Govern en els Centres Docents, presentada per la Diputada il·lustre senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpeHació al
Consell Executiu sobre la Potenciació dels
Òrgans de Participació i de Govern
en els Centres Docents**

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats (*remor de veus*), tant la interpellació com aquesta Moció subsegüent han estat substanciades per la preocupació sobre els elements de cultura participativa que té el Partit dels Socialistes front a la societat catalana. Com a forces democràtiques, creiem que és important la vertebració social basada en el comportament associatiu i participatiu dels ciutadans. Per tant, aquesta Moció s'ha d'entendre com un instrument perquè l'Administració educativa estigui vigilant a potenciar tots els elements que facin aquesta vertebració associativa i participativa de la societat.

Vostès em diran que ja ho estan fent, que hi ha coses que ja estan començades, que ja estan previstes... De tota manera, crec que no va de més insistir sobre aquests temes de la cultura de la participació.

Deia l'altre dia que si estiguéssim més vigilants en el dia a dia, en tots aquests elements d'associació, de participació, potser no ens..., o ens preocuparíem d'una altra manera quan vénen les grans conteses electorals, i observem que la participació dels ciutadans no respon a les expectatives que als partits polítics ens haguessin agradat, perquè es dona que, si observem la participació en el dia a dia en aquells moments puntuals i conjunturals en què hi ha processos de participació electoral, ens adonem que la participació és molt baixa.

Vaig explicar l'altre dia que les tendències respecte a la participació dels pares en els consells escolars eren de l'ordre del 10 o el 15%. Voldria recordar en aquests moments, de tota manera, que crec que també hi va haver responsabilitat de l'Administració en aquest sentit, perquè l'Administració no va convocar els consells escolars en la data que estava prevista, va allargar el procés, i, a més a més, ho va convocar en unes dades que no afavorien en cap moment la participació, perquè, si ho recordem, era des de mitjans de novembre a mitjans de gener, i teníem enmig les vacances escolars i els professors, els pares, tots estaven imbuïts en la dinàmica de preparació d'exàmens..., i, per tant, això no va afavorir en cap moment que hi hagués una preocupació, un esforç perquè a nivell de centres hi hagués aquesta participació que tots, tant des del punt de vista del Grup que represento, com en la rèplica, en la resposta que em va fer el senyor Conseller, sembla que ens preocupava a tots.

Els punts de la Moció són els següents: crear un programa d'avaluació general per tal de fer el seguiment de cadascun dels consells escolars de Catalunya. Jo em referia, en preparar

aquesta Moció..., ens referíem, en preparar aquesta Moció, que ens semblava important que fos un programa d'avaluació respecte als darrers dos últims anys dels darrers consells escolars, i ens sembla que no era una proposta vana, ni difícil ni inaplicable, sinó que era una proposta que podia ser objectivable, si vostès feien un model científic d'avaluació, perquè no s'actués, d'alguna manera, d'oïdes en aquest tema. L'Administració, crec que sí que ha d'escollar les parts, ha d'escollar les associacions de pares, les associacions d'alumnes, evidentment, però d'alguna manera també ha de tenir el seu propi projecte per avaluar, per fer el seguiment, per saber els tipus de reunions que es fan, quines dificultats es creen, quines frustracions es generen.

I vaig dir també en la meua intervenció que ja hi havia ajuntaments que tenien un programa d'avaluació científica, que els podia permetre intervenir, plantejar correccions als problemes de dificultats que es podien donar.

El segon punt de l'ordre de la Moció és el següent: establir convenis de col·laboració amb les federacions de pares i d'estudiants d'àmbit general i, d'una manera més específica, amb les associacions de cada centre docent. Aquests convenis haurien de contemplar actuacions concretes per tal de promoure que les escoles es convertissin en centres de formació integral que permetin l'aprenentatge de la iniciativa, el treball responsable i la participació social; fomentar i consolidar les iniciatives d'associació cultural dels joves, amb una adequada política de recursos; incrementar les línies de suport específic a les organitzacions de pares per tal de facilitar la seva actuació dins l'àmbit de la comunitat educativa, i establir els corresponents plans de formació, dirigits als diferents sectors de la comunitat educativa, per tal de millorar els seus nivells de participació en els diferents consells escolars.

Jo crec que en el que sí que coincidíem l'altre dia, tant l'honorable Conseller i jo mateixa, és que la participació es frustra sobretot en el sector de pares, i també, de tota manera, es frustra en un sector de joves estudiants. Els alumnes d'ensenyament mitjà no valoren amb entusiasme la incorporació de representants en els consells escolars; no creuen que la seva presència influeixi massa en el govern i funcionament del seu institut. Per tant, aquest és un element que hauríem de tenir present.

Respecte als pares, la representació està en general recomanada per les APA, i, en general, per tant, es dona, en un procés electoral, en el decurs del procés electoral, un reforçament dels col·lectius organitzatius com es podia donar a un altre tipus d'eleccions. Es donen problemàtiques diferents: per exemple, es parlen llenguatges diferents des del sector dels docents que des del sector dels pares, i d'alguna manera s'imposa, en el llarg de les reunions i les discussions, el llenguatge més acadèmic. I, per tant, això, el que crea és dificultats i frustracions.

Jo voldria ressaltar un cop més els consells escolars com a organismes de participació que, a la vegada, formen i capaciten per a la participació, alhora que s'hi participa en la manera que si hi ha un procés en el qual cada u pot exposar els seus programes, les seves idees, aquests diferents sectors es formen i es capaciten. Per tant, com deia, caldria establir convenis amb les federacions, tant de pares com d'estudiants, per fomentar l'associacionisme, facilitar la seva acció en els consells escolars i fer plans de formació específics, diferenciats per a tots els membres de la comunitat educativa, per poder elevar el nivell i

per poder elevar el debat i les discussions, el nivell del debat i les discussions, i homogeneïtzar, com dèiem al principi, el mateix llenguatge.

I, en darrer terme, el tercer punt de la Moció és el següent: garantir que en els cursos de formació de directors dels centres docents públics incloguin d'una manera específica els aspectes relacionats amb l'organització, la gestió i la vertebració dels centres en el marc de la participació i de la reforma educativa. Doncs bé, crec que també és important que en aquests cursets que es fan de formació de directors s'incloguin diferents programes relacionats amb l'organització, la gestió i la vertebració dels centres. Crec que seria un element més per contribuir a la participació.

I, finalment, voldria recordar que la participació no s'ha d'entendre com un instrument circumstancial, sinó que la participació s'ha d'entendre com un dret constitucional, i, per tant, des dels poders públics, des de les institucions, cal potenciar-lo.

Res més, senyors diputats i senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Ha presentat esmena el Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Iniciativa per Catalunya donem suport a tots els punts de la Moció. Ja en altres ocasions hem plantejat el cost social derivat del fracàs dels consells escolars existents, i pensem que la pretensió de convertir el centre escolar en una proposta educativa global ha de significar que hi ha voluntat efectiva de resituar l'escola dintre de la societat.

Per això, l'esmena d'addició que a Iniciativa proposem vol insistir en la presència necessària dels ajuntaments, com a motor d'activitat social en els centres escolars. Creiem que és una esmena que pot ser perfectament acceptable per la Diputada proponent, però també anunciem que, tant si és acceptada com si no, votariem afirmativament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel CDS, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'Agrupació Parlamentària del CDS, tot i reconeixent l'esforç discontinu i insuficient del Consell Executiu en el tema de la participació i control dels òrgans del govern dels centres docents, vol fer les següents consideracions. Primer: és cert que cal crear un programa d'avaluació per fer el seguiment dels consells escolars a Catalunya; no és menys cert, però, que abans s'hauria de dotar de continguts reals aquests, en temes com ara la capacitat de que, un cop aprovat el seu reglament de règim interior, fins i tot amb el vist-i-plau de l'Administració educativa, es pugui posar en pràctica, la qual cosa evitaria, entre d'altres, molts problemes de convivència escolar, de regulació d'unes activitats extrascolars, etcètera, i deixaria més palesa l'autonomia dels centres, i, a l'hora de la utilització de la participació, tant de pares i alumnes com de professors, etcètera, en els òrgans dels centres docents.

Segon: per aconseguir això, no s'hi val solament amb bones paraules i amb campanyes cridant a la participació en un moment determinat; cal prendre mesures, com ara la introducció de les escoles de pares, que fomenten el clima adient per tal de promoure les condicions adequades per analitzar, criticar i pro-

posar solucions alternatives, si cal, a la problemàtica que dia re dia es planteja en la seva comunitat escolar.

Cal fomentar les associacions de tota mena, que poden sorgir al voltant dels centres docents, com ho podrien ser associacions d'ex-alumnes, associacions culturals, etcètera, i també no ens oblidem de les associacions de pares. Cal, però, fomentar la participació i l'associacionisme no amb bones paraules, sinó amb mides concretes, com podria ser la regulació de la participació d'aquestes en el consell escolar i amb subvencions més generoses per al desenvolupament dels seus programes, i cal, al nostre entendre, donar una adequada formació d'organització i gestió als directors i equips docents dels centres, peces clau en el correcte desenvolupament de l'esdevenir quotidià de les comunitats educatives.

Per totes aquestes raons l'Agrupació Parlamentària del CDS abonarà amb el seu vot favorable la Moció presentada pel Grup Socialista i també donaria el vot favorable, si així s'estima, a l'esmena d'addició presentada pel Grup d'Iniciativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Per a aquesta Agrupació parlamentària l'increment de la participació òbviament és un objectiu desitjable en tots els sentits. La Moció que s'acaba de defensar és una moció àmplia i ambiciosa en un sentit positiu, i voldria dir que estem disposats a votar-la favorablement; també ens agradaria veure recollida l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, però en qualsevol cas votarem favorablement la Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Teresa Ribes.

La Sra. RIBES: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, li voldria dir a la senyora Torrent que el desencís i la manca de participació que hi ha dels pares no crec que sigui totalment responsabilitat de l'Administració, sinó que, com ella sap molt bé, aquí a Catalunya, al nostre territori, teníem ja uns òrgans de participació en l'escola quan es va programar la LODE. En aquests òrgans de participació, dintre del territori de Catalunya, hi havia l'anomenat Consell de Direcció, en què hi havia, com ara, el Director, el Cap d'Estudis, quatre professors, però el canvi era que hi havia quatre pares més dos alumnes, un representant —com ara— del personal d'administració i serveis i un representant de l'Ajuntament, amb la qual cosa numèricament sempre hi havia un equilibri entre el nombre dels professors i el nombre de pares més dels alumnes. Per tant, quan es va aprovar la LODE, al territori MEC va representar una gran avenç; però no a Catalunya, que, pionera com sempre, en els temes d'educació, ja feia anys que hi estaven participant, amb la qual cosa va representar un retrocés bastant fort que va desencisar la majoria de pares i alumnes.

Per tant, el nostre Govern també està molt interessat i creu que és tema prioritari l'augment de la participació dels sectors dels pares dintre dels consells de direcció.

Passant al tema propi de la Moció, li voldria dir que l'honorable Conseller, en resposta a la seva interpellació, ja li va explicar que el Departament feia un seguiment puntual de tots i

cadascun dels consells escolars de centre amb totes aquelles dades que es podien objectivar, com serien els percentatges de participació, entre altres, i tots els sectors. La resta de dades, més subjectives, entenem que depassen les competències del Departament i entrarien en confrontació amb l'autonomia dels centres i els seus òrgans de direcció, i es podria entendre com una mena de dirigisme que de cap manera pot fer un govern veritablement democràtic.

El Departament ordena el sistema educatiu pel que fa als currículums, calendaris, etcètera; vigila el rendiment dels alumnes i el funcionament dels centres; impulsa altres aspectes, com serien la innovació i la recerca, però el control social dels centres mai ha de ser tasca de la Conselleria. En tot cas, li correspondria de fer-ho al Consell Escolar de Catalunya, organisme que, com vostè sap, és on estan representats tots els sectors socials implicats en l'ensenyament.

De fet, el Consell Escolar de Catalunya així ho va entendre en organitzar, ja fa més de dos anys, concretament el 10 de desembre del 88, unes jornades d'estudis sobre el funcionament dels consells escolars de centres —mirin si li ve de lluny ja la preocupació—; es va elaborar un ampli dossier en què varen participar també gran nombre de persones interessades, de tots les sectors, i en la jornada de la cloenda final tots varen poder dir la seva. Li ho puc dir de primera mà, perquè jo hi vaig ser tot el dia, a la joranda aquesta. Allí es van elaborar unes completes conclusions que, si no les coneix, el Consell Escolar de Catalunya les hi pot facilitar.

Per tot això, com veu, no creiem necessari d'aprovar aquest primer punt, perquè el seguiment es fa tal com entenem que s'ha de fer. D'altra manera, vostès mateixos ens podrien acusar d'anar en contra de l'autonomia dels mateixos centres docents.

Pel que fa al segon punt, en què demana d'establir convenis de col·laboració amb les federacions de pares i estudiants d'àmbit general i d'una manera específica amb les associacions de cada centre, no em voldria estendre massa, però sí recordar-li que només cal fer un seguiment del DOG per veure que des de fa anys, anualment, surten puntualment les convocatòries de subvencions i convenis, així com posteriorment les resolucions, per tal que pugui comprovar el recolzament que la Conselleria dóna tant a les federacions de pares, FAPAC i FAPAES, com a les d'estudiants, sense cap tipus de discriminació, com també als consells escolars dels centres que així ho sol·licitin. I a la vegada podrà veure la gran tasca que en aquest camp està fent el Departament d'Ensenyament.

De la resta d'apartats d'aquest punt 2, només breument li voldria recordar que nosaltres, pel bé del nostre país i els seus ciutadans, som els primers interessats que les escoles es converteixin en centres de formació integral. I en aquesta línia, el Departament, a través de la inspecció tècnica, els ICE, o de les activitats dels grups de mestres, programa o dóna suport a jornades, congressos, escoles de pares —com deia abans el senyor Latorre—, cursos o seminaris. Ja veu que no només promou aquest tipus d'educació, sinó que l'impulsa, el fomenta i fins i tot forma el professorat, els pares i els alumnes per tal d'aconseguir-ho.

El punt tercer de la Moció, en què parla de garantir que en els cursos de formació de directors dels centres públics s'inclouguin d'una manera específica els aspectes relacionats amb l'or-

ganització, la gestió i la vertebració dels centres en el marc de la participació i de la reforma educativa, hi estem tan d'acord que des de fa dos anys tots els cursos que es programen, però no només per als directors, sinó també per a la resta de càrrecs directius, com són els caps d'estudi o els secretaris, estan totalment en aquesta línia; per la qual cosa el que vostè demana no només està garantit, sinó que, com pot comprovar, ja està fet. I no cal, doncs, que aprovem una moció per donar garanties que es faci una acció que des de fa temps ja s'està fent.

Pel que fa a l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, els voldria dir que nosaltres també voldríem una major col·laboració per part dels ajuntaments i també voldríem aquesta plena col·laboració amb el Departament d'Ensenyament. Aquest és el nostre desig i la nostra il·lusió; però —i ara ve el però—, si es tracta dels consells escolars de centre, la mateixa LODE no ho permet; en el seu article 41 diu que es nomenarà un representant del municipi, un només, i aquest pot ser regidor o pot no ser-ho. I si fem referència als consells escolars municipals la cosa encara és més greu; vostè sap molt bé els esforços que li ha costat al Departament que s'anessin constituint; i encara que n'hi ha molts que ja ho han fet i estan realitzant una gran tasca, també és veritat que a hores d'ara, després de més de tres anys, hi ha molts ajuntaments que encara no tenen el seu consell escolar municipal. I aquesta sí que és una tasca de tots; tots els grups ens poden ajudar per tal d'aconseguir que col·laborin els que encara no ho fan per tal de fer de les nostres escoles —perdoni que utilitzi aquesta paraula tan estimada en lloc de centres—, per tal de fer —deia— a les nostres escoles una veritable tasca de formació integral basada en la participació, que no en la confrontació de totes les institucions i tots els estaments socials implicats en l'educació dels nostres fills; perquè com està ben demostrat, val més un exemple que milers i milers de paraules.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula la il·lustre senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, agrair l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa perquè em sembla que té la intenció d'enriquir la Moció presentada pel Grup Socialista, malgrat que, en alguns aspectes que ha dit la senyora Teresa Ribes, potser tindria raó; però amb una interpretació més global, crec que l'enriqueix perquè el que vostè es planteja, en definitiva, és una major col·laboració dels ajuntaments amb els departaments d'ensenyament, amb el Departament d'Ensenyament. I a partir d'aquí s'implementarà una política en els diferents consells escolars perquè hi hagi presència de la vida local. Per tant, també es pot fer un altre tipus d'interpretació que el que fa és enriquir la Moció que nosaltres hem presentat. I si em permet, senyora Teresa Ribes, li diré una qüestió, si em permet el President. Li demano permís, eh? No m'he «colat», que es diu, eh? Li demano permís (*Rialles*.) Doncs, vostès sempre diuen..., és que ens trobem amb un fet que sempre és tan evident, que vostès sempre diuen que ho tenen fet tot, que ho fan tot, i després parles, quan un es preocupa per preparar-se les interpellacions, les mocions, parla amb el sector i el troba desencisat. Només volia que constés aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es poden posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La moció ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia que en sessió permanent la senyora Dolors Torrent formularà, presentarà una moció sobre la política de formació professional. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Formació Professional

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc voldria agrair la presència de l'honorable Conseller d'Ensenyament a aquestes mocions i estar aquí a aquestes hores, que jo crec que té el seu mèrit; també s'ha de reconèixer (*Veus de fons.*)

Sí, però, ja sé que nosaltres també tenim mèrit, però el senyor Conseller se suposa que normalment té tasques de govern que no sempre poden ser aquí, o si no... (*Rialles. Pausa.*) Bé, anem per feina, eh? (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyora Torrent, que el rellotge va corrent, eh? (*Rialles.*)

La Sra. TORRENT: Bé, jo vaig basar la interpellació del dia passat sobre la formació professional en un aspecte bàsic, i voldria que s'entengués el que diré a continuació com la clau, com l'aspecte més rellevant del que jo volia ressaltar en tota la meva intervenció del dia passat i en la que crec que més curta que la del dia passat faré avui. I és que el que calia en aquest país, a Catalunya, era articular la necessària coordinació de tots els aspectes vinculats a la formació professional. Perquè crec que el tema de la formació professional és clau —i això no ho crec jo, crec que ho creiem tots— per al desenvolupament econòmic i social del nostre país. Crec que no es pot parlar de qualitat de vida si no es tenen presents aquestes qüestions: primer, la capacitat de la població per a la seva pròpia realització personal i la capacitat d'un país per crear riquesa, que això també depèn de la capacitat, de les capacitats de les persones que componen aquesta població. Crec, a més, que la perspectiva de l'aplicació de l'Acta Única l'any 1993, en què serà possible la lliure circulació dels productes i de les persones arreu de la Comunitat, el que cal és que Catalunya no es trobi en inferiors condicions; el que cal és que Catalunya no vagi enrere per no crear més frustracions a la societat catalana.

Ens trobem actualment amb una formació professional molt devaluada i molt devaluada perquè no connecta amb les necessitats del mercat de treball; crec que aquesta és la raó principal que la devalua. Crec, a més, que a l'esforç de modernització de les infraestructures productives d'un país, del nostre país, cal afegir-hi la modernització i l'actualització de les capacitats de les persones. I en aquest aspecte la formació professional, la formació tècnico-professional, la formació ocupacional, hi té molt a veure, hi té molt a dir.

La LOGSE permetrà en un futur immediat que la població escolar —d'edat escolar i també, si es fa a Catalunya, la població

adulta— vagi adquirint un seguit de coneixements tècnico-professionals, tant en l'àmbit acadèmic com en l'àmbit de les empreses, que puguin adquirir una formació polivalent que els serveixi de base al llarg de la vida per canviar de professió o per reciclar-se. Per tant, hi haurà un canvi en el sistema educatiu que, d'alguna manera, vindrà a salvar la formació professional d'aquesta devaluació, que, en aquests moments, estem denunciant tothom.

Ara bé, això és quan apliquem la LOGSE, però ara i aquí..., i, sobretot, també en això que dèiem de la perspectiva de l'any 1993, cal prendre mesures que beneficiïn tant la població escolar com l'adulta en benefici de l'economia del país, en benefici del país i en benefici de la població d'aquest país.

El cert és que existeixen un seguit d'iniciatives —i no diré que no, ja ho vaig reconèixer el dia passat— tant en el camp de les empreses, de l'INEM, dels sindicats, del Departament d'Ensenyament, del Departament de Treball, dels ajuntaments..., però també deia el dia passat que aquest seguit d'iniciatives estaven descoordinades, i aquest és el problema greu de la formació professional en aquest país. Cal connectar-les, cal coordinar-les en benefici d'un projecte global, d'un projecte de país, d'un projecte de modernització i actualització del país i de la seva població.

Vostès en la rèplica em poden contestar que ja s'estan fent mòduls tant..., enumerar-me un seguit de mòduls, de pràctiques en empreses, de formació de professorat... Però jo no volia entrar en el terreny concret d'un centre escolar; jo no vull parlar de currículums, jo no volia entrar en aquests aspectes tan concrets, sinó que el que volia manifestar, tant a la meua interpellació —com els deia abans— del dia passat com en aquesta Moció, és que el que cal és articular el conjunt de la formació professional a Catalunya per relacionar-la amb el conjunt de la societat. I aquest crec que és el tema clau.

Cal una dinàmica més complexa que interressi tots els sectors, cal coordinar tots els sectors, cal... O sigui, jo no volia tampoc que em parlessin de la qüestió concreta, de la relació escola-empresa en un lloc determinat, en un centre determinat, sinó en el conjunt de la societat; què s'està fent en aquesta direcció? Jo voldria —no sé si ho sabré transmetre— que entenguessin la meua intervenció. Hi ha també diferents experiències —els ho he explicat abans— dels diferents departaments, de diferents institucions, d'Ensenyament, de Treball, però cal afegir-hi també experiències concretes d'ajuntaments concrets que treballen en el camp de la formació ocupacional, que fan qüestions positives, que es fan qüestions molt positives arreu del país, com és a Cornellà, a Vilanova, a Terrassa, a Sant Sadurní, que es treballa amb el Fons Social Europeu, però són iniciatives disperses, iniciatives desconnectades. I, insistint en el tema que m'ha portat a aquesta Moció, el que cal és coordinar aquest conjunt d'iniciatives, implicar tothom en el tema de la formació professional.

Parlaré ara d'alguns apartats de la Moció, els que a mi m'han semblat més clau, i els altres els donaré per defensats perquè vostès poden fer la lectura dels diferents aspectes de la Moció.

Bé, deia que calia un catàleg de professions de Catalunya perquè això és clau per saber quines són les possibilitats de futur que té la població del nostre país, tant les de futur com les de present, respecte, evidentment, al que serà i és el mercat de

treball i a les possibilitats de formació de les persones en funció també de l'evolució d'aquest mercat de treball.

Cal un estudi de prospectiva de les necessitats i evolucions d'aquest mercat de treball, cal saber quins sectors de la indústria entraran en declivi, quins es mantindran, quins es beneficiaran... Doncs, aquestes anàlisis, aquests estudis els ha de tenir el Departament d'Ensenyament; aquestes anàlisis les ha de tenir per poder possibilitar una formació professional d'acord amb com aniran encaminades..., com anirà encaminat el sector productiu, quines seran les possibilitats reals de trobar feina.

Ara, el que és clau per fer tot això... *(Pausa.)* L'element, l'instrument necessari per fer aquestes qüestions que jo els he plantejat és que primer s'ha d'elaborar el mapa de la formació professional de Catalunya. I, evidentment —com sempre els he dit i els seguiré dient—, s'ha de fer en col·laboració amb els ajuntaments de Catalunya, que són els que estan més directament vinculats a la realitat econòmica i social del país, més directament.

I cal saber també quines professions interessa que es desenvolupin en un territori concret. Per això els ajuntaments tenen molt a dir. Calen també vies estables de relació escola-empresa, no només per la via dels centres com els deia abans, sinó dins d'un projecte global que s'ha de potenciar des de, en primer lloc, la Conselleria, però, sobretot, cal un instrument coordinador de totes aquestes activitats, d'aquest seguit d'activitats que els he anunciat i de les que queden reflectides a la Moció, que és la creació d'un organisme que nosaltres en diem el Consell General de la Formació Professional de Catalunya, que englobi tots els sectors implicats, des de les empreses, els sindicats, els ajuntaments, tots aquells sectors que, d'alguna manera, estan interessats i preocupats pel tema de la formació professional.

Per tant, jo crec, senyores diputades i senyors diputats, que aquests temes que els he intentat explicar i sintetitzar per no allargar-me, perquè sóc conscient que tenim ganes de marxar, són clau, voldria que s'hagués entès aquesta qüestió de globalitat de la formació professional a Catalunya, que és necessària la creació del consell general de la formació professional, que ja ha estat creat en territori MEC i que ara recordo —i que cal dir-ho— que l'illustre Diputat senyor Rafé va enviar una carta al senyor Conseller d'Ensenyament i al Conseller de Treball perquè es creés aquest consell general de la formació professional a la tardor passada, i que encara espera resposta. Per tant, això és un element que distorsiona tota la problemàtica de la formació professional perquè podria funcionar un consell general per a tot Catalunya, que es plantegés tots els temes que jo els he explicat i d'altres que, segurament, me'n deixo, seria un aspecte positiu perquè hi participarien tots els sectors.

I després, finalment, el darrer punt, que també ens sembla important ressaltar, que és necessari impulsar la participació de les entitats municipals o mancomunades en el disseny i l'organització i planificació de la formació professional a Catalunya. Sense els ajuntaments no podem fer una veritable formació professional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El Grup d'Iniciativa també ha esmenat aquesta Moció: el senyor Gimeno pot defensar-la.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Iniciativa també hem insistit moltes vegades en un punt: la importància que la

formació professional té de cara a la integració més o menys favorable de Catalunya a Europa el gener de 1993.

El Conseller d'Ensenyament ha dit moltes vegades..., últimament modifica la seva qualificació, però que la formació professional era la ventafocs del sistema educatiu de Catalunya. Jo crec que encara ho és bastant perquè les diverses actuacions que s'han fet, no sé si són prou per modernitzar, per dignificar, per renovar aquesta formació professional. Creiem que és important reordenar totes les actuacions del Govern de la Generalitat en aquesta matèria de formació professional i pensem que tant el mapa de la formació professional com aquest Consell General de Formació Professional de Catalunya, que la Diputada proposant ens recomana, pot ajudar a centrar els esforços en aquest sentit i evitar algun que altre desgavell.

En aquest sentit, manifestar la nostra conformitat amb la proposta que es porta avui a votació; dir que votarem favorablement i que la nostra esmena d'addició va simplement en la idea de garantir que les centrals sindicals majoritàries, tant les industrials com les del sector agrari, que són sensibles, properes i afectades per la política de formació professional, estiguin clarament presents en aquest Consell General proposat.

Pensem que no és contradicció, en tot cas també és un enriquiment a la proposta inicial i que no tindrà cap dificultat per ser assumida per la Diputada; però, sigui o no acceptada, nosaltres votàrem favorablement també el conjunt de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Els grups poden intervenir. El CDS? *(Pausa.)* Té la paraula l'illustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, molt honorable President. Senyores i senyors diputats, si bé la nostra Agrupació parlamentària vol reconèixer públicament una important tasca al Departament d'Ensenyament en matèria de formació professional, també volem explicitar que no estem satisfets.

La imminent aplicació de l'Acta Única Europea i el gran repte de competitivitat que se'ns presenta, i que tenim en compte la manca de contacte entre els instituts de formació professional i les empreses que corroboren i afirmen el tradicional divorci existent entre el sistema educatiu i les empreses, ens preocupa de forma molt seriosa.

D'aquí que coincidim amb el punt 1 de la Moció, en la necessitat d'afrontar amb urgència i amb l'adequada metodologia els problemes organitzatius i de planificació de la nostra nova formació professional. És necessari reordenar l'oferta de la formació professional en funció de les demandes de la societat i fer una anàlisi de quina és la situació actual, les alternatives possibles per prendre les decisions polítiques educatives a curt, mig i llarg terme, per a la qual cosa cal procedir a l'elaboració del catàleg de professions de Catalunya i concloure la realització del mapa de la formació professional a Catalunya, com una eina imprescindible per a la planificació d'aquests estudis.

La lliure circulació de treballadors, ara accelerat per la recent decisió del Consell de Ministres d'Assumptes Socials, de la Comunitat Econòmica Europea, l'1 de gener de 1992 pot provocar que les feines més interessants quedin en mans dels treballadors estrangers, sobretot per la manca de mà d'obra qualificada.

És necessari, doncs, establir períodes d'aprenentatge a les empreses, controlats per la mateixa escola a través de la figura de l'orientador, que vehiculi la responsabilitat de l'educació

tècnico-professional entre el sistema educatiu i l'empresa. Una formació professional de qualitat exigeix una coordinació entre totes les institucions i els diferents agents, com joves afectats, professors, empresaris, sindicats, etcètera, com a interlocutors privilegiats i per això estimem com a positiva la proposta de creació del Consell General de la Formació Professional de Catalunya.

Anunciem, doncs, el nostre vot favorable a la proposta de Moció i recolzem l'esmena d'addició, presentada pel Grup d'Iniciativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martín. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana: té la paraula l'illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Si se'm permet una breu referència literària relacionada amb la formació professional, diré que en alguns moments —i amb tot respecte—, en aquestes alçades del debat, la Cambra recorda les aules que descriu Tom Sharpe i les aventures del professor Wild, tot sigui dit en el millor sentit possible.

Bromes a part, el cert és que la il·lustre Diputada ens planteja una segona moció àmplia i positivament ambiciosa, com l'anterior. Tant la il·lustre interpellant com l'honorable Conseller quan van substanciar aquesta interpellació van destacar intensament —i, a més, és lògic que ho fessin perquè és innegable— la profunda relació que hi ha entre la formació professional, el món de l'empresa, el món del mercat de treball, i voldria dir, en nom de la meua Agrupació, que valorem globalment de forma positiva la Moció, però voldríem destacar..., no voldríem deixar passar l'ocasió de dir que, evidentment, problemes com el no-traspàs de l'INEM, problemes com determinades mancances pel que fa a competències en l'àmbit socio-laboral, és evident que influeixen en el nostre cas, en el cas de Catalunya, en alguns dels problemes que té la formació professional.

Nosaltres també desitjaríem que la formació professional acabi de ser definitivament aquesta ventafocs, a la qual s'ha alludit anteriorment, i —com dic—, doncs, de forma global valorem positivament la Moció i la votarem afirmativament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, molt honorable President. Senyores diputades, senyors diputats, d'antuvi volem manifestar que el nostre Grup no podrà donar suport a la Moció presentada per una doble línia de raons: una, que anomeno funcional o de funcionament, i una altra, de política.

La Moció és subsegüent a la interpellació presentada al Ple del 12 de juny i, havent escoltat les explicacions donades per l'honorable Conseller, ja es pot trobar resposta a diferents punts de la Moció, ja s'hi pot trobar testimonis del que s'està fent.

Al bell mig del Ple anterior i d'aquest hem tingut una compareixença a la Comissió de Política Cultural del Conseller d'Ensenyament; aquesta compareixença va constituir, en la Comissió, una jornada de reflexió, de gran contingut i, fins i tot, amb un bon debat, tot ajudant l'informe del Conseller i del seu equip i les intervencions dels diputats que hi vàrem participar. En una i altra sessió d'aquest Parlament, es poden trobar suficients proves que el que es demana en la Moció present ja s'es-

tà realitzant i, fins i tot, amb plena col·laboració amb els ministeris de Educació i de Trabajo del Govern central i els organismes competents de la Comunitat Europea.

Per funcionalitat, doncs, creiem que no podem demanar al Parlament que insti el nostre Govern a fer el que ja està fent.

Hi ha una important afirmació del senyor Conseller que emmarcà el desplegament de la formació professional a Catalunya, en una doble perspectiva: recollir iniciatives de la nostra societat, ben expressades en el Congrés de Renovació Pedagògica a Catalunya, per exemple, entre altres, i preparar-nos per superar positivament el repte europeu del 93.

La formació professional a Catalunya vol ser un model propi, de qualitat, mixt, d'iniciativa pública i d'iniciativa privada, progressiu, que contempli la formació bàsica i d'habilitats manuals, amb col·laboració empresa-escola, i de formació permanent o reciclatge, amb coneixement de la demanda del món del treball, que cal saber dinàmicament i permanent quines són les professions emergents. Ara per ara, hi ha pendent de concrecions, i en fase de debat i de negociacions amb el Ministerio de Educación, la mateixa concepció de la formació tecnoprofessional, els programes de garantia social i el finançament —no oblidem aquest important aspecte.

En la compareixença va ser ben debatuda la dinàmica de l'execució de tot el mapa escolar. Cal remarcar que, a més de les dades censals i els aspectes de prospectiva, hi ha d'haver la concreció de quins centres i amb quins nivells cal comptar. Tot això s'està fent amb l'estudi i la col·laboració en les decisions dels ajuntaments, dels consells comarcals i també dels representants dels centres d'iniciativa privada.

Molt breument, permetin-me referir-me al catàleg de professions. Actualment, hi ha catalogats 294 perfils professionals en els serveis de l'INCANOP: a nivell de l'Estat, segons la LOGSE, la màxima competència la té el Gobierno central, que és qui aprova els títols; també segons Llei, el Consejo General de Formación Professional pot informar i ser consultat, que, per cert, en aquest Consejo General, a Catalunya, no s'hi ha reservat cap representant. En l'àmbit estatal, la catalogació i l'ordenament de titulacions de formació professional encara no està acabada. Davant l'Acta Única del 93, la Comunitat Europea està fent l'aplicació de la decisió 85.368 del Consell, de 16 de juliol del 85, relativa a la correspondència de les qualificacions de formació professional entre estats membres de les comunitats europees. Aquest és un seriós treball que s'està fent assistit amb l'ajuda científica i tècnica del CEDEFOP. La llista de professions ha estat agrupada en dinou grups. Durant l'actual any del 91 s'està fent la catalogació dels sectors de turisme, transport, agroalimentari i d'obres públiques, i, per al 92 està previst fer els sectors d'arts gràfiques, fusteria, ferro i acer i el cuir. És a dir, ara estan aproximadament a unes dues terceres parts del treball que cal fer.

I situant-nos en aquestes mateixes dimensions, aquesta feina d'estudi i de disponibilitat de titulacions suficients, ens és urgent tenir-la a punt, a l'Estat espanyol, per poder sobreir en el repte europeu.

Un altre aspecte, ens parla la Moció: l'aspecte de prospectiva i evolució del mercat de treball. Cal que sigui feta de manera dinàmica, en col·laboració amb la Comunitat Europea, amb els consells... Això s'està fent, però amb un dinamisme operant, és a dir, col·laborant ja des d'ara amb la Comunitat Europea, amb

els consells comarcals, amb els ajuntaments i amb els agents socials, tant empresarials, gremis, sindicats i associacions professionals. Cal recordar la darrera jornada del 7 de maig al Museu de la Ciència, amb una important intervenció, entre totes les altres, d'un representant de l'UGT. També cal esmentar la col·laboració en el camp de la prospectiva, amb la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona, amb l'Institut Químic de Sarrià i amb l'Institut Català de Tecnologia, entre altres.

Com a raó política important, és convenient recordar que a Catalunya tenim competències plenes en ensenyament. Per tant, podem ben bé manifestar que no cal reproduir mimèticament l'organització dels serveis educatius que es puguin fer en el territori MEC o bé en altres comunitats autòniques. Sempre que siguin respectats els ordenaments orgànics i els mínims bàsics, els desplegaments poden diferir —jo diria «han de diferir», ja que les realitats són ben diferenciades. A Catalunya, per exemple, en formació professional apostem per un sistema dual, com en altres punts de la Comunitat Europea; es pot tenir en compte, en aquesta línia, la dedicació d'un total de 1.264 milions de pessetes per a les pràctiques d'alumnes de formació professional en alternança durant aquest exercici; podem recordar que, a Tarragona, hi ha una bona experiència dual, amb quatre instituts de formació professional, amb col·laboració de trenta empreses i les accions de formació del professorat adient.

També podem pensar, en examinar el punt 2 de la Moció, que s'està fent un bon treball de col·laboració en els temes de formació professional amb els agents socials i els responsables de l'Administració educativa. A casa nostra, aquesta preocupació d'una autèntica formació professional arrenca dels gremis de l'època medieval. Cal anar recuperant la figura de l'aprenent, dignificant els propis aprenents i els seus mestres, sense oblidar el paper important que té, com a òrgan consultiu, el Consell Escolar de Catalunya.

Permeti'm, senyor President, acabar amb uns brins d'esperançades expectatives, que no quedi només en un negatiu anunci de les característiques de la votació que el nostre Grup haurà de fer en la Moció presentada. La manifesta decisió de millorar la formació professional —hem recordat fa uns moments que l'hem anomenat, especialment pel senyor Conseller, «ventafocs del sistema educatiu»—, comença a ser un fet amb les actuacions que el nostre Govern ja va realitzant. El proper dia 11 de juliol ja està concertada una altra reunió, important reunió, entre Ensenyament i Treball, a la seu de Treball, per anar seguint coordinant tots els aspectes de la formació tecnoprofessional i la seva connexió amb el món del treball. És una concreta resposta a la pregunta del com es coordina l'ensenyament reglat i el no reglat, i més també és resposta a com es va rekoordinant amb el ja esmentat món del treball.

El tema important i decisiu del traspàs de competències de formació ocupacional sembla que comença a poder ser. S'està procedint, entre el Ministeri del Trabajo i la Conselleria de Treball a les valoracions adients de personal, d'instal·lacions, de partides pressupostàries de l'estat de les subvencions, i en les reunions bilaterals concertades és possible —i així ho desitgem— que durant la segona quinzena del proper juliol quedin positivament valorades per tal que la Comissió Mixta de Transferències Administració de l'Estat-Generalitat de Catalunya ja pugui aprovar i endegar el tan esperat i necessari traspàs.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Ara procedeix que la senyora Torrent es pronunciï sobre l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa.

La Sra. TORRENT: De nou agrair l'esmena que ha fet el Grup d'Iniciativa, perquè crec que enriqueix. De tota manera, nosaltres, quan plantejàvem el tema del Consell General, no especificàvem quins sectors hi havien de participar; el que sí que en l'explicació jo crec que ha quedat clar que els sindicats hi havien de participar, i, òbviament, no hem presentat l'articulat, sinó una mica el títol i l'explicació, perquè s'entengués el que volíem nosaltres, que crec que és el que ha intentat tant la interpellació com la Moció, i que és el que voldria de nou repetir, que quedés..., perquè jo ja m'esperava que el senyor Jané em contestés tot aquest seguit de qüestions, que diuen que s'estan fent —que potser sí que s'estan fent, jo crec que segurament s'estan fent—, però que, repeteixo, estan descoordinades, i aquest és el problema greu de la formació professional a Catalunya. I, per tant, calen organismes que coordinin el conjunt d'accions, d'institucions, d'agents socials, que treballen en el món de la formació professional.

Jo em donaria per satisfeta si el Conseller, que avui ha tingut la paciència d'escoltar les mocions, es quedés una mica amb aquesta ona de fons i treballessin en aquesta direcció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Procedim a la votació.

Vots a favor de la Moció?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem ara al divuitè i darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política d'Habitatge, que presentarà l'illustre Diputat senyor Oliart.

Silenci!

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Habitatge

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en compensació que el debat de la interpellació va ser llarguíssim, aquesta intervenció meua serà brevíssima. En aquest debat de referència hi va haver, senyores i senyors diputats, divergències —no podia ser d'una altra manera—, però també hi va haver..., no convergències, sinó coincidències, coincidències: divergències i coincidències. Deixaré, doncs, les divergències de cantó —fora—, i em referiré a les coincidències més importants que, segons jo, doncs, o segons aquest Diputat, es van produir.

Una política d'habitatge ha de tenir en compte tot el territori. Jo crec que això és evident i hi vam estar tots d'acord: tot el territori té el problema; naturalment, hi ha zones d'aquest territori que tenen unes característiques determinades i que, lògicament, doncs, s'han de donar també unes solucions d'acord amb aquestes característiques. Una política d'habitatge ha d'anar acompanyada d'actuacions infraestructurals, complementàries, és a dir, vies de comunicació, transports..., per exemple, poten-

ciar els trens de rodalies, equipaments i serveis adequats, aparcaments, per exemple, a les estacions de trens i d'autobusos... Una política d'habitatge s'ha d'articular també sobre un coneixement profund de la realitat i de les necessitats a curt i mitjà termini. I l'última de les coincidències —crec que també vam coincidir—: és necessària una planificació adequada.

Segurament són consideracions òbvies, però que calia, crec jo, fer ressaltar. En el moment de redactar la Moció, doncs, aquesta Moció podia tenir dos signes: un signe crític, constatant la imprevisió i passivitat que, segons el nostre Grup, doncs, ha patit o ha tingut la política d'habitatge del Consell Executiu, i un altre de positiu, és a dir, prescindir de qualsevol aspecte crític i atendre solament al futur, i la urgència, i l'amplitud del problema existent, cercant un acord per tal de trobar un camí consensuat.

La Moció s'ha redactat —i no he de dir-ho, perquè em sembla que ja ho estic dient—, que hem escollit la segona opció. És a dir, considerem que l'interès general està per sobre de qualsevol altra consideració i que està en joc la credibilitat i el prestigi de les institucions. Una petita reflexió sobre els índexs preocupants d'abstenció que hi van haver en les últimes eleccions, que crec que ens han de fer reflexionar —naturalment, l'abstenció és un fenomen molt complex: no solament és degut a un sol factor—, però és indubtable que si les institucions no es preocupen dels problemes dels ciutadans, doncs, aquest podria ser un factor d'allunyament dels ciutadans de les urnes. Doncs, cal tocar, cal aprofundir en els problemes dels ciutadans.

La Moció té tres punts: al primer punt, es constata la necessitat d'una política consensuada, que integri les actuacions de totes les administracions competents. Sabem que la Generalitat té competència exclusiva en matèria d'habitatge, però sabem també que l'Administració central té competències econòmiques i de finançament, i sabem també que les corporacions locals, els ens locals, en general, tenen també competències en sòl i també poden fer la seva política d'habitatge.

El segon punt tracta, o diu: insta el Consell Executiu que en el termini de quatre mesos presenti un llibre blanc de l'habitatge, per tenir un coneixement exacte de la realitat, i, naturalment, també per poder saber quines són les necessitats que en la pròxima dècada el nostre territori, el nostre poble, té en aquesta matèria. Difícilment es pot fer una política adequada i difícilment es pot fer una planificació adequada si no es té un coneixement molt acurat d'aquesta realitat.

I, el tercer punt, lògicament, és que es presenti també, en el mateix termini, per part del Consell Executiu, en aquest Parlament, un pla quadriennal, per al quadrienni 1992-1995, però que sigui debatut en aquest Parlament i que sigui votat en aquest Parlament. Per què? Perquè segons la nostra consideració, nosaltres pensem que és necessari un ampli consens polític i social per a aquest pla quadriennal, i s'ha de debatre en el Parlament, perquè tingui aquest consens, per la importància de la matèria, però també per una consideració política molt important: el quadrienni 1992-1995 vol dir que al començament d'aquests quatre anys hi hauran unes eleccions autonòmiques, i que qualsevol govern que surti d'aquestes eleccions, de qualsevol color que sigui, pugui assumir aquest Pla; si està consensuat, si està votat en aquest Parlament, és lògic que així seria.

Per tots aquests motius i raons, senyores i senyors diputats, jo els demano el vot favorable a aquests tres punts.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies...

El Sr. OLIART: He complert la meua paraula i he sigut breu.

(Veus de «Molt bé!»)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Oliart, moltes gràcies. Ha presentat esmena el Grup de Convergència i Unió; per defensar-la, té la paraula l'illustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat dues esmenes de modificació a aquesta Moció sobre política d'habitatge, del Grup Socialista.

Les dues esmenes..., la primera d'elles es tracta purament d'unes millores tècniques, diria: és canviar, «amb el màxim consens polític i social», en lloc de només fer referència a les forces polítiques i parlar d'un habitatge digne. Ho repeteixo, són modificacions gairebé d'estil.

Quant al segon i tercer punt sí que hi ha algunes diferències una mica més importants; podríem dir que el nostre Grup ha refós el segon i el tercer punt amb el seu punt número 2, i aquí nosaltres parlem de presentar un informe exhaustiu sobre l'habitatge, escurcem el termini —en lloc de demanar quatre mesos el Govern es compromet a presentar-lo en dos—, i en lloc de presentar un pla d'habitatges quadriennal, el Grup nostre proposa de fer una proposta d'accions a emprendre per les diferents administracions, per tal de donar-hi compliment. Repeteixo, doncs: una proposta d'actuacions.

Motiva aquesta segona esmena el profund respecte que ens mereixen al nostre Grup les altres administracions que intervenen en el tema de l'habitatge. Difícilment aquest Parlament podria aprovar un pla tancat perquè, per un costat, és evident que el Govern central té una influència sobre molts factors que incideixen en el tema de l'habitatge i, per altre costat, també és evident que qualsevol pla d'habitatge ha de fer referència al sòl i les administracions que tenen sòl són les administracions locals.

Voldria també aprofitar estar en ús de la paraula per donar unes xifres breus, però, sobre la situació de l'habitatge en el nostre país, xifres que, evidentment, no són satisfactòries però que tampoc són tan insatisfactòries com altres xifres que en alguns moments s'han plantejat en aquesta Cambra.

Fa pocs dies s'han repartit a tots els senyors membres del Parlament un estudi, una anàlisi dels certificats finals d'obres del Col·legi d'Aparelladors, relatius als últims anys. Si examinen aquestes dades del Col·legi d'Aparelladors, observaran que per al bienni 85-86 estàvem en una xifra de 4,24 habitatges acabats per mil habitants i any; que en el bienni 87-88, s'ha passat a 5,93 habitatges per mil habitants i any, i que a les darreres xifres que existeixen, anys 88-89, s'ha arribat a 7,34 habitatges per mil habitants i any —7,34 habitatges és una xifra que és important.

Estic segur que se'm diria que bé, que d'acord, que la xifra pot ser quantitativament important, però qualitativament hi ha molta gent que necessita habitatge i segurament que amb els preus a què es construeixen aquests habitatges no hi arriba.

Vegem, ràpidament, quina és la situació actual del Pla d'ajuts que va promoure la Generalitat. L'anàlisi del període juliol 90-maig del 91, diu que s'han concedit 1.028 habitatges..., perdó, ajuts per a habitatges, que es fa una previsió per acabar

l'any, suposo que com que la fa la Direcció General una mica optimista però que es pensa arribar fins als 2.000 habitatges; d'aquests, 510 són nous, 518 són usats i 512 són amb ajuts de la Direcció General de Joventut per a joves. Vegin que no sumen les quantitats que he dit abans perquè n'hi han que són nous o són usats i són per a joves, nous o usats.

Tot això fa unes subvencions de quasi bé 500 milions de pessetes i uns crèdits que poden arribar fins a 5.000. Són xifres que no són les que voldríem; són encara insuficients, però tot i així són més importants que altres xifres tancades en període anterior; serien molt més negatives.

Queda encara una darrera qüestió que li preocupa molt al senyor Oliart i em preocupa molt també a mi, el nostre Grup, que són els habitatges destinats a la gent que tenen menys ingressos, els habitatges de promoció pública, i que —com reiterades vegades s'ha dit aquí a la Cambra— el seu nombre d'habitatges acabats ha descendit molt en els últims anys. Jo els puc donar les xifres que en aquest moment, doncs, tenim més recents: és que l'any 1990 s'han acabat 645 habitatges. Certament, no arriba al miler a què s'havia compromès un bon dia el Conseller, però hem pujat ja aquella xifra tan baixa i hem arribat a 645.

Pel que fa referència als que s'han començat: l'any 1990 se n'han començat 1.095, d'aquests de promoció pública, i enguany, el 1991, si no fallen les previsions, podrem arribar als 1.800 habitatges començats. Són, certament, xifres insuficients, però que, tot i així, demostren la preocupació del Govern de Convergència i Unió per aquest tema de l'habitatge i sobretot per aquest tema de la promoció pública.

Evidentment, he d'acabar amb la confiança que el Diputat senyor Oliart voldrà acceptar les nostres esmenes perquè —repetixo— la primera és pràcticament coincident i la segona refon, d'alguna manera, els punts 2 i 3 del senyor Oliart.

I abans d'acabar, senyor President, senyors diputats, permetin-me dir que el nostre Grup coincideix totalment que, en el tema de l'habitatge, que és una qüestió complexa, cal buscar el màxim de consens possible i el màxim de coordinació entre totes les administracions: entre l'Administració central, per un costat, que té molta influència sobretot en el tema econòmic —pensin per un moment les senyores i els senyors diputats tot el tema dels interessos, la influència que té sobre la qüestió del costos dels habitatges—; també hi té, evidentment, la Generalitat de Catalunya competència exclusiva en el que és estrictament habitatge i, evidentment, totes les administracions locals en tot el tema del sòl i en totes aquelles col·laboracions per la via de les actuacions en col·laboració que es puguin fer.

Per tots aquests motius, senyor President, senyores i senyors diputats, esperem poder votar afirmativament les dues esmenes presentades, si són acceptades.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, es vol fixar posició? Té la paraula l'illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Constatar que també la nostra Agrupació Parlamentària, igual que la resta de forces polítiques i grups d'aquesta Cambra, està, especialment, sensibilitzada en el tema de l'habitatge.

No faltarà la nostra coincidència en el consens o en el màxim de consens que, tant el senyor Oliart en la seva Moció i en

la seva exposició ens ha cridat, i també el proponent de l'esmena a la modificació; nosaltres estimem que el fer el llibre blanc o fer un informe exhaustiu són diferències que, realment, poden ser assolides per tota la Cambra i nosaltres, amb la modèstia que ens caracteritza, però amb el criteri que sempre hem mantingut, desitjaríem que aquesta última votació d'aquest últim Ple, fos també consensuada i fos unànime.

En aquest sentit, nosaltres votarem favorablement i fem un suggeriment al proponent que accepti les propostes del Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martín. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Sí, senyor President, molt breument. Intuïm l'acostament d'un clima d'eufòria i d'apoteosi final perquè veiem que hi ha una certa voluntat d'acostament entre les posicions dels dos grups majoritaris; desitjaríem que aquest clímax es tradueixi en un esforç de les administracions concurrents per enfrontar-se solidàriament i ardorosament a aquest drac que és la falta d'habitatge.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Ara per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, agrairé les esmenes que ha presentat el Grup de la majoria i ja anuncio que acceptarem les dues.

El primer punt és..., naturalment, s'hauria d'acceptar perquè, fins i tot, crec que el millora; és a dir, perfecciona més la dallò, és igual. És a dir: nosaltres diem «consens» i vostès diuen «màxim consens». Està clar, està clar que és millor el màxim consens. *(Rialles.)*

I després on nosaltres diem, doncs, que «aquest consens sigui polític» vostès afegeixen «polític i social». *(Rialles.)* Absolutament, res a dir.

El segon punt. El segon punt, doncs, bé, el segon punt consta de dues parts: vostès, en lloc del llibre blanc que nosaltres volem que es presenti, vostès diuen «un informe exhaustiu». No renyirem per aquesta matisació.

I quant a l'altra part de la seva esmena, del segon punt, diu: «així com una proposta d'accions a emprendre per les diferents administracions per donar-li compliment» —és que estic llegint sense les ulleres—: «per donar-li compliment». Bé, nosaltres això també ho acceptem; és a dir, estem d'acord amb el que ha dit el Portaveu del Grup de la majoria, el senyor Ferran Pont, que, naturalment, són les tres administracions que hi estan implicades i que, per tant, doncs, s'ha de fer un projecte que les impliqui i que les integri. Ara, el que nosaltres pensem és que el tercer punt, és a dir la presentació d'un pla quadriennal és un punt que hem de mantenir perquè creiem que és una necessitat. Per això nosaltres acceptem els dos punts, els que vostès presentem com a esmena i mantindrem el tercer punt per a la seva votació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart.

Procedirem a la votació. En primer lloc, votarem el primer punt i el segon, conjuntament. *(Remor de veus.)* Ordena el debat la Presidència. *(Rialles.)*

Es vota el primer i el segon punt.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

Ara se sotmet a votació el tercer punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 15 vots a favor, 57 en contra i 2 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(Són les tres quarts de nou del vespre i tretze minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'acetat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
*La funció i les competències legislatives
del Parlament*
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(per xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

..... 113-115 08015 Barcelona

